

J I Ř Í K U L H Á N E K

Jako jeden z mála invazi mimozemšťanů PŘEŽIL

Nyní se chce POMSTÍT

CESTA KRVE

CYNIK

Část 2.

Finále krutého
boje s invazí
mimozemšťanů
a jejich lidskými
přísluhovači

EDICE FUTURE SF WARŠ SV. 5

Pan Salinas vystoupil, chvíli stál před popelnicemi, rozkládal rukama a tvářil se spokojeně. Pak jsme s bratry vykládali cíle. Některé po pětidenní cestě nemohly chodit, obzvlášť ty malé. Rovnali jsme je na létající plošiny, které vždy, když byly plné, odlétly k něčemu na druhé straně kotliny - vypadalo to jako včelí plástev. Cílů k vyložení bylo hodně a ke konci jsem byl unavený. Řetězy řinčely. Větší cíle mně i bratrům něco říkaly a plivaly na nás. Měli jsme přímý rozkaz neposlouchat, a tak jsem nerozuměl, co cíle říkají. Jako jeden z posledních jsem nesl malý cíl, který se od ostatních lišil a měl jsem při pohledu na něj divný pocit. Cíl nebyl tmavý jako ostatní cíle, a měl bílé vlasy. Ten divný pocit jsem měl proto, že mi barvou kůže i vlasů připomínal generála Ruffuse. Už jen z představy, že bych mohl snést pohled na spoutaného generála Ruffuse, se mi podlamovala kolena. Rychle jsem se bílého cíle zbavil.

Jiří Kulhánec: Cesta krve II. - Cynik

Copyright (c) Jiří Kulhánec 1996

Illustrations (c) Martin Zhouf

Copyright (c) 1997 for the Czech edition by United Fans a. s.

ISBN 80-85892-30-8

PROLOG

Je to zvláštní, zúčastnit se konce civilizace a přežít ho. Jeden den pracujete jako pomocný redaktor v Zelených listech, druhý odjedete na dovolenou a třetí zjistíte, že lidstvo mimo vás zmizelo.

Tedy až na výjimky.

Tyto výjimky se změnilly v něco velmi podobného zombiím, které se vás pokoušejí zabít a sníst. Co víc, na nebi se objevily stroje, které dokáží věci, jaké žádné pozemské stroje nikdy nedokázaly.

Za koncem světa bych čekal cokoli. Vojáky, teroristy, průmyslovou katastrofu, opravdu cokoli... Ale nikdy ne útok mimozemšťanů. Zní to přesně tak špatně, jak to vypadá napsané. Smiřuje se s tím ještě hůř.

„Lidé“, kteří zbyli (říkám jim mrtváci a s lidmi nemají společného, pranic), mne donutili radikálně změnit některé názory. Například na zbraně. S mrtváky se dá komunikovat výhradně olovem.

S těmi, kterým v duchu říkám Cizinci, také. Jejich stroje jsou ale mnohem odolnější než těla mrtváků, proto jsem zprovoznil takřka nezničitelné válečné supervozidlo, které mi umožňuje relativně bezpečný pohyb.

Vlastně ne *mi* ale *nám*.

Nesmím zapomenout na Jonáše. Dlouho jsem se domníval, že to je jediný opravdový člověk, který mimo mne zůstal. Je mu devět let a při *Tom* mu zbělely vlasy a oněměl.

Nesmím zapomenout ani na Toho druhého. Nevím přesně kdo to je, ale žije v mé hlavě a do všeho mluví.

Nesmím zapomenout ani na počítač saladinu.

Dřív - před *Tím* - jsem býval samotář, a svoboda a nezávislost jedince (hlavně mne) mi byly nade vše. Teď, kdy mi z minulého života zbyly jen sebevražedné sklony a hrůza z pavouků, mám ze samoty strach.

Zmiňuji se o tom, protože se nám po různých peripetiích podařilo překonat Evropu a část Afriky, kde jsme narazili na další lidi jako jsem já a Jonáš. Po společném boji, kdy mé vozidlo zlikvidovalo létající bytost, dříve člověka, nyní (tak zvaného) upíra, jsme s Jonášem byli přijati do jejich nevelkého klanu. To se stalo dnes před setměním.

Nedovedu popsát své pocity, když jsem spolu s ostatními usínal v dlouhém prostorném stanu zvaném Náš dům. Snad jen, že bych nikdy před *Tím* nevěřil, že někdy budu mít radost z toho, že někam patřím. Že k někomu patřím.
Že nejsem sám.

Konec iluzí

Probudil mne hlasitý, nelidský jek. Byl tak blízko, jako by se mi ozýval přímo v levém uchu. Rozespale jsem vyskočil a udeřil hlavou do něčeho poddajného, ale zatraceně těžkého. Šel jsem k zemi a v očích mi rotovaly barevné hvězdičky.

Pak se na mě začaly sypat proudy studeného písku. Sice se mi v něm špatně dýchalo, ale alespoň ztlumil to ječení. Pochopil jsem, že to měkké těžké nade mnou byl strop stanu zavátý bouří, a to, že se na mne sype písek, znamená, že ho něco roztrhlo.

Co to tak mohlo být, horečně jsem uvažoval, zatímco jsem hmatal po Jonášovi, co mohlo roztrhnout látku, která odolá písečné smršti. Když mi do dlaně vklouzla známá malá ruka, konečně můj mozek dokázal v tom ječení identifikovat slova. Lépe řečeno slovo. Bylo jen jedno a stále se opakovalo:

„Vampire!“

Vzápětí jekot ztichl v hlasitém chrčivém zabublání.

Upír by odolnou plachtu protrhnout dokázal. To, že se mi písek sype na hlavu, znamená, že by mohl být někde zatraceně blízko.

Na kolena mi cáklo něco teplého a do nosu zalepeného prachem mne udeřil puch spáleniny a krve. Znovu jsem se vymrštil na nohy.

Stan byl roztržený přesně nade mnou a jak ho vrstva písku stlačila dolů, hlava mi trhlinou vyklouzla ven.

Povrch pouště ztmavl rosou a šikmé paprsky ranního slunce dopadaly na bok protější vysoké duny. V údolíčku byl stín a od úst šla pára. Stan vypadal jako plochý přesyp, a dutá návěj kolem neviditelného saladinu vypadala nepřírozeně.

Roztáhl jsem trhlinu rameny, procpal Jonáše kolem sebe a hodil ho směrem ke stroji. Sám jsem se zapřel rukama o okraje plachty a vyhoupl se ven. Jonáš byl celý zalitý něčím tmavým, olepený pískem a nehýbal se.

V okamžiku, kdy jsem se skulil po boku stanu, začaly z něj létat kulky. Vypadalo to nádherně. Každá rozstříkla písek do výšky, že

zazářil v paprscích slunce jako hrst dýmavého prachu. Vzápětí se znovu ozval ostrý páravý zvuk a na boku stanu, z kterého kulky oklepaly přesyp, se objevila široká trhlina. Z trhliny vyskočilo něco jako černý trpaslík.

Na okamžik jsem se nemohl nadechnout.

Byl to ten *vampire*. Ten, co ho včera spálil výšleh napalmu ze saladinu. Ruce měl upálené k loktům a levá noha, kterou mu ustřelil vulcan, už mu skoro dorostla na délku pahýlu pravé.

Podle toho, jak začal potácivě skákat ke mně, si na mne pamatoval.

Zatáhl jsem břicho a do dlaně mi vklouzla drsná pažba waltheru. Mířil jsem mu na kyčle a na ramena, ale náboje mi došly dřív, než jsem ho dokázal zastavit.

A už byl u mě.

Švihl levým pahýlem. Černá ohořelá kost byla ostrá jako nůž. Vyhnul jsem se ráně a chtěl ho kopnout do krku. Na písku mi ale podklouzla noha. Naštěstí v tom okamžiku upíra zasáhla dávka ze samopalů, a tak mne minul i druhým rozmachem. Chytil jsem rovnováhu a z otočky ho kopl do brady. Kost jeho pravé ruky sklouzla po mých kevlaru vyztužených kalhotách a levá mi jako kopí zajela do břicha. Tedy měl jsem ten pocit - neprůstřelná vesta ránu spolehlivě zastavila. Než jsem stačil dopadnout na zem, něco mne chytlo za ramena a odhodilo skoro až k saladinu.

Byl to Guss; v rukou měl dlouhou pušku s bajonetem. Tam, kde já jsem se svými reflexy neměl šanci, Guss dokázal během několika okamžiků zvítězit: přibodl černé bojující torzo k písku a nalehl na pažbu. Upír na něj upálenými končetinami nedosáhl.

Věděl jsem ale, že ani Guss přes svou téměř nadlidskou sílu upíra neudrží dlouho. Ostatní se stáhli.

„Oheň!“ konečně jsem se vzpamatoval a dokázal se odtrhnout od pohledu na vzpínající se sotva metr dlouhou zuhelnatělou postavu a vysokého muže, který se ji s čím dál většími potížemi snaží udržet u země.

„Napalm. Na dvě,“ otočil jsem se k saladinu. Mimo Gussova sušení a šustění písku pod upírovými zády nebylo slyšet nic jiného.

„Gussi, na jedna uskoč,“ řekl jsem. Náčelník kývl.

„Tu bazuku pryč!“ křikl jsem na ženu zaměřující zbraň. Všichni ještě poodstoupili.

Pochopil jsem, že se náčelník dobrovolně obětoval. Asi to měli domluvené pro podobný případ už z dřívějška - ten nejsilnější upíra znehybní, a zásah bazukou ho roztrhá i s nepřítelem.

„Jedna! Dva!“ zařval jsem.

Guss mi zmizel ze zorného pole jako odfouknutý.

Upír se vymrštil jako pružina.

V tom okamžiku jsem dořekl „a“ ze slova „dva“.

Upíra zasáhl plivanec rudobílých plamenů.

„Jedna! Dva!“ zařval jsem znova a do hořící koule se zabodl druhý hučící plamen. Oba výstřiky z plamenometu mi prolétly nad hlavou, ale zbraň má naštěstí minimální rozptyl.

Otočil jsem se k tiše ležícímu Jonášovi. Vypadal jako špinavá, odhozená panenka.

Byl sice zalitý krví, ale naštěstí nebyla jeho. Upír zabil někoho, kdo spal vedle; to bylo to ječení. Krev z roztržené tepny dostříkne i tři metry. Já jsem měl zakrvácené nohy od kolen dolů.

Jonáš byl omráčený, ale mimo člověka, který spal vedle nás (nevím, kdo to byl, a ze zbytků se to nedalo poznat), se nikomu nic nestalo.

Uložil jsem Jonáše na horní palandu do saladinu a pak si sedl k syčícímu napalmovému ohni, a čekal, dokud nedohoří. Po dvojité dávce z upíra nezbylo nic než velká skvrna spečeného, začouzeného písku.

„Čas na snídani,“ nevzrušeně mi poklepal na rameno Francois. Zatímco jsem seděl u ohně, ostatní pohřbili mrtvého. „Moc poškozený, plný písku. Špatné jídlo,“ okomentoval rozervanou mrtvolu jeden z dospělých lámanou angličtinou. Jak jsem tak polykal žluč, pochopil jsem, že to byl vtip.

Vtip přímo pro mě. Vzápětí jsem pochopil, že to žádný vtip nebyl: pouhá jejich každodenní realita.

Když teď Francois řekl to: „Čas na snídani,“ zdvořile jsem odpověděl, že nebudu a šel se podívat na Jonáše a na svou pasažérku, o kterou nikdo z klanu kupodivu nejevil zájem. Pečlivě jsem z Jonáše žínkou omyl krev.

Po jídle dospělí spravovali trhliny ve stanu, děti ukusovaly z ně-

jakých tuhých, skoro černých obdélníků a některé si potichu hrály.

Od saladinu jsem se vrátil k vychladlé černé skvrně po upírovi. Guss u ní seděl na bobku a rýpal do spečeného písku špičkou nože. Druhou rukou jedl to samé co děti a na zápěstí měl obvaz a velké černé podlitiny.

„Příště dvojitou dávku napalmu rovnou,“ usmál se na mne, „jsi bledý, Maxmiliane, měl by ses najíst.“ Vstal, schoval nůž pod kaftan a odešel pomáhat balit stan. Za to, že jsem mu zachránil život, bych možná čekal i poděkování.

„Život a smrt jedno jsou. Kdo se smrtí se nesmíří, života neužije,“ řekl Ten druhý.

„Drž hubu. Drž proboha hubu!“ řekl jsem já a šel se znovu podívat do saladinu. Francois právě dokončil masáž dívčích končetin - podal jsem mu nový pytlíček s infuzí. Když jí píchal triádu, zavřel jsem oči. Jonáš ležel na horní palandě v té samé poloze, jak jsem ho uložil, byl bledězelený a na čele měl velkou bouli. Ale pootevřel oči a unaveně se na mě usmál.

„Jak to s nimi vypadá, Francoisi?“

„Džounas bude O.K. Ona nevím. Ruce nevypadají dobře. Měla by se do večera probrat, pak uvidíme.“

Pak už byl klan skoro připravený k cestě.

Pomohl jsem přivázat lana od dvou velkých skluzů k saladinu. Skluzy měl klan zakopány v té duně, kde včera byly děti. Na rychlozakopávání a rychlovykopávání věcí z písku jsou tu všichni opravdoví mistři.

Lana se na neviditelné háky uvazovala dost špatně. Zatímco klan dorovnával svůj majetek na skluzy, vystříkal jsem do šterbinových zásobníků na spodku stroje poslední zbytky amorfních optických krystalů z posledního kontejnerku. Noční písečná smršť mne stála tři čtverečné metry neviditelnosti.

„Dokážeš řídit a dávat na nás pozor?“ zeptal se Guss a kývl ke skluzům, na které se pod maskovací celtý poskládal mimo věcí i celý klan. „Kdyby se saně zvrhly, bylo by to špatné.“

„Počítač vás ohlídá, jinak stačí tiše písknout a zastavím.“ Mohl jsem jich spoustu vzít dovnitř, ale nenabídl jsem jim to. Přeci jen, mít

deset cizích lidí v zádech...; deset cizích lidí, kteří by viděli, co všechno saladin dokáže...

K hranici pralesa to podle počítáče jsou necelé dvě stovky kilometrů.

Výběžek pouště jsme přejeli do večera a na noc se utábořili v podobné spálené savaně, jako byla ta, kde jsem poprvé narazil na upíra. Místo vybral Eau, a Jappova matka pečlivě provedla rozbor černého popelu, než povolila postavit stan. S úžasem jsem si všiml, že stan, když ho vztyčili, ztmavl do stejné barvy, jakou měl popel. I oranžovo-žlutá barva všech maskovacích obleků a celt se změnila na černošedou.

Japp si mého překvapeného pohledu všiml; napínali jsme spolu jedno z kotvících lan.

„Dobré maskování je větší polovina života,“ řekl, „maskování tvého stroje je mnohem lepší, ale méně trvalé.“ Všichni si velmi dobře všimli, jak písečná smršť ubrala saladinu neviditelnosti.

„O něčem takovém, jako látka měnící barvu podle podkladu, jsem v životě neslyšel.“

Japp se usmál: „Asi jsi nikdy předtím nebyl v Africe.“

Takado, Japonec, napínající lano vedle nás, se pohrdavě zašklebil. Už včera večer jsem si všiml, že jsem mu nějak nepadl do oka.

Tentokrát byly na noc určeny hlídky. Já jsem si pro jistotu zastrčil do ucha sluchátko a instruoval počítač, kdy mne má k té mé probudit. Než jsem vešel do stanu, prohlédl jsem si místa, kde ráno upír protrhl látku. Nebyla zašitá, ale spíš jakoby zavařená.

Uvnitř stanu zatím Eau prováděl svá kouzla. Klan sice měl zásobu vody ve dvacetilitrových plastových kanystrech, ale: „Vody není nikdy dost.“

To mi ráno řekl Francois, když mne viděl čistit si zuby a vyplachovat si pusku na zem.

Eau nejdřív zavrtal do země snad třímetrovou teleskopickou trubku (celý den jsem přemýšlel, na co má oštěp, když mu přes prsa visí

odřený kalašnikov a vida), vydechl, jak nejvíc mohl, vzal konec trubky do úst a začal sát, až celý zbledl. Všichni ve stanu ztichli a zatínali pěsti, jak se vžívali do jeho námahy. Dokud Eau tenkou trubku nepustil ze rtů, připadalo mi to jako naprosto marná činnost. Jakmile to udělal, ozvalo se zaklokotání a z trubky vyrazil tenký pramínek. Stačil na naplnění jednoho prázdného kanystru a mně to připadalo jako opravdový zázrak a přemýšlel jsem, jestli malému muži nemám začít vykat.

„V angličtině vykat nemůžeš,“ zašeptal Ten druhý.

I ostatní zahučeli. Určitě to viděli už mnohokrát, ale zázrak vody tekoucí z vyprahlého písku je nepřestával přivádět k vytržení.

K večeři jsem dal dokola něco ze svých zásob. Přestože ze čtyř plechovek broskvového kompotu vyšla na každého sotva polovina broskve a pár lžiček sladké vody, má popularita silně stoupla. Oni mi dali jeden z těch černých obdélníků. Tvářil jsem se statečně a snědli ho - chutnalo to jako gumová podrážka semletá se žluklým tukem dlouhodobě lisovaná v hydraulickém lisu. Konečně jsem pochopil, proč všichni do jednoho mají tak vyvinuté žvýkací svaly. Já jsem do těch svých dostal intenzivní křeče. Říkají tomu „jídlo“ nějak jako *‘pap-anc-tek’* a je to nějaká obdoba pemmikanu. V duchu jsem si to překřtil na *papanec* a zapřisahal se, pokud to jen trochu bude možné, že to už nevezmu do úst.

Po večeři nastal obřad čištění zbraní. Byl to opravdový obřad - náboženský rituál s obětí několika kapek zbrojního oleje. Oběť prováděl Guss za doprovodu zpěvných slov. Říkám sice rituál, ale bylo to velmi krátké a úsečné, jako všechno v jejich životě naplněném válkou.

„Přines svou dlouhou pušku, Maxmiliane, prosím,“ řekl Guss a podal pomlácený plechový kanystr s olejem Takadovi. Viděl kádvojků na stěně v saladinu, a přestože to nedal slůvkem znát, fascinovala ho. Přinesl jsem zbraň a dal ji kolovat. Muži, ženy i děti ji do jednoho potěžkali a každý uznale zabručel. Každý více méně závistivě.

„Zbraň je polovinou bojovníka,“ řekl Guss, který si pušku prohlédl poslední a vrátil mi ji.

„A co je ta druhá polovina?“

„Jen jeho srdce.“

Protože jsem neměl co na práci, přidal jsem se k ostatním a kádvojků vyčistil, i když to nepotřebovala. Lépe řečeno, nevěděl jsem, co s rukama. Jedna z mladých bojovnic po mně totiž zcela nepokrytě pokukovala a hlaveň své pistole cídila velice výmluvnými gesty. Vů-

bec celý den, jak jsem se nudil u řízení, se mi v hlavě točily věci, na které nebylo sedm měsíců pomyslení. Občas jsem na dívku kradmo mrkl a přestože se při západu slunce prudce ochladilo, cítil jsem, jak se mi potí čelo. Když už se člověk jednou smíří s tím, že lidé nejsou, smířit se s tím, že stále jsou, je mnohem snazší.

„Jak to vypadá se Singhaiou?“ zeptal se Guss, když vyčistil svůj luger a láskyplně ho uložil do stářím zčernalého pouzdra.

„Singhaiou?“ musel jsem si dvakrát odkašlat.

„Tou dívkou ve tvém stroji.“

„Francoisi?“ otočil jsem se na šedobradého. Věděl jsem, že jí ještě před rozbitím tábora dal triádu a předposlední sadu doporučených léků.

Dveře saladinu jsem mu nechal pootevřené.

„Teď někdy by se měla probrat, jestli jsou to standardní léky,“ řekl, aniž na mne pohlédl, a zabýval se broušením dlouhého tenkého nože. Zbraň byla tak ohlazená a ostrá, že se mi z pohledu na ni dělalo zle. Nemám rád špičaté věci.

„Standardní by být měly,“ řekl jsem.

„Dobře,“ řekl Guss a vstal, „jinak bychom zítra museli zůstat zde a připravit nový *pap-anc-tek*.“

Francois zatočil nožem v prstech a čepel se na okamžik změnila v blýskavé kolo.

Napadlo mne, jestli mimo lékaře není také řezník a žaludek mi provedl několik artistických cviků.

Francois vzal dlouhou jehlu a píchl ležící dívku do posledního článku pravého ukazováčku. Předtím jsem rozsvítil bodovku, aby bylo dobře vidět, teď jsem toho litoval. Jehly prostě nesnáším. Dívka se ani nepohnula. Obličej, z kterého jí Francois už včera setřel vrstvu písku a popelu, měla propadlý a našedlý. Jinak, jak jsem si ji ve světle prohlížel, byla až překvapivě půvabná. Měla podobné rysy jako Guss, jen neměla šikmé oči a orlí nos. Měla plnější rty, delší, mírně zvlněné černé vlasy a světlejší kůži. I když, tohle mohlo být způsobeno bleďostí.

Singhaia nezareagovala ani na píchnutí do dlaně.

Když jí Francois zabodl špičku jehly nad zčernalý otok po pou-

tech, zasténala a dlouhé řasy se zachvěly.

„Pravá ruka špatná,“ zavrtěl hlavou Francois. Pak zopakoval proceduru s oběma nohama - ty vypadaly lépe, na omak byly teplé a dívka reagovala na jehlu na patě i na prstech. Nakonec Francois pečlivě prosondoval levou ruku. Ta se zdála lepší než pravá - je blíží srdci. Do kupodivu citlivého prostředníčku asi bodl poněkud nešetrněji, protože dívka se probrala. Ostatní se dívali na jehlu, já nemohl, tak jsem se jí díval do tváře. Proto jsem byl první, na co jí padl zrak.

Asi na můj obličej neměla hezké vzpomínky. Ještě než jí z očí odvanula mlha dlouhého bezvědomí, napružila se jako luk a instinktivně na mne zaútočila.

Loktem.

První ránu jsem vykryl (byla pomalá), druhou zachytil Guss a spustil na Singhaiu proud tichých uklidňujících slov. Dívka se uvolnila a z koutků očí jí vytryskly dvě slzy. Pak zvedla oteklé ruce, aby na ně viděla, roztráslas se jí rty, ale žádné další slzy už nebyly.

„Proč ty, které vybral los, svazujete tak... tak krutě?!“ zeptal jsem se trochu ostřeji, než jsem chtěl.

„I ten nejstatečnější chce těsně před smrtí utéci. To je instinkt. A ona je první, která los přežila,“ řekl Francois a pohladil si vousy, ale do očí se mi nepodíval.

„Jak jste na to s tím losováním sakra vůbec přišli?!“

„Stará africká tradice,“ lakonicky odpověděl Guss, „jídla někdy bývalo i mnohem méně, než to málo, co teď.“ Počkal, až mi to dojde a zatvářil se, že o tomhle už nechce mluvit. Nikdy.

Pochopil jsem, že se ho jako náčelníka každá smrt v klanu hluboce dotýká. Přestože smrti už určitě viděl daleko víc než jen mnoho. Ale volba mezi smrtí jedince a přežitím klanu je jednoznačná. Napadlo mne, zda jako náčelník vylosované k jídlu sám zabíjí. Nebo spíš poráží.

„Zkus pohnout prsty, Singhaio,“ řekl Francois a vzal dívčiny ruce do dlaní. Byly oproti těm jeho zkornatělým, ale překvapivě citlivým skoro dvakrát menší. Dívka děsivě křivila obličej a skřípala zuby, jak se snažila.

„Pojďte ven,“ řekl Francois, položil Singhainy ruce a na jeho temném obličejí nebylo nic znát.

„Zavři dveře, Maxmiliane, prosím,“ řekl, když jsem seskočil do písku.

Poslechl jsem.

„Singhaia přijde o pravou ruku v zápěstí, na levé minimálně o tři prsty a asi i o nějaké prsty u nohou,“ řekl Francois.

„Její maso tedy patří klanu,“ sklonil hlavu Guss.

Měl jsem intenzivní pocit, že tam s nimi nestojím a neposlouchám, jak se chladně domlouvají, že živého člověka přemění v sušenou potravu.

Guss si hluboce povzdechl.

„Singhaia byla jedním z nejlepších bojovníků. Zničila víc nepřátel než kdo jiný. Má neomylné oči a v boji beze zbraně se jí vyrovnám jen já,“

Guss se poklepal na hrud', „chtěl jsem jí za čas předat symbol *Na-ší cesty*.“

„Proč tedy nepočkat několik dní? Třeba se její ruce...“

„Nemůžeme čekat,“ usekl má slova Guss, „a bylo by to zbytečné. Francois řekl a jeho slova platí o lidských neduzích jako Eauova o vodě.“

„Může těch pár dnů být v mém stroji,“ nevzdával jsem se.

Francois se na mne podíval vyloženě nepřátelsky a prsty se mu obtočily kolem rukojeti toho špičatého nože.

„V pralese nejde usušit *pap-anc-tek*.“

„Ale, ale...!“

„Záleží jen na tobě, jestli se podřídíš, nebo odejdeš z klanu, Mxmiliane,“ řekl Guss.

„Jestli bude Singhaia zabita, odejdu,“ odpověděl jsem trochu zbrkle.

Zpátky už to ale vzít nešlo. „Musí dostat šanci - lidí je málo. Každý je nenahraditelný. Ženy obzvlášť,“ pokusil jsem se otupit příkré prohlášení.

„Mýlíš se, každý je nahraditelný. Každý mrtvý žije v srdcích ostatních.“

„A když zemřou všichni?“

„Pak o nás bude zpívat Dech pouště,“ vmísil se do hovoru Taka-do a jeho těžký pohled se mi zavrtal do očí. Francois a Guss přikývli.

„A právě kvůli mrzákovi - pomalému, a bez ruky zbytečnému, bychom mohli zemřít všichni,“ dodal Francois, „proto ze Singhaiy bude *pap-anc-tek*.“

Tohle se mi zatraceně nelíbilo. I když rozumově jsem je chápal.

„Než Dech pouště, byl bych raději, aby o mně zpívaly moje děti; naše děti, děti klanu,“ řekl jsem. Nebýt situace, takovou větu bych nikdy nevyslovil.

„To si přejeme všichni, proto musí Singhaia dát klanu svou sílu a své maso. Její los už padl!“ ostrým šepem vykřikl Takado.

Zvedl jsem oči k obloze. Slabý vánek vířil prach a poslední paprsky slunce vypadaly jako rychle hasnoucí výbuch.

„Nemám tě rád,“ řekl jsem. Takado zaťal pěsti a bojovně nakročil.

Guss mezi nás vložil ruku: „Můžeš její život vyměnit, nebo koupit, Maxmiliane. Ráno určím cenu.“

Spal jsem opět v dlouhém stanu, a než spal, spíš jsem se jen převaloval. Na dívku, která předtím tak působivě leštila hlaveň, jsem ani nepomyslel.

Držel jsem poslední ranní hlídku s mužem, jehož jméno jsem zapomněl.

Bylo sotva osm stupňů nad nulou, od úst šla pára a nikdy jsem nezažil dvě delší hodiny.

„Musíš za její maso dát své maso,“ Guss se odmlčel a já cítil, jak blednu, „nebo něco, co její maso klanu nahradí.“

Slunce bylo zatím jen nízko nad obzorem, velké a rudé, ale teplo už byla příjemná. Popel pod nohama byl zvlhlý a vzduch se nocí pročistil.

Měl jsem pocit, jako bych v mrtvém tichu, kdesi z dálky, zaslechl zakrákání nějakého ptáka.

Stan byl sbalený, všechno naloženo na skluzech, a klan stál v jedné řadě proti mně. Singhaia ležela zabalená v dece mezi mnou a Gussem, který stál uprostřed svých zachmuřených lidí.

„Mluvíš-li, že já mám něco dát, abych někoho nahradil klanu, znamená to pro mne, že mne do klanu už nepočítáš,“ řekl jsem.

„Člen klanu se nikdy neprotiví slovům náčelníka,“ řekl syčivým hlasem Takado.

„Maxmilian není Afričan a nezná zvyky. A nebýt jeho, klan by zemřel,“ řekl Japp.

„Ne nebýt jeho. Nebýt jeho stroje,“ řekl Francois. Od včerejška,

kdy jsem svým postojem zpochybnil jeho slova, se ke mně choval cize.

„Protože Maxmilian není Afričan a protože zachránil klan, nepotrestal jsem ho, ale dal jsem mu na výběr,“ řekl Guss a zahleděl se na mne. „Má včerejší slova by ti měla být jasná, Maxmiliane,“ slunce se mu zalesklo v zažloutlých bělmech, „přistoupíš-li na výměnu Singhai-na života, sám se z klanu vyloučíš. Poslechněš-li, jsi nadále náš.“

„Neposlechnu,“ řekl jsem, „chci, aby dostala šanci žít.“

Nechápal jsem, kde se ve mně ta odvaha bere. Bylo by snadné vzít svůj postoj zpátky a vymluvit se na neznalost poměrů. Ani bych tím asi neztratil tvář a jen by přibýlo pár *kilo pap-anc-teku*. A byl bych i s Jonášem členem společnosti, ať už jakékoli.

Věděl jsem, že přesně to, co jsem řekl, nikdo z nich slyšet nechtěl.

Jejich obličeje zkameněly.

„Věci vydědence, a nemá-li dostatečně rychlé nohy tak i maso, náleží klanu,“ řekla vysoká kudrnatá černoška. Byla to přesně ta samá, která mi před třemi dny děkovala za záchranu syna. Japp, stojící vedle ní, na okamžik přimhouřil oči, jinak na sobě nedal nic znát.

Rychle dvakrát za sebou jsem stiskl knoflík na klíči. Za zády se mi s prásknutím zavřely dveře saladinu.

Rázem na mě mířilo několik desítek hlavní.

„Dost,“ řekl Guss docela tiše, ale to slovo bylo jako bič. Zbraně se neochotně sklonily.

„Slíbil jsem Maxmilia...“

„Je to zrádce! Špion Cizinců! Má stroj plný jídla a užitečných věcí. Je navíc tlustý - bude z něj spousta mastného *pap-anc-teku*!“ To šeptem vykřikl Takado. I já jako nezasvěcený jsem poznal, že se mu Gussovo náčelnictví nelíbí. Podle Takada by byl nejlepší náčelník právě Takado, a nejlepší okamžik k převzetí moci právě teď - v okamžiku, kdy náčelník mění zažitá pravidla.

Nastalo mrtvé ticho. Guss stál naprosto klidně a upíral pohled před špičky svých nohou. Měl jsem pocit, že je slyšet, jak na okolní pahýly stromů dopadají paprsky slunce.

Takada náčelníkovu mlčení povzbudilo a pokusil se vše dořešit naráz, tak, aby to došlo i těm pomaleji chápajícím: „Guss je slabý! Dá cizákovi naši ženu naše maso,“ opravil se, „a nechá ho odejít! Já bych to nedopustil!“

Lidé kolem Takada a Gusse se začali rozestupovat.

Takado semknul pěsti a postavil se do bojové pozice - vypadalo to trochu jako základní postavení nin-jutsu. Dobře jsem si ale všiml, že pravou ruku má níž než by měl mít, jen pár centimetrů od pažby velkého revolveru.

Chladně jsem zakalkuloval: zastřelením Takada bych mohl získat nějaké body. Obzvlášť, když k němu Guss stojí zády a k ničemu se nemá.

V té chvíli se ale něco stalo. Jako by mi přes zorné pole přelétla čmouha.

Takado najednou ležel na zemi, z uší mu tekla krev a čelo měl promáčklé dovnitř. V té neobvyklé prohlubni vykrojily šikmé sluneční paprsky ostrý stín.

Pád Takadova těla zdvihl dva obláčky popele.

„Byl to dobrý bojovník, ale hlupák,“ řekl Guss, a mnul si pravou pěst, „nebyl Afričan, i když tu žil dlouho. Kdysi přišel bojovat za peníze. Takoví muži nemají srdce. Bude z něj dobrý *pap-anc-tek*.“ Náčelník se odmlčel, zadíval se na mne a pokračoval, jako by se nic nestalo: „Co nabídněš za Singhaiu, Maxmiliane?“

Zbytek klanu se mu za zády rychle vyrovnal do řady. Takadovu mrtvolu odtáhli dozadu.

„Zaručíš mi volný odchod, náčelníku Gussi?“ řekl jsem.

„Neplet' si mě s nikým jiným, Pane neviditelného stroje!“ řekl Guss takovým tónem, že jsem se málem přikrčil. „Jsi svobodný člověk, sám sis vybral, i když mne tvá volba mrzí... a nemysli si, že to říkám proto, že vím, že se tvůj stroj dokáže bránit sám a že ani tvůj Džounas by tě nenechal zemřít. Slova bojovníka jdou vždy ze srdce. Jiná nemají smysl. Stejně jako bojovník ztrácí srdce, když lže.“

Ten druhý chtěl zašeptat něco nevhodného. Naštěstí si vzpomněl, že tito lidé považují srdce za polovinu člověka.

Mně v té chvíli došlo, co považují za druhou. Trochu se mi navíc třásla kolena a vši silou jsem se snažil, aby to nebylo vidět.

„Dobře,“ řekl jsem a stiskl tlačítko klíče. Dveře saladinu se otevřely a já pomalu a důstojně odkráčel.

Jonáš měl nasazeny řidičské brýle a úplně zpocený obličej. Když jsem vlezl dovnitř, sundal si je a usmáli jsme se na sebe. Jak jsem viděl toho malého kluka, s drsnácky uvázaným šátkem mačkajícího v prstech už k nerozeznání poničený časopis, pocítil jsem k němu něco,

co jsem naposledy cítil k dědovi a babičce. Nevím, jak ten cit pojmenovat.

Když jsem se vrátil na slunce, zase na mne mířily všechny hlavně klanu.

„Nejdu bojovat, to je má cena za Singhaiu,“ řekl jsem co nejzřetelněji a nejkldněji.

Hlavně se sklonily.

Guss vážně přikývl: „Souhlasím. Maso za maso - ta zbraň byla polovinou tebe samotného.“ Do natažených paží jsem mu položil kádvojkou a batůžek se zásobníky. Chtěl jsem mu začít vysvětlovat, jak se s čím zachází, ale naštěstí jsem si uvědomil, že tihle lidé mají zbraně v krvi a že by to mohl brát jako urážku.

Slunce začalo připalovat a po krku mi stékal pot.

Guss kádvojkou potěžkal, přiložil ji k líci, zamířil na blízký ohořelý kmen, pohládl palcem pojistku, ale neodjistil. Spustil zbraň k noze:

„Abdullahu,“ řekl tiše, aniž otočil hlavu.

Z řady vystoupil vytáhlý, ale sotva třináctiletý chlapec. Bylo na něm vidět, jak se vši silou krotí, aby zachoval důstojný pomalý krok. Aby stál proti svému náčelníkovi, musel se postavit vedle mě.

Guss mu podal pušku za doprovodu několika zpěvavých slov. Všiml jsem si, že většina členů klanu souhlasně přikývla. Když chlapec zbraň převzal, všichni třikrát dupli pravou nohou, až se zvedl prach. Pochopil jsem, že je to zase nějaký obřad; asi bych ho mohl pojmenovat na „pasování bojovníkem“. Krátké tiché obřady, na to se zredukoval kdysi tak bohatý folklór černého kontinentu.

„Není to pohrdání tvou zbraní,“ otočil se na mne Guss - asi jsem se tvářil dost překvapeně - myslel jsem, že si zbraň nechá sám. „Vím, že puška má mnohem větší cenu než maso Singhaiy, ale v Abdullahových rukou je na správném místě. Přestože je ještě chlapec - do této chvíle *byl* chlapec,“ opravil se náčelník, „má neomylné oči.“

Pak bylo dlouho ticho.

„Chcete-li, dopravím vás k hranici pralesa,“ řekl jsem.

Guss přikývl.

Singhaiu, která byla po lécích proti bolesti mimo, jsem do saladinu musel odnést sám.

Počkal jsem, až klan zamete stopy.

Takadovu mrtvolu vyvrhli a zabalili do tlusté deky a naložili ke kanystrům s vodou a k ostatním potravinám. Potom se zpod maskovací plachty na pravém skluzu zvedla ruka a já zařadil ‚Vpřed‘.

„Dávej pozor na cestu, ano?“ podal jsem Jonášovi řidičské brýle. Kvůli skluzům jsme museli jet obzvlášť pomalu - to bez problémů zvládal počítač, ale Jonáš si mohl poslední dobou připadat ostrčený. Vždy když jsem mu předtím svěřil dohled nad saladinem, bral to smrtelně vážně a znatelně pookřál. Dnes také. Já jsem si na obrazovku hlavního monitoru vyvolal *Frontového lékaře* (tak se jmenuje podstatně obsažnější vojenská obdoba *Domácího lékaře*) a nastudoval si všechno, co tam bylo o záchraně částí těla, v kterých byl nedostatečný krevní oběh. V lékárně saladinu byly podle seznamu veškeré pomůcky potřebné k úspěšné léčbě.

Proklínal jsem se, že mne to s *Frontovým lékařem* nenapadlo už dávno.

Nebo alespoň včera. Ale až do minulého večera jsem důvěřoval Francoisovým schopnostem. Čas v podobných případech hraje podstatnou roli - vojenští lékaři měli dlouhé zkušenosti obzvlášť s rukama a pevně staženými pouty.

Saladin se na nerovnostech našťestí neotrásal, jen se občas zavlnil - sklopil jsem jídelní stůl, četl návody a připravoval lékařské propriety.

„Tys to udělal naschvál,“ najednou mne obvinil Ten druhý, „naschvál ses nepodíval do počítače, aby ti ji vyměnili za blbou pušku jako kus masa! Člověka za pušku!“

„Ta puška zas tak blbá nebyla, nezapomeň,“ zabručel jsem a připojil konektor k jedné z masážních rukavic. „Radši mi pověz, proč už jsme tak dlouho nenarazili na žádného Cizince. Od Čadského jezera jsme jen pár set kilometrů, a po tom, co je naši přátelé přepadli, by se to tu pancéřáky a popelnicemi mělo jen hemžit.“

„Asi spoléhají na toho upíra, že je zničí,“ pokrčil mými rameny Ten druhý.

„Možná. Mně na tom připadá zvláštní, že Cizinci toho upíra vůbec použili. Kdyby jich poslali deset, věřil bych, že jich mají dost, nebo že je tam někde,“ ukázal jsem prstem ke stropu, „nepotřebují tak hned. Že poslali jen jednoho, z toho vyvozuju, že jich zatím mají jen pár, anebo velkou spotřebu.“

„Anebo ho neposlali - třeba ulítnul za čerstvým masíčkem sám,“ řekl Ten druhý.

„Na co by jim asi byli vojáci, kteří neposlouchají a létají si, kam chtějí, co myslíš?“

„Třeba nějaká výrobní vada... I když, on by jeden upír na celý klan docela stačil, na co deset?“ nevzdával se Ten druhý.

„Stačil, stačil... Kdyby klan tak nelpěl na tradicích - tím myslím to losování - stačila by na jednoho upíra jedna oběť. A až by ji trhal, jeden dobrý střelec s bazukou. Pak by stačilo posbírat kusy toho správného těla a udržovat oheň.“

„Oni nevěděli, že na upíry platí oheň. A nemají napalm.“

„Museli to vědět - vždyť mi Singhaia, když jsem ji našel, říkala: ‚Oheň, oheň‘.“

„To se toho upíra vůbec nemuselo týkat. Kdybys půl dne ležel na sluníčku, bez vody, bůh ví, co bys říkal ty!“ Ten druhý se zašklebil, až mne píchlo v nose. Ta zlomenina se nezahojila tak, jak se měla zahojit.

„Anebo to mohl být prachobyčejný zkušební provoz, jestli je technologie výroby upírů z mrtváků dostatečně účinná,“ dodal.

„To bychom si moc nepolepšili, že jsme ukázali, jak ho zničit. Ale zkušební provoz nemá smysl, pokud ho někdo nesleduje, a toho bychom si snad všimli. Ale jestli jsme něco přehlédli a jestli upíry vylepší v ohnivzdornosti...“

Jak jsem před chvílí mluvil o Singhaie, mimoděk jsem na ni pohlédl.

Zdálo se mi, že měla pootevřené oči a jak jsem zdvihl zrak, že je rychle zavřela.

„Naštěstí nerozumí česky, to by si o tobě mohla myslet, že jsi blázen,“ zašeptal Ten druhý.

„Mlč!“

Zvedl jsem hromádku dezinfekcí vonících věcí a vstal. Saladin se zhoupl, až jsem se zapotácel. Položil jsem věci na lůžko vedle Singhaiy, pootevřel kohout na její infuzi a přesvědčil se, jakou má teplotu.

Plochý teploměr jsem jí na čelo přilepil, než jsme vyjeli.

„Singhaio?“ řekl jsem anglicky, „vím, že nespíš.“

Pootevřela oči a měla v nich stále tu nedůvěru. Ale aspoň se mě nepokusila zabít. První pokrok nebývá největší, přesto potěší.

„Teď to bude bolet, ale chceš-li, aby ti zůstaly ruce a nohy, musíš

vydržet.“

Neznatelně přikývla.

„Bude to bolet dlouho, prášky proti bolesti ti budu moci dát až na noc.“ Sám jsem nevěděl proč - bylo to tak ale napsané ve *Frontovém lékaři*.

„Cítíš něco?“ poklepal jsem ji na hřbet pravé ruky, která pořád vypadala nejhůř. Byla divně skvrnitá, studená a po poklepu v naběhlé kůži zůstal zřetelný otisk mého ukazováku.

Singhaia zavrtěla hlavou.

„Tak do toho,“ povzbudil jsem se. Když jsem zdvihal pravou masážní rukavici, saladin se naklonil, až jsem málem na Singhaiu spadl.

Potřebovala by vykoupat, blesk mi hlavou a rychle jsem se od-táhl. Pak jsem si uvědomil, že zápach nejde z ní, ale z té její proklaté pravé ruky. Jak se otrásló bodové světlo nad mou hlavou, všiml jsem si, že se jí kolem nehtů lesknou proužky hnisu.

Opatrně jsem naběhlé ruce natřel speciálním gelem a vsunul je do rukavic. Vysoké manžety Singhaie sahaly do půli předloktí. Pečlivě jsem rukavice stáhl, aby seděly co nejpevněji.

„Neškrtí tě to někde?“ zeptal jsem se, když jsem jí na nohy nasadil velké papuče s tím samým určením jako rukavice.

Zavrtěla hlavou.

Při manipulacích s rukavicemi a papučemi mi silně vadilo, jak se mi Singhaia dívá pod ruce. Tak mi něco občas vyklouzlo z prstů, a to jsem se přitom musel tvářit sebejistě, jako že vím, co dělám. *„Vaše chování a výraz vašeho obličeje musí pacienta přesvědčit, že se uzdraví“*, byla první věta ve *Frontovém lékaři*.

„No snažil ses,“ uštěpačně zašeptal Ten druhý, když jsem připojoval hadičky a kabely od masážních návleků k malému hranatému přístrojku, který jsem předtím připojil k elektrické síti saladinu. Ozvalo se zasyčení a rukavice i papuče se nafoukly.

„Klid, to je v pořádku,“ přitlačil jsem Singhaiu zpátky k posteli.

Vypadala v najednou obrovských bílých rukavicích a ještě větších botách jako Mickey Mouse. Jenom jsem si nemohl vzpomenout, jestli ta slavná myš náhodou neměla boty černé.

„Teď to začne být nepříjemné, musíš to ale vydržet - kdyby to nešlo, řekni to hned.“ Zmáčkl jsem modré tlačítko na ovládací jednotce a masážní adaptéry (tak se rukavice a papuče správně jmenují) se začaly vlnit.

Singhaia pevně zavřela oči, nic ale neřekla. Musel jsem si jít sednout dopředu do křesla, tak strašně začala skřípat zuby.

„Bolest je dobré znamení,“ neopomněl jsem nahlas zopakovat závěrečnou poučku z příslušného oddílu *Frontového lékaře*.

Když se slunce nachýlilo k západu, dojeli jsme na dohled hranice pralesa.

Už dlouho předtím skončilo spáleniště - lépe řečeno neskončilo, ale husté křoviny a vysoká tráva ho stačily zakrýt. Polovina stromů tady byla alespoň zčásti živá - počítač vybíral směr, aby naše stopy byly co nejvíce skryty pod jejich korunami. Tráva by se měla do čtyřadvaceti hodin narovnat, tak si to alespoň pamatuji z ekologické výchovy na základní škole. I když, tahle tráva je místy přes metr a půl vysoká.

Právě jsem se byl podívat na Singhaiu, když saladin zastavil.

„Co se děje?“

Jonáš se vyklonil z křesla, nadzdvihl si řidičské brýle a ukázal na můj monitor. V polovině mírného svahu před námi se jedovatě zelenala stěna rostlinstva. Deštný prales. Džungle. Začínala, jako by ji někdo z ostatního světa vyřízl obrovským nožem.

Obul jsem si boty a otevřel průvlak. Do obličeje mne udeřila vlna rozžhaveného vlhkého dusna a košili jsem měl propocenou snad dřív, než jsem doskočil na zem. Pod podrážkami mi vlhce mlasklo.

Většina členů klanu už vylezla zpod maskovacích plachet a protahovala si ztuhlá těla. Plachty na skluzech zezelenaly, už když jsme po poledni najeli na jednolitou plochu trávy. Nejdřív byly trochu do žlutozelena, teď byly stejně jedovaté jako džungle. Oblečení lidí je rychle dohánělo.

Klan se během minuty rozprostřel kolem saladinu. S úlevou jsem si všiml, že hlavně zbraní míří k pralesu. Když chtěli, byli ti lidé mezi bodlinatými zelenými keři neviditelní.

„Není to bezpečné místo, ale potřebuji s tebou mluvit,“ najednou se vedle mě objevil Guss. Když přes mne přehodil svůj maskovací plášť, vyděsil jsem se.

„Posaď se,“ řekl jenom. Sám si sedl rovnou do trávy - nebyl ve svém maskovacím kaftanu vidět, stejně jako já pod jeho pláštěm.

Guss mlčel a hleděl mi do očí. Bylo slyšet bzučení much a šramocení hmyzu; halas večerní džungle, tak známý z knih, už asi nikdy neuslyším.

„Přestože ses sám vyloučil z mého klanu, neznamená to, že nemůžeme být přáteli,“ tiše promluvil Guss, „souhlasíš?“

Dal jsem si s odpovědí trochu na čas. Gussův pohled se v zapadajícím slunci leskl a s každou vteřinou mého mlčení těžkl a těžkl. V těch několika okamžicích jsem přemýšlel, jestli se dá alespoň předstírat přátelství k člověku, který raněného druha považuje za kus jídla. On asi přemýšlel, jestli má cenu o přátelství mluvit s člověkem, který raněného za kus jídla nepovažuje.

„Ano,“ řekl jsem. „Co ode mne potřebuješ, Gussi?“

„Jsi nezdvořilý, Maxmiliane. Ale máš pravdu, něco potřebuji. Ne pro sebe, ale pro nás.“ To poslední slůvko zdůraznil, aby bylo jasné, že nemyslí jen nás dva nebo klan, ale že myslí to, čemu já v myšlenkách říkám lidstvo.

„Zamýšlel ses někdy nad tím, jak na Cizince udeřit a vyhnat je ze Země, nebo ještě lépe, jak je zničit? I s nestvůrami, které udělali z bratrů?“ zeptal se. Západ slunce mu rudnul v očích. Vypadalo to dost nepříjemně - jako by měl pod černým obočím dva živé plameny.

„Balistické rakety. Možná vodíkové pumy,“ řekl jsem bez váhání. Nechci se chlubit, ale to mne napadlo už tehdy, co jsem zjistil, že za To mohou mimozemšťané, a když jsem si ujasnil i ostatní souvislosti.

Poslední dva dny jsem na bomby a rakety myslel stále častěji, od doby, co mi Guss řekl o své rovnici mrtváci=upíří=vojáci. Vedl jsem o tom s Tím druhým dlouhý rozhovor a nakonec jsme se shodli, že je to nejspíš pravda. A aby nějací parchanti ukradli (ovládli, zajali, zmanipulovali - nevím, které slovo je vhodnější - přesné sloveso popisující tento jev ještě nebylo vymyšleno), tedy aby vzali celé lidstvo a použili ho jako bezduché zabijáky proti...

„Špatně,“ řekl Guss.

„Prosím?“ až jsem se lekl. Trochu jsem se nechal unést představami o své chytrosti, důvtipnosti a předvídavosti.

„Ne balistické rakety. Ne vodíkové pumy.“

„Proč ne?!“

Guss zvedl oči a rychle zapadající slunce se mu v nich odrazilo posledním zábleskem. Tentokrát to vypadalo, jako by mu zpod obočí vyrazily dva laserové paprsky. Někdo s romantičtějším duchem by

možná nalezl případnější přirovnání.

„Termonukleární pumy by Cizince jistě zničily. I se všemi přebudovanými lidmi. To bylo správně. Ale zničily by i Zemi. Při vojenských školeních v Evropě byla radioaktivita jen strašák, tady víme, jak hrozná a smrtící je. Navíc,“ umlčel mne oblíbeným gestem, „Cizinci mají paprskové zbraně, které jsou daleko přesnější a účinnější, než v - jak ty říkáš popelnicích - nebo v ostatních strojích. Jejich paprsky nejsou roztřepené jako blesk, ale rovné a tenké jako šípy,“ Guss se odmlčel. „Útočili jsme na jejich základnu pomocí raketometů. Od jednoduchých bazuk po samonaváděcí protiletadlové zbraně. Navíc jsme měli i jeden mnohahlavňový kobercový raketomet na pásovém podvozku.“

Chvilku mi trvalo, než jsem pochopil, že mluví o úderu na základnu Cizinců u Čadského jezera.

„Osobně jsem se nedostal tak blízko, abych přesně viděl, odkud ty paprsky létají - byla tma. Předpokládám ale, že tam musí být nějaká... hm, nějaká mezihvězdná loď.“ Vědeckofantastická terminologie mu nešla přes rty, zahleděl se na mne a v té chvíli se setmělo - tropický soumrak se změnil, stále vypadá, jako by někdo slunce vypnul vypínačem.

„A?“ řekl jsem, když Guss mlčel moc dlouho. Mouchy mi lezly po celém těle, a do nosu se mi jich pokoušelo nacpat tolik, že jsem se div nedusil. Mával jsem si před obličejem cípem maskovací celty, ale nebylo to moc platné.

„Ty paprsky zasáhly každou z našich raket. Bez výjimky. Ty letící přímo a rychle i ty kopírující terén. Každou, po pár desítkách metrů, co vylétla. Pak létající stroje zaútočily na místa, odkud rakety startovaly. Boj netrval ani třicet vteřin.“

Přestože jsem ho už neviděl, z tónu jeho slov bylo zřetelně poznat, jak s ním blesková ztráta čtvrt tisíce lidí otřásla. Dobře jsem chápal, že si uvědomuje, že to byla možná poslední čtvrttisícovka lidí pohromadě na celém světě.

„Byl to můj klan.“ V Gussově hlase se při téhle větě ozvala hluboká, temná, smrtící hrozba (nevím, jak to popsat lépe než touhle frází, ale opravdu jsem z těch slov hrozbu, temnotu a smrt cítil téměř prýštit).

„Takže rakety ani termonukleární zbraně ne. Co tedy?“ odvážil jsem se promluvit. Po předchozí Gussově větě jako by i mouchy

prořídly.

„Cizincům radioaktivita vadí. Starý Abdullah se obětoval, přilákal na sebe pozornost pancéřového stroje a v transportéru před ním prchl do území po Sedmé bombě. V radioaktivní zóně ho Cizinci nepronásledovali, ale povolali na něj jedno z těch šípovitých letadel, které ho zničilo z výšky.“

Za Africké války bylo použito devět atomových pum. Každá dostala jméno podle svého pořadí. To jsem se učil ve škole. Že nebudou použity žádné další, bylo to jediné, na čem se válčící strany kdy dokázaly shodnout.

Hlavně proto, že svět už jim žádné další jaderné zbraně neprodal.

„Neutronové dělostřelecké granáty položené na správná místa a dálkově odpálené,“ řekl Guss, „to je můj plán.“ Tráva zašustila, jak si poposedl.

„Ty jsou tady jen v Jihoafrické republice. A protože je to daleko, chceš abych je přivezl já.“ Byl jsem na sebe pyšný, jak mi to pálí.

„Tak.“ Přes neprůhlednou tmu mi fantazie vykreslila Gussovo obvyklé rázné přikývnutí.

„Bude to obtížné,“ řekl jsem.

„Ne tolik, jako pro nás. Když nepřijmeš, budeme se tam muset vypravit pěšky.“

„To by byl masakr.“

„To by byl masakr,“ přitakal Guss.

Jižní Afrika je jediný stát černého kontinentu, kde se neválčilo. Od ostatního světa se oddělila neprostupnými pásy min, pastí a automatických zabijáků. Jsou to ty nejmodernější, jaké byly na světovém trhu s válečným zařízením nabízeny - Jižní Afrika si je se svými diamantovými a zlatými doly jako jediná na kontinentu mohla dovolit.

Samočinná dalekonosná děla s možností střelby neutronovými granáty hlídala moře. Nikdo nikdy oficiálně nepřiznal, že Jižní Afrika neutronové granáty má, ale když zemi napadla flotila generála Shamy, byly bez váhání použity. Nikdo ze Shamových lidí nezůstal naživu a nikdo z oficiálních činitelů opět nic neřekl. Jen u pobřeží Jižní Afriky trochu stoupla radioaktivita. Nijak nebezpečně, ale stoupla. Shama se svou flotilou zmizel před devíti lety a od té doby nebyla Jihoafrická republika napadena. Věřím, že i Cizinci tam měli největší problémy na celém světě. Automatické protiletadlové zbraně prý stát zakrývaly jako deštník, v kterém se otevíraly koridory jen pro ohlášená letadla -

a stále zakrývají. Na Jihoafrickou republiku prý nikdy nebyl podniknut letecký útok, poslední námořní před zmíněnými devíti lety a pozemní ještě dříve - přitom její bohatství lákalo všechny generály a vůdce, co jich na zbytku kontinentu bylo.

A teď po mně Guss chce, abych tam jen tak dojel, naložil pár neutronových granátů a dovezl je zpět.

„Postupně vyčistíme celou Zemi,“ přetrhl mi náčelník nit myšlenek.

„Přeplovíme se do Ameriky, dojdeme až do Číny, neustaneme, dokud na Zemi bude jediný Cizinec.“

„Anebo o našich činech bude zpívat Dech pouště. A když skončí, budou do těch míst létat popelnice na nedělní piknik,“ řekl jsem.

„Bojovník, který myslí na prohru, je zpoloviny poražený,“ řekl Guss.

Trochu mi to připomnělo cynické průpovídky Toho druhého. Ale náčelník to myslel smrtelně vážně.

„Zkusím to,“ řekl jsem.

„Pamatuješ, kde zemřel Takado?“

„Ano.“

„První den v každém novém měsíci tam na tebe bude někdo čekat,“ podle zašustění jsem poznal, že Guss vstal. „A buď rychlý, Maxmiliáne, Pane neviditelného stroje, čas je proti nám.“

Připadal jsem si důležitý - vstal jsem a čekal, co Guss řekne dál.

„Náčelníku? Gussi?“ zašeptal jsem po několika okamžicích ticha. Když se nic neozvalo, pochopil jsem, že z jeho strany bylo řečeno vše a že odešel. Jenom jsem nechápal, jak to dokázal tak tiše.

„Ani se nezeptal na Singhaiu,“ řekl Ten druhý, když jsem otevíral průvlak saladinu.

Tomu jsem se já nedivil.

Nevěděl jsem, proč Guss označil okolí jako nebezpečné a proč mne zakryl vlastním maskovacím pláštěm, který mi dokonce nechal, ale když tak tiše zmizel, ozval se můj výstražný instinkt. Vlasy na krku se mi začaly ježít.

„Dnes pojedeme i v noci,“ řekl jsem Jonášovi, který se zabýval rituály před spaním.

„Proč?“ pohlédl na mě a po bradě mu tekla pěna z pasty na zuby.

„Nevím, znáš ta má tušení... Stopy v trávě po těch skluzech musí být z výšky jasně viditelné. Takhle se aspoň trochu ztratíme.“ Nasadil jsem si řidičské brýle; v režimu násobeného světla vypadala zeleň džungle opravdu přervaně. Přemýšlel jsem, že jsme za celou dobu v Africe ani nezahlédli nějaký z šípovitých létajících strojů. A přece o jednom Guss před chvílí mluvil.

„I když, v zemi tak našlapané automatickými válečnými stroji bych i s takovým letadlem létal jen nerad,“ ozval se Ten druhý.

Zařadil jsem ‚Vpřed‘.

„Nezapomeň, jak dokáží manévrovat, že mohou létat těsně nad zemí, pomaličku, a nezapomeň na to zrychlení,“ pohládl jsem si pravé ucho.

Dodnes mne při náhlé změně tlaku zajizvené ušní bubínky bolí.

„Když po tobě začne pálit tisíc hlavní náraz, můžeš manévrovat jak chceš,“ řekl Ten druhý.

„Já si myslím, že pro Cizince by neměl být problém rozkódovat identifikační signály hlavních válčících stran. Pak by po nich nestřílelo nic důležitého. Podle mě těch letadel tady na Zemi mají tak ztraceně málo, že na tomhle válkou vylištěném, nebezpečném kontinentu mají jen jedno.“

„Možná,“ řekl Ten druhý, „i když, jaký problém by byl pár jich sem přivolat z Evropy. Byly by tady ani ne za hodinku.“

„Omezený dolet?“ pokrčil jsem rameny.

„Hmm. Ono je to nakonec jedno. Hlavně, že tady nehrozí megablesky tak akutně. Myslíš, že u Čadského jezera je opravdu mezihvězdná loď?“

Zajímalo by mne, co by dělal saladin, kdyby ho trefil nějaký z těch paprsků,“ přeskočil Ten druhý téma.

„Mezihvězdná loď. Je to dost možné. Druhá bude někde v okolí Říma a určitě nejedna někde na severu Evropy,“ objel jsem husté křoví a zabočil směrem, kde se mi noční savana zdála sjízdnější. Pak jsem musel chvíli couvat a pak jsem řízení předal počítači. Cesta byla sice pomalejší, ale mohl jsem si v klidu přemýšlet a povídat s Tím druhým.

„A co se týká zásahu tím paprskem do saladinu, tak to mne - abych ti pravdu řekl - ale vůbec nezajímá. Lépe řečeno, dovedu si to představit až moc dobře. Obzvlášť, když tím dokáží zasáhnout letící raketu. Zepředu.“

„Myslím, že náš pancíř by to vydržel.“ Z Toho druhého se stává optimista.

„Já myslím, že ne. Taková mezihvězdná... /válečná/ mezihvězdná loď musí mít zbraně, o kterých se nám nesní.“

Ten druhý zmlkl - snad mi dal za pravdu. Mne udivilo, jak mi ta slova „mezihvězdná loď“ už podruhé vyklouzla z pusy. Pár desítek minut potom, co jsem se o její pravděpodobné existenci dozvěděl, a už to беру jako samozřejmost. Ale když jsem si zvykl na mimozemšťany... A nějak se sem dostat museli.

„Jonáší?“ nadzdvihl jsem si brýle. Přestože byl po celodenní jízdě unavený, statečně seděl na svém místě. Před chvílí vylezl ze sprchy, rukávy županu měl na dvakrát ohrnuté a učesané bílé vlasy se mu vlhce leskly.

„Prosím tě, pohlídej to ještě chvíli, musím se podívat na ni,“ píchl jsem palcem přes rameno. Vzal si ode mě řidičské brýle, nasadil si je a přizpůsobil si sluchátka. Mikrofon vždy zkroutí jako preclík. Kdybych byl němý, asi bych to dělal také.

Singhaia ležela se zavřenýma očima a už ani neskřípala zuby.

Několikrát, jak jsem kolem ní předtím procházel, jsem jí řekl, že čím déle masážní adaptéry napoprve snese, s tím větší pravděpodobností se uzdraví.

„Proč ta bolest?“ zeptala se mne, když jsem si teď klekl vedle na koberec. Oči neotevřela a dýchala velmi rychle a velmi mělce.

„Má to něco společného s regenerací nervových buněk. Anestetika by ovlivnila jejich chemismus... Moc se v tom nevyznám. Vydržíš ještě?“

Nejdřív kývla, že ano. Hned na to, že ne. Obličej měla šedivý a zpocený. A to v saladinu bylo příjemných čtyřia dvacet.

„Dobře,“ vypnul jsem řídicí jednotku a rukavice a papuče se přestaly vlnit a s hlasitým zasyčením splaskly. To jsem poprvé viděl Singhaiu uvolněně se usmát.

Stáhl jsem jí všechny čtyři masážní adaptéry ruce i nohy měla plné droboučkových otlačenin od masážních hrotů, které přesně vypočítanými pohyby synchronizovanými s pumpováním srdce podporovaly krevní oběh.

„Nohy budou dobré,“ řekl jsem radostně. Měla je teplé a když jsem ji zalechtal na patách, ucukla. „S rukama budeme pokračovat ještě zítra, ale vypadá to taky fajn.“ Zvedl jsem z polštáře teploměr,

který se jí potem odmočil z čela.

Než se teplota změnila, Singhaia usnula. S těma rukama jsem trochu lhal - pravá se mi vůbec nelíbila. Píchl jsem jí triádu, natřel oteklé pruhy po poutech hojivou masťou a vrátil se k řízení. Jonáš spal s řidičskými brýlemi na očích, ale počítač už se dávno vycvičil v nejobezpečnějšího řidiče, jakého znám. Přenesl jsem Jonáše na horní palandu, vysprchoval se, dal nějaké špinavé věci do pračky a za chvíli už se ukládal do křesla. Těsně před usnutím mne napadlo, že jsme nikdo nevečeřel, a že na to musím dávat pozor.

„Ty jsi tlustý dost,“ rozplynula se mi v hlavě slova Toho druhého, ale to už mohl být jenom sen.

Už včera jsem rozhodl, že prales Středu objedeme vpravo. Po pobřeží Atlantiku je cesta relativně sjízdnější, ale hlavně nenápadnější, než horami kolem Viktoriina jezera. Budeme sice muset překonat nějaké bažiny a pár řek, ale to by neměl být problém.

Po snídani jsem se rozvalil do křesla a nasadil si řidičské brýle.

Protože jsem v tom křesle spal, nebylo tak pohodlné jako vždycy. Vůbec dnešní probuzení bylo trochu divoké - počítač jel celou noc, tak mne ubíhající okolí pěkně vyděsilo. Počítač ale držel směr a všiml jsem si, že zvládá nerovný terén lépe a lépe - poznalo se to z toho, že se zvýšila průměrná rychlost. Natáhl jsem nohy na palubní desku a bezduše civěl. Jeli jsme stále na dosah džungle; někdy na dohled, někdy ne, podle toho, jak husté byly stromy a křoviska v „předdžunglí“. Jednou jsme projížděli tak blízko, že mi v řidičských brýlích připadalo, že bych se zelené stěny mohl dotknout. Takhle zblízka nebyla zeleň tak zelená jako z odstupu, byla místy divně do šeda. Nejdřív jsem to skoro nevnímal, možná mne ta barva jen zašimrala v podvědomí - pak jsem si ale všiml první pavučiny a jak se mi zježily vlasy, už jsem to viděl všechno: džungle byla pavučinami doslova opředená. Kde jich byla větší vrstva, tam měla zelená barva šedší nádech. Pak jsem, přestože jsme od hradby rostlin jeli téměř třicet metrů, uviděl prvního pavouka. Odhadl jsem, že bych jeho tělo v nejširším místě neobsáhl prsty obou rukou. Už jen z té představy se mi udělalo mdlo.

„Ještě že jsem se z klanu vyloučil tak snadno!“ zašeptal jsem.

Představil jsem si, co by mi udělali, kdybych při prvním zamotání do pavučiny začal ječet. Asi by ze mě bylo už jen pár kilo mastného *pap-anc-teku*. Prikázal jsem počítači, ať se od džungle drží dál.

Bylo to zbytečné, od té chvíle jsem viděl pavouky všude: v křovinách ubíhajících kolem, v trávě, v korunách stromů... ať už tam nohaté příšery byly nebo ne. Protože se chýlila doba obědu, radši jsem si sundal řidičské brýle a šel se podívat na Singhaiu.

Od rána zase trpěla v masážních adaptérech - měla je jen na rukou.

Když jsem jí rukavice sundal, ulevilo se jí tak, že si se mnou dokonce chvilku odměřeně povídala.

Levá ruka byla podle popisu ve *Frontovém lékaři* docela dobrá (zhluboka jsem si oddychl). Pravá vypadala podstatně hůř, ale už se objevila citlivost v dlani a prvních třech prstech. Prsteník a malíček ale vypadaly ošklivě.

Singhaia pravou rukavici na zbytek dne vehementně odmítla a tímto mým návrhem naše veškeré byť odměřené hovory skončily. Ještě jsem jí vnutil pár soust (sušenky s marmeládou), ale mezi dvěma kousnutími usnula.

Ráno byly ty dva prsty stále studené a necitlivé. A páchly. Jinak se Singhaia dokázala sama posadit, a když si odbyla obvyklé návaly slabosti, které zažije každý, kdo dlouho leží, odkulhala se vysprchovat.

Docela mne překvapilo, že umí sprchu ovládat. Ještě víc mne překvapilo, když nacpala své oděvy do pračky a rutinovaně ji zapnula.

Musím říci, že jí můj obrovský zelený župan sluší a že umyté a učesané vlasy z ní udělaly nového člověka. Tak po očku jsem pozoroval její vyhublé tmavé tváře je opravdu hezká. A oni z ní chtěli udělat hromádku sušeného blivajzu! Netroufl jsem si odhadnout, kolik ras má v rodokmenu, a navíc mi to bylo srdečně jedno. Krásné hluboké černé oči, dlouhé řasy, plné rty... radši dost.

Potom se Singhaia dala do jídla a to pro mne byl další šok.

„Nesmíš tolik jíst, bude ti zle!“ křičel jsem se, ale naprosto mých slov nedbala. Na člověka, který v životě zažil asi víc hladu, než si já dovedu představit, tyhle evropské poučky zřejmě neplatí. Ale

stejně jsem o ni měl strach, protože snídani připravoval Jonáš, a tak to byla obvyklá klišovitá směsice ovesných vloček a sušeného mléka a strouhané čokolády, přelitá šťávou z kompotu a jahodovým sirupovým koncentrátem.

Kolikrát už jsem mu říkal, že dobré jídlo neznamená smíchat všechny dobré věci dohromady, ale jemu to asi chutná, a co se týká prosazování svých chutí, je neoblomný. Stejně jako v dodržování denních kuchyňských služeb.

„Dobrý, dobrý, *Vajtý*,“ pohládila ho Singhaia po hlavě a nastavila misku, aby jí potřetí přidal. Pochopil jsem, že ‚*Vajtý*‘ je zkomolenina slova ‚white‘, a že za jméno mohou Jonášovy vlasy. Jak do sebe štíhlá dívka může nacpat třetí misku té patlaminy nepochopím nikdy. Jonáš chtěl před pohlazením ucuknout, ale tomu nepřehlédnutelnému holdu svému „kuchařskému umění“ neodolal. Po ponurých obličejích, jimiž jsem ho častoval já, mu muselo, že si někdo potřetí přidává, připadat jako zázrak.

Všiml jsem si, když ho Singhaia pohládila, že se jí oči stáhly bolestí.

Měla neobratné prsty a na všechno sahala, jako by to bylo velmi křehké - teď se zapomněla.

Bedlivě jsem se na její ruce zahleděl. Otoky už se ztratily a po poutech možná nebude mít ani jizvy. Z dlaní a prstů se jí odlupovaly cary odumřelé kůže (asi jako když se spálíte na sluníčku) a na koberci, jak opatrně (jako po skle) šla ze sprchy, byly stopy z šupinek a ruliček pokožky, která se jí oloupala z chodidel. Při její tmavé pleti mne překvapilo, že ty jemné třásně jsou bílé.

Po snídani se Singhaie začaly klížit oči, beze slova vstala od stolu, lehla si do postele a zase spala až do druhého rána.

Každé dvě hodiny jsem jí končetiny natíral mentolovým lektvarem a saladin se kolébal na západ.

Další den už Singhaia byla v pořádku.

Mimo těch dvou prstů.

A toho jsem se bál. Ve *Frontovém lékaři* bylo jednoznačně napsáno, co se v takovém případě musí udělat: v případě, že prsty začnou černat a nabíhat a že se kolem nehtů objeví žlutý hnis. Přesně

stejně příznaky měla Singhaia na malíku a prsteníku pravé ruky.

Amputace.

Už jen z toho slova na mne šly mrákoty. Na sbírku skalpelů a elektrickou pilku na kosti v lékárně saladinu mi stačilo mrknout a byl jsem po snídani.

Singhaia a Jonáš nerušeně jedli - jim jsem zatím nic neřekl a za ohřáté párky z konzervy jsem od Singhaiy dokonce sklídl první obdivný pohled.

Když dojedli, poslal jsem Jonáše hlídat cestu a tiše a soustrastně Singhaie vysvětlil nezbytné.

„Amputace, ano,“ odpověděla a nahlas se zeptala, jestli by, prosím, nemohla dostat jako zákusek to dobré, co bylo k snídani včera. Mám pocit, že tím si Jonáše získala nadosmrti.

Její fatalistické smíření s tím, co život přináší, mne trochu (trochu víc) šokovalo. Už jak vzala odtržení od svých lidí a od všeho, co znala - a teď ztráta dvou prstů. Jako by to nestálo za řeč.

Ale na druhou stranu, šokovalo mne to jen do té chvíle, než jsem si uvědomil, že se už minimálně dvakrát musela smířit s vlastním snědením.

O tom, že jsem ji vyměnil za pušku, věděla; přestože byla omámená uklidňujícími prostředky, tu scénu, kdy jsem stál proti klanu, si pamatovala. O tom jsme vedli ten krátký zdvořilostní rozhovor, když jsem jí naposledy sundával masážní rukavice. Že byl zdvořilostní, jsem si dovilil odhadnout z toho, že mi nakonec řekla: „Děkuji.“ Zakázal jsem Singhaie přidat si podruhé vložky.

Operovat by se mělo s prázdným žaludkem; myšleno to je asi tak, že prázdný žaludek by měl mít operovaný. V našem případě bylo víc než záhodno, aby ho měl prázdný operatér. Tedy já.

Zastavil jsem saladin pod košatou korunou prvního příhodného stromu a počítač stabilizoval podvozek tak, že podlaha byla vodorovně. Pak jsem přesně podle návodu ve *Frontovém lékaři* začal připravovat *improvizované operační stanoviště*. Jonáš nejdřív se zájmem přihlížel; když pochopil, k čemu se schyluje, zezelenal, narazil si sluchátka od diskmana a zmizel ve svém křesle. Dával o sobě vědět, jen když horečně obracel stránky komiksu.

Řekl jsem Singhaie, ať se položí na spodní palandu a pravou ruku natáhne nad koberec. Pak jsem pomocí bedýnky s náboji a několika chirurgických roušek vytvořil *sterilní operační pole*. Bedýnku jsem

podložil dvěma baleními pomerančového džusu.

Potřetí jsem si přečetl přesný postup operace počítač na monitoru zdůrazňoval důležité body potvrzením červenou čarou. Pak jsem si zastrčil do ucha sluchátko - počítač mne bude před každým krokem přesně instruovat a v případě problémů mne zahrne alternativními postupy a radami. *Frontový lékař* je prý natolik kvalitní expertní systém, že by podle něj mohl po jednom nácviku na mrtvole provést transplantaci srdce i amatér.

Já tedy rozhodně ne.

Nainstaloval jsem nad Singhainu ruku dvě bodová světla, narafičil roušky, že byla vidět jen dlaň s prsty, a rozložil si na sterilní podložku všechny nástroje, které počítač na podobnou operaci považuje za nutné. Pak jsem si uvázal bílou zástěru ze sterilního vláknitého papíru, na hlavu sterilní čepec, a sterilní roušku přes ústa. V té chvíli se Singhaia začala tvářit znepokojeně.

„Jenom ty dva prsty?“ ujistila se, když jsem si myl ruce.

„Ano,“ zachraplal jsem. Singhaia se uvolnila.

Sterilním ručníkem na jedno použití jsem si pečlivě vysušil dlaně a navlékl si jemné gumové rukavice. Podle pokynů *Frontového lékaře* mi přitom měl někdo pomáhat a pořadí oblékání mělo být také jiné, ale z Jonáše nyní existovalo jen pištění sluchátek a šustění ohmataného časopisu.

Pak jsem si kleknul k operačnímu poli. V bílém, oslnivě nasvětleném kruhu se Singhainy mrtvé oteklé prsty mastně leskly. Už předtím jsem jí sundal náplasti kolem nehtů a hnis dělал na své bílé podložce nažloutlá kolečka.

Podíval jsem se na skalpel, na zahnuté chirurgické jehly, pilku, a musel jsem si jít pro dva prášky proti nevolnosti. Pro jistotu jsem si vzal ještě třetí a dýchal jsem opatrně a zhluboka.

Když prášky zabraly, převlékl jsem si rukavice a vrátil se k ‚ruce v operačním poli‘ - přesně tak to bylo ve *Frontovém lékaři*: ‚Po dobu operace si operovaného člověka zredukujeme jen na nemocnou část mezi rouškami a stále si opakujeme, že mu pomáháme.‘ Že mu pomáháme, že mu pomáháme, že mu pomáháme, stále jsem si opakoval. To je poučka pro naprosté nelékaře, okolnostmi dohnané k nečekaným lékařským výkonům.

Takovéto lehké operace se dělají jen s lokálním umrtvením. Pro amputaci prstů stačí tři injekce do přesně popsanych míst. Slova ‚lehká

operace' úporně používal *Frontový lékař*. Já ne.

Už jen ty tři injekce do Singhaiy dlaně mne stály většinu sil.

Přestože jsem (přesně podle návodu) Singhaie podložil hlavu polštářem, aby ji to nutilo dívat se na druhou stranu, než je operační pole, a navíc jí zakryl oči papírovým ubrouskem, když jsem začal s injekcemi, ubrousek si nadzdvihla a zvědavě pokukovala, co to dělám.

Z mých slov: „Ted' to trochu píchne,“ která podle *Frontového lékaře* měla znít autoritativně a uklidňujícím, bylo asi slyšet všechno, jen ty zmíněné dvě vlastnosti ne. Aní jsem neměl sílu Singhaiu zakřiknout, ať otočí hlavu zpátky ke stěně a ať si ubrousek vrátí na oči.

Když jsem vbodl poslední injekci (muselo to být dost přesné a nešlo to dělat se zavřenýma očima), osušila mi tím ubrouskem čelo a něco povzbudivě zabručela. Místo abych se rozčílil, byl jsem jí za to vděčný.

Začal jsem malíčkem.

Nejhorší okamžik na celé operaci byl jen jeden - celá operace. Několik jich ale bylo úplně příšerných: Když jsem zvládl naříznutí kůže a svaloviny (v kůži se musí vyříznout taková jakási chlopeň, která se pak přišije přes pahýl), poprvé mi pod skalpelem zaskřípala kost.

To jsem poprvé málem omdlel.

Podruhé, když jsem malíček musel vysadit z kloubu.

Potřetí, když jsem z dlaňové části ruky odstraňoval nekrotickou tkáň.

Navíc to strašně smrdělo.

Nebýt Singhaiy, nedokázal bych to. Pravidelně mi otírala pot z čela, povzbudivě se usmívala a občas řekla něco jako: „Drž se, Max-miliane.“ a „To bude dobrý, uvidíš.“

Prsteník už byl lepší.

I když, jak se to vezme. Zjistil jsem, že jeho první článek by se dal z poloviny zachránit. Maso bylo prokrvené a po konzultaci s /Frontovým lékařem/, týkající se různých odstínů poškozených tkání, jsme se shodli, že by se mělo vzpamatovat. Takže jsem musel přikročit k amputaci v polovině článku. Když jsem uslyšel zaječení kotoučové pilky, s láskou jsem začal vzpomínat na to krásné a jednoduché lupnutí, s nímž se rozpojil kloub malíčku.

Nasadil jsem si brýle proti štěpinkám, obložil prst tampóny a když se pilka kvílivě zařizla do obnažené kosti a přes blatníček mi do obličeje stříkla krev, myslím, že jsem byl na okamžik mimo. Asi to

dořízl Ten druhý, protože, když jsem zas vnímal, prst ležel na zakrvácené roušce docela sám. To je vůbec nejhroznější pohled.

Zabrušování okrajů kosti a vytahování štěpinek z masa (pinzetou) už byla jen „zábava“. Hlavně když není slyšet ta příšerná pilka.

Samozřejmě, zlatým hřebem všeho bylo závěrečné šití kůže. Musí se podle tvaru pahýlů zformovat do co nejpřirozenějších jizev (přesně podle návodu *Frontového lékaře*). To protlačování ostrého hrotu s nití mne duševně rozvrátilo. Navíc to vůbec nešlo - kůže byla jako gumová a napínala se, jako když chcete něčím tupým propíchnout balóněk. Nevím, kdo to šil od druhého stehu, ale přestože to byly moje ruce, já ani Ten druhý jsme to nebyli. Přes silácké průpovídky před operací mám takový pocit, že při tom šití Ten druhý poprvé, co ho znám, omdlel. Asi máme společného víc, než se mi kdy zdálo.

Pak jsem najednou stál za saladinem, do zpocených tváří mne pátil horký vzduch, čelem jsem se opíral o hrubou kůru stromu a neovladatelně jsem zvracel. Když to přešlo, strhal jsem ze sebe zakrvácený chirurgický oděv, vyhoupl se do stroje a bez jediného pohledu na Singhaiu rádoby rázným krokem došel k lednici. Nevím, proč jsem tam tu lahev Johnnieho Walkera v Itálii dal. Teď jsem si za to byl nesmrtelně vděčný.

Byl to první a jediný panák od chaty po strýci Damiánovi.

Byl to nejlepší a největší panák v mém životě.

S údivem jsem zjistil, že jsem na jeden lok vypil půl půllitrové lahve. Spolu s prázdným žaludkem, stresem a prášky proti nevolnosti fungoval jako kladivo.

Jak jsem se skládal k zemi, říkal jsem si, že příjemnější zážitek mne už dlouho nepotkal.

Probral jsem se na koberci. Měl jsem pod hlavou polštář a byl jsem pečlivě přikrytý dekou.

Pooperační péče probíhala tak, že se Singhaia starala o mě a tvářila se sice vděčně, ale trochu pohrdavě. Po té whisky a práscích mi bylo strašně zle.

Do večera se situace obrátila. Singhaia na sobě nedala nic znát, ale v obličeji zase zešedla a musela si lehnout. Milostivě jsem jí přenechal spodní postel, na kterou jsem se v jedné ze siláckých chvil

kolem poledne přesunul, a vrátil se na svůj koberec.

Není přesné říci, že se situace obrátila - bylo nám zle oběma.

Jonáš se tvářil vydešeně. Bylo mi tak špatně, že jsem se nemohl ani postavit a asi jsem podle toho i vypadal. Tak jsem jen zašeptal, ať jede dál a na noc zastaví někde pod stromy. Jonáš kývl, a pak jsem asi usnul.

„Tak jak se cítíš?“ řekl ráno Ten druhý.

Cítil jsem se odpočatě a měl jsem dokonce i něco jako hlad. Zato Singhaia nevypadala dobře, opravdu ne.

„Sakra! Sakra sakra sakra!!!“ začal jsem horečně tahat věci z lékárny.

Zapomněl jsem jí včera dát triádu. Když jsem ty tři injekce vbodl, veškerý hlad mne přešel. Budu to muset dělat každé ráno ještě deset dalších dnů. Třetí den bude navíc zpestřen vyndáváním stehů.

„To se moc nenajíš,“ poznamenal Ten druhý.

Shodil jsem za těch deset dnů šest kilo a začala se u mne projevovat obvyklá ponorková nemoc. Vší silou jsem se snažil ovládat. Nebo aspoň nevrčet a nekousat.

„Musíš si to pořád prohlížet?!“ utrl jsem se na Singhaiu u oběda.

Neuvěřitelné, ale jizvy po mé operaci si prohlíží *zálibně*.

„Jizvy jsou paměť boje,“ řekla, „každý válečník je na ně pyšný. I ty bys měl být,“ ukázala na můj obličej.

Ráno jsem si ostříhal vlasy a ostříhal jsem i Jonáše. Singhaia se na to dívala z postele - měl jsem pocit, že už jí toho zase tolik není, a že se jí jenom zalíbilo lenořit. Poprvé v životě mohla celé dny ležet a jídlo jí nosil Jonáš pod nos.

Protože to byl už jedenáctý den po amputaci, právě před tímto obědem jsem řekl: „Dnes vstaneš, je to potřeba. Říká to i počítač,“ dodal jsem svým slovům patřičnou váhu.

„Tvé jizvy znamenají mnoho bojů,“ pohladila mne najednou po čele. Když ho nepřekrývala ofina, byly na něm zřetelné stopy po spaleninách. „Líbí se mi.“

Málem jsem si ukousl jazyk.

Odpoledne jsem hlídal u řízení a potajmu studoval svůj obličej v malém zrcátku. Přemýšlel jsem, co může být na jizvách k líbení: zarůžovělé stopy po popáleninách, bílé jizvičky po střepinách, křivý nos. Zatláčil jsem si na jeho špičku; na okamžik se narovnal, ale za tu bolest to nestálo.

„Křivý nos tě krášlí!“ zachechtal se Ten druhý.

„Je to i tvůj ksicht!“ utrl jsem se na něj polohlasně. Kolem ramen se mi najednou obtočily tmavé ruce.

„Mluvíš se svým dobrým duchem? V mém starém kmeni byl bojový kouzelník, který měl dva duchy, kteří s námi chodili do bitev.“

„No, to ne, ani tak ne, to je, je to...“ najednou jsem vůbec nevěděl, co mám říci. „Nevím, jestli je to zrovna dobrý duch,“ vzpomínal jsem se. Singhaia se vyhoupla na tunel mezi sedadly, otočila se, opřela se mi loktem o rameno a sklouzla mi do klína: „Vyprávěj mi o svém dobrém duchovi. Je to nějaký tvůj mrtvý předek?“

Nesnáším, když se mne někdo dotýká. Ale ze Singhaina sezení na mém klíně mi začínalo bubnovat v uších. Souvislé věty už mne zase nenapadaly.

„Není to duch,“ řekl jsem úsečně a zahleděl se na monitor. Singhaia se zavrtěla a usadila pohodlněji: „Je to duch, mluvíš s ním. Jsme teď jeden kmen, musím znát všechny jeho členy.“ Protáhla se a začala mi kroutit knoflíkem u košile.

„Opravdu to není duch... nevím... nevím, kdo to je. Žije se mnou tady uvnitř,“ poklepal jsem si na spánek. Ani mi nepřišlo, že, by to mohlo působit poněkud dvojsmyslně. Ale přemýšlel jsem v té chvíli o úplně jiných věcech, než jestli je Ten druhý duch nebo ne. Jestli jsem vůbec přemýšlel. Singhaia se před chvílí sprchovala a měla na sobě jen můj župan. Zdálo se mi, že její tělo přes froté látku sálá jako teplo.

„Jak se jmenuje?!“ Musela tu otázku zopakovat dvakrát, než jsem zareagoval.

„Jmenuje se Ten druhý,“ jméno jsem řekl česky.

„*Téndruchy*? Znamená to něco?“

„Anglicky by to asi bylo *The Second*.“

„The Second. To je dobře, že máme svého dobrého ducha, který ti radí, Maxmiliane. Od čeho máš tuhle jizvu?“ nečekaně změnila téma a pomalu mi přejela prsty po tváři.

„Hmm, jizvu? Jizvu? Nevím,“ snažil jsem se myslet na něco jiného, než jak elektrizující to pohlazení bylo. I když tam, kde jsem cítil dotek jejích prstů, bych žádnou jizvu mít neměl.

Ale byl to jenom starý trik:

„To já ti ukážu jizvy!“ nenechala mne pomalu dořící poslední slovo, „útočila jsem jednou s granátem na automatický kulomet a dívej, co mi to udělalo,“ trochu si rozhrnula župan.

A skutečně, na vnitřní straně levého stehna měla světlý proužek po kulce. Najednou jsem začal vidět červeně a v uších mi začalo bubnovat opravdu hlasitě.

„Nepůjdeme si lehnout?“ řekla Singhaia a měla trochu chraptivý hlas.

„Je ještě světlo a Jonáš je vzhůru a neměli bychom zastavovat...“ začal žvanit můj smysl pro povinnost, když už jsem já i se Singhaiou v náručí vstával.

„Džounas?“ otočila Singhaia hlavu, „budeš dávat chvíli pozor na cestu sám?“ Jonášova na ježka ostříhaná hlava se vyklonila z vedlejšího křesla a dvakrát přikývla. Když zahlédl Singhainu jizvu na stehně, oči mu div nevypadly.

„A pusť si nějakou hudbu do sluchátek. Hlasitě.“ rozkázal jsem.

Když jsem se vrátil do křesla, cítil jsem se lehce jako obláček a nějaká ponorková nemoc mi ani nepřišla na mysl.

Za necelých čtrnáct dní jsme dojeli k Atlantiku a dostali se do pásma dešťů. Svět se změnil na vodu nahoře, vodu po stranách a vodu dole; dole ještě mlaskalo bezedné červené bláto. Bylo jednodušší vjet do oceánu a plout - zpátky na břeh nás po pár dnech vyhnaly miny - bylo jich tolik, že se jim počítač nedokázal bezpečně vyhýbat. Pak jsme zase jeli a jeli a jeli, až období dešťů skončilo.

To už jsme byli na cestě do Jižní Afriky skoro čtyři měsíce a mi-

mo těch podmořských min jsme nenarazili na nic nepřátelského. S prvním dnem bez deště nastala dokonalá selanka. Bláto vysychalo takřka před očima, a tak bylo možné za den urazit víc než těch poslední dobou běžných šest až deset kilometrů. Kdo neviděl africké rozmočené červené jíly, ten neví, co je bláto.

Ten první den, kdy deště přestaly (zatím nepršelo jenom dopoledne) jsem začal opravovat vulcan. Za tři dny (každý z nich nepršelo déle a déle) jsem to měl hotové. Upírem zkroucené uložení sice nebylo jako nové, ale znervózňující červená kontrolka na palubní desce zhasla.

Za týden deště ustaly úplně, a pak jsme za čtyři dny ujeli víc, než za poslední měsíc. Na vlhkých cestách se neprášilo, tak jsem se chopil řízení a začal to švihat. Stále častěji se mi vracela Gussova slova, že „čas je proti nám“. Cizinci tady jednou svou práci dokončí, a pak i s lidmi přeměněnými v otrocké vojáky odletí. A pak, napadlo mne, je docela možné, že na nevinnou Zemi podniknou jejich nepřátelé protiúder. To by byl opravdu hořký konec jednoho malého obydleného světa. Jen jsem doufal, že Cizincům deště znepríjemnily život stejně jako nám. Živě jsem si představoval, jak se mezihvězdné lodi propadají do bahna... I když, oni s tou jejich antigravitací asi podobné potíže nemají.

„To je Kalahari,“ řekl jsem. Před špicí saladinu se rozprostírala nekonečná, vyprahlá, rudohnědá kamenitá, pahorkovitá pustina. Vítr po ní hnal šlahouny písku.

Poslední osamocený trs sluncem spáleného křoví jsme nechali za zádi už kolem poledne. Teplota vzduchu byla šedesát šest stupňů Celsia - potil jsem se už jen z pohledu na monitor.

„Kraj smrti,“ řekla Singhaia, „nikomu se Kalahari nepodařilo překonat posledních padesát let.“ Tuhle větu mi během posledního týdne opakovala snad po sto padesáté šesté. A to jsem jí stejně tolikrát vysvětloval, že nikdy nikdo neměl na překonání pouště takový stroj, jako je náš saladin.

„Vím, že to musíme zkusit,“ vždy takovou diskusi uzavírala, ale bylo na ní vidět, že v úspěch nevěří. „Kraj, kde vládne slunce, železní bojovníci a duše nepohřbených mrtvých,“ dnes, tváří v tvář nejobáva-

nějšímu území na planetě, si závěr proslovu zpestřila.

„Kdyby ses místo těch řečí radši naučila něco pořádného uvařit!“ utrl jsem se na ni. Zatím co já jsem se díval na monitor a potil se a zároveň mi z Kalahari běhal mráz po zádech, ona vedla ty své proslovy a připravovala oběd. Při Singhainých jídlech jsem s láskou vzpomínal na Jonášovy experimenty. I když ona asi také, protože se v nich zhlédla a tvůrčím způsobem je rozvinula. Oni dva si v jídle vůbec notují.

Singhaia, ačkoli většinu potravin viděla poprvé v životě, projevovala fantazii až nezdravou. Zjistil jsem už dávno, že Jonášovi chutná vše, na čem je strouhaná čokoláda. Singhaia bohužel taky. Včera jsem ji musel zadržet, aby ji nenastrouhala na ledvinkový guláš z konzervy. Navíc jídla z konzervy podává zásadně studená - je to prý nejzdravější, protože druhé ohřátí by zničilo i ty zbytky vitamínů, které v jídle zůstaly po ohřátí při konzervaci. ‚Starý kmenový recept,‘ odbývala mé námitky stejně tvrdošíjně, jako se ujala vaření - ‚tradiční ženské práce‘. To když zjistila, že já jsem jako kuchař ‚neschopný‘ a že Jonáš při vaření ‚nesnesitelně plýtvá‘. Ona má tendenci krájet do jídla i obaly, pokud jsou papírové a dostatečně barevné.

„Je jedno jestli v kmeni vaří žena nebo muž. Vaří vždy ten, kdo z nejméně potravin udělá nejvíce jídla. Je to po náčelníkovi, hledači vody a ranhojičovi ten nejdůležitější.“ To když říkala, slyšel jsem ji poprvé mluvit zvýšeným hlasem. Byla mými řečmi, popírajícími její ‚tradiční‘ kuchařskou výchovu tak nazlobená, až zadržávala.

Singhaino vaření ale má i výhody: zase je ze mne štíhlý kluk a přestože jsme tři, zásoby potravin ubývají, jako když jsme byli dva.

Singhaia, jen co se uzdravila, přestala s přejídáním a jí tak málo, až o ni mívám strach. Přesto se její tělo půvabně zaoblilo.

Studené ledvinky chutnají po plechu. Postrouhané čokoládou, to bych asi nesnesl.

Dnes byla zase nějaká jiná nepopsatelná patlamina - v duchu jsem si to překřtil na ‚kapalinu s neidentifikovatelnými plovoucími předměty‘.

Posadil jsem se ke stolu a vrhal kolem sebe ponuré pohledy. Asi mne na tom nejvíc štválo, že jim dvěma to chutná. Ostentativně jsem přivoněl, práskl lžící a šel řídit. V duchu jsem se nafoukl, že jsem alespoň ukázal, kdo je tady pán. Pak jsem za zády uslyšel nějaké podezřelé zvuky - ti dva syčáci se smáli.

Zařadil jsem ‚Vpřed‘ a zadupl plyn do podlahy.

S nemalým zadostiučiněním jsem poslouchal, jak chytají talíře a uhýbají před šplouchanci „jídla“.

Za několik dnů, také kolem oběda, jsem na plný plyn vjel do pas-ti.

Nenápadný kopeček vlevo se otevřel jako gigantický květ a dvouhlavňový automatický raketomet začal chrlit smrt.

Za ty měsíce, kdy na nás nikdo neútočil a kdy jsme z nepřátel zahlédli jen pár mrtváků, jsem propadl klamnému pocitu klidu a bezpečí. Bral jsem cestu do Jihoafrické republiky jen jako místy poněkud nepřijemný výlet.

Proto teď, místo abych něco dělal, překvapeně jsem sledoval, jak se kopeček otvírá a jak se na nás raketomet zaměřuje. Vítr z něj strhával dlouhou vlečku písku - vypadalo to opravdu pěkně. Ty rakety už ne.

„Bacha!“ zaječel jsem. Nechápu jak, ale ten raketomet přesně věděl, kde jsme.

Pak nás zasáhla první raketa. Pak druhá, třetí...

Saladin se otřásl a řízení se mi šubalo v rukou jako klubko ha-dů.

Raketa po raketě šla do levých kol.

„Forsáž!“ znovu jsem zaječel a v okamžiku, kdy jsem si vzpomněl, že jsem zakázal našim obranným systémům samostatnou palbu, se někde vpravo otevřel druhý pahorek a druhý raketomet nás sevřel do kleští. Tedy asi to byl raketomet. V gejzírech písku nebylo nic vidět.

„Pal! Pal! Pal!!!“ Ječel jsem zbytečně - už po prvním výkřiku naše zbraně sršely ocelí. Koutkem vědomí, který se nezabýval snahou udržet zběsile se otřásající saladin v přímém směru, mi kmitla radost nad tím, že jsem spravil vulcan.

Přes naši divokou palbu počet ran do saladinu neklesal a na palubní desce se rozsvěcely další a další oranžové i červené kontrolky. Uvnitř se všechno třásl a po každém zásahu vylétly ze spár a škvír obláčky prachu. Ostře jsem zatočil do leva a koutkem oka jsem postřehl, jak se Jonáš pokouší dostat do svého křesla.

Tou zatáčkou jsem vjel do cesty ještě něčemu horšímu, než jsou jen rakety. Dva příšerné údery Jonáše srazily na bok a z nosu mu vytryskl proud krve. Cítil jsem, že saladin jede jen po pravých kolech.

Přesto jsem dupl na plyn.

Protože jsem stále jel v režimu forsáže, divoká akcelerace mne zarazila do sedadla a Jonáš odlétl někam dozadu. Prudká zatáčka vlevo, ještě prudší vpravo a vyjeli jsme z oblaků zvířeného písku. Vítr ho hnál na jih.

Zjistil jsem, že jedeme přímo proti dalšímu raketometu a čtyři rakety jako by mi letěly do očí. Tři vychýlil počítač radlicí, čtvrtá podklouzla a vybuchla pod ní. Bylo to, jako by mne někdo zasáhl beranidlem. Jak mne rána vymrštila do pásů, měl jsem pocit, že slyším skřípání vlastních kostí.

Jonáš se těsně před výbuchem stačil dostat do křesla - bohužel se nestačil připoutat. Náraz ho vystřelil proti palubní desce a po monitorech bylo najednou plno krve.

Vzápětí se neovladatelný saladin zaryl do pahorku s raketometem.

Zpomalení bylo ještě horší než předchozí zásah.

Jonáš našťěstí sklouzl pod sedadlo, takže druhou ránu hlavou do monitorů neabsolvoval.

V uchycení mých pásů vybuchly napínací nálože, vlastní zkřížené ruce mne bacily přes obličej a všechny špatně upevněné věci bušily kolem jako meteorický déšť. Utržená pračka narazila do opěradla mého sedadla a po zakrvácených monitorech se rozcákl špláchanec vody.

Saladin v obrovitém výtrysku písku prolétl pahorkem a vzduchem rotovaly kusy rozdrčeného raketometu. Najednou jsem před sebou měl ničím nezastřený výhled na poušť.

Vpravo byly nějaké skály, táhlo se k nim mělké vádí a kolmo na vítr na nás letělo hejno malých tmavých disků. Těsně nad zemí.

„Pááál!!!“ Už zase jsem ječel.

Před a mezi disky začaly vybuchovat tříštivé náboje z děla. Střely z vulcanu přesně kopírovaly jejich let a písek šlehaný do výšky vypadal jako nějaké dynamické umělecké dílo - střely bohužel dopadaly asi dvacet metrů vlevo. Že jsem měl vulcan po opravě uložení zastřílet, mne napadlo teprve nyní.

Těm malým diskům se říká ‚skupinová vibrační samonaváděcí mina‘, v tankistickém žargonu gruppenmina. Naštěstí mají dolet jen

sto metrů, jinak by veškerá pancéřová vozidla přestala mít smysl. Jako starý tankista vím, že skupinová mina dokáže rozrvat na kusy (ne větší než lidská hlava) i těžký tank.

My jsme od místa jejich vzletu byli mnohem méně než sto metrů.

Pak kanón konečně jeden disk zasáhl a ten svým výbuchem rozmetal i ostatní. Asi tak čtyřicet metrů od nás.

Dvojitá tlaková vlna nás roztočila jako vrtuli a monitory dostaly další dávku krve - tentokrát z mého nosu.

Přestože jsem měl plné ruce volantu, konečně se mi podařilo navléci si řidičské brýle - ohlédl jsem se, a tam, kde vybuchla skupinová mina, byl kráter snad třicet metrů v průměru.

Poušť kolem rozkvetla dopady střepin.

Přeskočil jsem nízkou dunu, projel vádí, zakličkoval mezi skalami, projel kolem obrovské duny a po levé straně se mihla hluboká strž plná rezavých vraků - nebyli jsme první, kdo chtěl projet tímhle „klidným“ místem.

Nad saladinem prolétly dvě rakety a neškodně explodovaly daleko před námi. Pak další dvě - stále jsem tiskl plyn k podlaze a uvolněně věci vydávaly neuvěřitelný rachot.

„Jonáší?! Singhaio?!“ Jak saladin najel na další dunu, málem jsem si ukousl jazyk. Přesyp nás vykopl do výšky a ve vzduchu rachocení věcí ustalo.

Žádnou odpověď jsem nedostal.

Těsně po dopadu nás zezadu zasáhla druhá gruppen mina. Startovala z duny, co jsme ji právě přeskočili, a tak proti ní nebylo obrany.

Blesky explozí, zatmělo se mi před očima a svět zmizel v kotrmelcích a vírech písku.

Probral jsem se, ještě než se saladin úplně zastavil. V hlavě se mi motalo, jaká to musí být síla, aby roztočila třísetunový kolos jako auto v akčním filmu, a zároveň, jaký to musí být pancíř, aby lidé uvnitř přežili. Co jsem si pamatoval, šli jsme třikrát přes radlici a snad šestkrát bokem.

Vytřel jsem si z očí krev a přehlédln monitory. Řidičské brýle byly pryč. Saladin stál šikmo, ale na kolech, zabořený hluboko v závětrné části velké duny. Na červené kontrolky pod monitory jsem se radši nedíval - ani na to nebyl čas. Tichem, v kterém bylo slyšet jenom nějaké sténání zevnitř saladinu a svištění větru zvenčí, se ozvalo takové ošklivé pískavé skřípání a zesilovalo se. Zdálo se, že počítač funguje - stále reguloval vnější zvuk na přijatelnou úroveň. Ale místo aby určit směr, odkud se skřípání blíží, mlčel.

„Informace!“

„Pozemní cíl na devíti hodinách,“ odpověděl stroj. Měl jsem pocit, že tak jakoby neochotně a že mechanický hlas divně zadržává.

„Zobrazit!“

Na levém monitoru se objevil pohled ve směru ‚devět hodin‘.

Nejdřív byla vidět jen nejbližší duna.

Pak nad ní začala růst příšera.

Byl to automatický tank. Ale rozměrů, o jakých jsem nikdy ani neslyšel. Radlici měl širokou, jako my jsme byli dlouzí a po stranách obludné věže zely výmetnice raketometů o průměru, jaký mají snad jen mezikontinentální balistické střely. Aspoň mi to tak připadalo, jak na nás mířil. Když se zhoupl přes vrcholek duny, písek se rozstříkl a poušť se otřásla. Tank měl pásy široké kolem čtyř metrů a vypadal jako gigantický ocelový ďábel.

Ujel bych.

Samozřejmě, že ano. Pokud by saladin nebyl zabořený v duně, že kola skoro nebyla vidět - kdyby už tak nebyla neviditelná. Dupal jsem na plyn, řadil ‚Vpřed‘, ‚Vzad‘, pokoušel se vzepřít radlicí, ale saladin poprvé za své existence beznadějně zapadl.

Kolos se pomalu a neodvratně blížil.

„Duch pouště,“ ozvalo se mi za zády. Singhaia měla na tváři škrábance, ve vlasech zbytky nějakého jídla a v očích divný pohled. Strach to nebyl; spíš přemýšlela, jak ocelovou obludu zničit. Podle mne to nešlo: Ten stroj vypadal, jako by dokázal projet věčností napříč a ještě se vrátit.

Obrovský tank zastavil patnáct metrů od nás a pomalu pootočil věž.

Černé otvory raketometů se zdají opravdu mnohem, *mnohem* větší, když na vás míří. Ještě zvedl radlici, aby vychýlil tlakové vlny.

„Drž se!“ zařval jsem na Singhaiu a pak už do saladinu narazilo nadzvukové peklo.

Ještě mi blesklo hlavou, že kdybych se hloupě nepokoušel vyjet a saladin se nehýbal a vypadal jako zničený, že supertank by na nás raketami neplýval. Pak mi blesklo, jaký je to paradox, že nás ve světě bez lidí stejně dostal člověk; nebo lépe řečeno jeho zlá vůle zakletá v tunách bezduchého kovu. Nakonec mi blesklo, jak o nás všechny ty zatracené automaty sakra vědí. Pak se setmělo.

Na okamžik mne probral pocit, jako by mne někdo hodil do míchačky na beton. S takovým pocitem nikdo při vědomí nevydrží dlouho. Pak, nevím za jakou dobu, pocit kratičkého volného pádu.

Potřetí jsem se probral sám od sebe a už mi to vydrželo. V puse jsem cítil odpornou pachut' žluči smíchané s krví, rty jsem měl oteklé, a když jsem si jazykem osahal zuby, všechny přední se viklaly. Obličej jsem měl pokrytý svíravou popraskávající vrstvou a vypočítávat všechny bolesti šířící se mým tělem nemá smysl.

Svítilo modré nouzové osvětlení a nefungovala klimatizace.

Visel jsem v bezpečnostních pásech a po krku mi tekl pot. Přestože jsem měl oči otevřené už chvíli, teprve nyní jsem mimo toho světla začínal vidět i věci. Před obličejem se mi pomalu zaostřovala souhvězdí červených kontrol - nejdřív vypadala jako beztvaré fleky, po několikaerém zamrkání se rozdělila v jednotlivá světélka.

Obrazovku servisního monitoru pokrýval pavouk prasklin, ale fungovala.

Nějak jsem ale ty záplavy blikajících zpráv nemohl přechíst. Tak líně se mi v hlavě objevil pocit štěstí. Že jsem živý a že jsem už před měsícem zakázal počítači mluvit, pokud nebude vyzván a pokud nehrozí bezprostřední útok. Teď bych měl uši plné žvanění o poškozených systémech. Pak mne napadlo, že bych přesto měl něco slyšet. Pocit štěstí se rozplýval a rozplýval, až se rozplynul a nahradil ho po-

cit, který bych nazval ‚plíživý mráz‘. Mimo svého chrčivého nadechování bych měl slyšet ještě dvě další.

Neslyšel jsem nic.

„Jonáši? Singhaio?“ než řekl, spíš jsem se pokusil říci. Nerozuměl jsem ani sám sobě - jazyk jsem měl několikrát prokousnutý a slova se mezi oteklými rty nějak nedokázala protáhnout. Otočil jsem různě rychloupínače pásů a těžce padl na hlavní monitor. Byl funkční, ale ukazoval jen takovou místy hustší, místy světlejší tmu. Jeho sklo bylo pokryté zaschlými tmavými kapkami s rozprsklými okraji.

Saladin byl špicí téměř kolmo dolů, monitor mi posloužil jako podlaha.

„Jonáš by měl být tady, kousek, sehní se,“ začal mne přemlouvat. Ten druhý, abych se pokusil o další pohyb. Stál jsem na monitoru a pojímal mne pocit, že v této poloze i zemřu. Na ramenou jsem měl zkošile vytrhané pruhy látky, jak se mi do nich zařizly pásy. Neměl jsem odvahu podívat se na kůži pod nimi. Krční páteř jsem měl minimálně zhmožděnou.

Chtěl-li jsem se podívat na stranu, musel jsem otáčet celým tělem.

Kleknout si a předklonit se mi připadalo nemožné. Přesto jsem to musel udělat a nakonec i udělal. Než jsem Jonáše zapadlého v prostoru pro nohy před pravým řidičským křeslem vyndal ven, dvakrát jsem bolestí omdlel.

Byl živý. Nejdřív jsem myslel, že není, ale srdce mu slabě tlouklo a nějaký střep, který jsem mu dal před ústa, se trochu orosil. V modravém světle nouzového osvětlení vypadala jeho krví zastříkaná tvář mnohem hůř než všechny mrtvoly, co jsem kdy viděl. Položil jsem ho na zadní stranu opěradla jeho křesla.

Singhaia byla napasovaná v rohu za lednicí. K lednici jsem dokázal vyšplhat teprve po několika prášcích proti bolesti.

Měla na hlavě krvavou bouli a když jsem ji popleskal po tváři, zasténala. Pak otevřela oči - oko. Levé měla zalité obrovským otokem a na líci pod ním měla otláčenou mřížku z lednice, jejíž dveře v průběhu boje povolily a vychrlily promixovaný obsah do už tak neuvěřitelné směsice věcí, která v saladinu panovala. Všechno bylo mazlavé a lepkavé.

„Vypadá to, že jsme v pořádku,“ krátce a hystericky jsem se zachechtal. Asi jsem to s těmi prášky přehnal. Singhaia měla v neotek-

lém oku nechápavý, prázdný výraz. Jenom jsem doufal, že jí ta rána do hlavy nerozbila lebku. Stříkl jsem jí do tváří pár kapek pomerančového džusu.

Jediná plechovka se zaklínila ve dvířkách lednice - vedle polo-prázdné lahve whisky. Byl ještě studený. Singhaia zamrkala a když jsem jí nalil trochu sladkého nápoje mezi rty, rozkašlala se a z oka jí vyhrkly slzy.

„Singhaio? Jsi v pořádku?“

V oku jí mezi slzami problesklo něco jako překvapení, naklonila se a pozvracela mi kolena.

„No jo,“ řekl jsem a utřel jí bradu. Tříprstou ruku jsem jí obtočil kolem plechovky s džusem, tu druhou měla nějak pochroumanou.

Nejdřív bylo potřeba dostat do saladinu čerstvý vzduch. Ten, co tam byl, nebyl ani tak horký, jak se mi zdálo, když jsem se probral, ale mírně řečeno *vydýchaný*. Opravdu mírně řečeno. Když jsem se drápal nahoru k průvlaku, svět získal dvojité kontury, ztrácel se v rudých kruzích, a jak jsem lapal po dechu, hekal jsem jako umírající koza.

„Představuj si, že lezeš na nějakou osmitisícovku. Ani nemusíš do Himalájí,“ řekl Ten druhý a začal si do mého lapání po dechu rozplizle zpívat. Ty prášky a nedostatek kyslíku na něj zapůsobily opravdu ošklivě. Přestože zpíval mými rty, nerozuměl jsem mu, a přestože jsem se dusil, nedokázal jsem mu to zarazit.

Průvlak jsem musel otevřít ručním ovladačem. Klíč mi někde vypadl a můj hlas byl natolik zkreslený, že se počítač ani nenamáhal říci: ‚Příkaz nesrozumitelný.‘ Pak se veřejně rozlétly a po obličeji mi do plic natekl ledový vzduch.

Opravdu jsem to tak vnímal.

Byla noc. Visel jsem za hranu saladinu, která dříve bývala jeho prahem, a nohy mi takřka volně splývaly v prostoru. Nad hlavou mi svítily jasné nemrkavé hvězdy a věděl jsem, že musím průlez zase zavřít, než si něco všimne toho modravého světla. Mimo hvězd a temného horizontu vysoko nad sebou jsem neviděl naprosto nic a strašně se mi nechtělo podstoupit sestup, který mne čekal - prášky proti bolesti přestávaly působit a krk mi v ledovém vzduchu ztuhl jako prkno.

„Hni se, nebo tu zmrzneš,“ řekl Ten druhý. „Pak ti sem někdo postaví náhrobek, na kterém bude napsáno: ‚Zemřel nejbližší smrtí na světě. Zmrzl uprostřed nejteplejší pouště.‘“ Ani Ten druhý už neměl sílu se tomu zasmát. Kdyby to bylo k smíchu. Včera v noci měl

vzduch mínus šest stupňů, dnes to nebude o moc víc.

„Včera v noci,“ zachraplal jsem. Připadalo mi to vzdálenější než, než... nemohl jsem si vzpomenout na nic, co mi připadalo tak vzdálené jako včerejší noc.

Spustil jsem se dovnitř, zachytil se jedné z otevřených skříněk vpravo, zaklínil špičky nohou do jiné a otočil ovladačem průlezu. Průlez se zavřel až s nepatřičně obvyklým zvukem.

Pak mi uklouzly nohy a celých těch osm metrů saladinu jsem prolétl jako kometa. Akorát jsem nesvítíl.

Naštěstí jsem dopadl na opěradlo druhého křesla, než ležel Jonáš a kupodivu se mi nic nestalo.

„To mám ale dneska štěstí,“ vyplivl jsem štěpinky zubů.

„A vidíš, měl jsi z toho sestupu takový strach,“ zahuhlal Ten druhý.

Někdy mám pocit, že nechápe, co říkám.

Bylo nezbytné, aby začala fungovat klimatizace, navíc jsem cítil, že opět brzo omdlím.

Chvilku jsem uvažoval, jestli si mám vzít ty posilovací pilulky, které mi umožnily přežít tehdy v podzemní továrně. Když jsem si vzpomněl, jak příšerně mi bylo druhý den, zaváhal jsem.

„Jestli si je ale nevezmeš, žádný druhý den nebude,“ hlas Toho druhého přes můj prokousaný jazyk ošklivě syčel, ale začínalo mu být rozumět.

Napadlo mě, proč vždycky všechno bolí mě, a ne taky někdy jeho. Vzal jsem si ty pilulky rovnou dvě. Stimulex se jmenují.

Za pár vteřin bolest ustoupila a v hlavě se mi rozjasnilo. Bylo zřejmé, že než začnu cokoli zprovozňovat, musím saladin dostat do nějaké normální polohy. U stroje, který lze ovládat hlasem, je to jednoduché.

Nebo by aspoň mělo být.

„Vpřed,“ řekl jsem. Nic se nestalo.

„V-p-ř-e-d,“ artikuloval jsem nepřecizněji, jak jsem schopen.

„Rozkaz zněl ‚Vpřed‘. Ano nebo ne?“ zeptal se počítač.

„A-n-o.“ V duchu mne hřálo, jak chytrá mašinka ten počítač je. Saladin se začal otřásat a kmitat ze strany na stranu. Jinak nic. A nic

se nedělo, dokud počítač nepoužil radlici, na které jsme stáli. Stroj poposkočil a prudce poklesl tak o metr. Uvolněné věci zarachotily a pračka mi tvrdě narazila do kostrče. Pak se chvíli zdálo, že saladin přepadne na záda. Pak se zhoupl správným směrem, a pak se pomaličku, s obrovskými vibracemi a za divokého vytí turbín, začala kobercem pokrytá stěna měnit v podlahu. Poslední část klesání proběhla skokem, ale to už nebylo tak hrozné. Jak kola dopadla na zem, ozvalo se známé hučení naplno běžící klimatizace.

„Dnes nám štěstí opravdu přeje,“ řekl Ten druhý. Už zase se začínalo obtížně dýchat - klimatizace to během několika sekund napрави-la.

Obraz na hlavním monitoru zesvětla - ale ani v infra ani v režimu násobeného světla jsem nepoznal, co to na něm sakra je.

Uložil jsem Jonáše a Singhaiu na postele, trochu si na nich pocvičil své lékařské schopnosti a přikryl je mazlavými a lepkavými spacáky.

Trvalo mi to skoro půl hodiny a ke konci už přestával stimulex působit.

Odolával jsem návalům slabosti, jak to jen šlo, ale najednou mne přepadla tak intenzivní potřeba lehnout si, že jsem neodolal a skácel se.

Klimatizace mi hučela i v hlavě.

Z dalších dnů si moc nepamatuju. Jenom občas Singhaiu, jak mi dávala něco vypít - chutnalo to hnusně.

Když jsem nabyl plného vědomí, bylo mi docela fajn. Pominu-li veškeré bolesti. Ležel jsem na spodní palandě a v saladinu bylo naprosté ticho a kam jsem dohlédl i pořádek. Svítlo hlavní osvětlení, a když jsem se přesvědčil, že mohu opatrně zdvihnout hlavu, zjistil jsem, že pořádek je všude. Mám rád pořádek. Zmizely hromady věcí, krev, zvratky, rozpatlané jídlo. Ve vzduchu dokonce něco vonělo.

Ozvalo se slabé zašustění. Když něco posloucháte dostatečně dlouho, dokážete rozeznat sebejemnější nuance. Tohle byla třicátá druhá nebo třicátá třetí stránka D-mana.

„Je tu někdo?“ řekl jsem a jazyk už mne nebolel, jen byl ztuhlý a neohebný. Podle toho, že mi splaskly i rty, a zuby se přestaly kývat,

jsem byl v bezvědomí alespoň čtyři dny.

„Já tu jsem. Nazdar,“ řekl Ten druhý.

Zepředu ke mně kulhal Jonáš, smál se a mával oběma rukama jako větrný mlýn a z horní palandy se usmívala Singhaia. Otok kolem oka už jí splaskl, ale monokl vypadá na tmavé kůži opravdu podivně.

„Nebylo by něco k jídlu?“ řekl jsem, když mne dostatečně oslinotali a přivítali zpátky mezi živými.

Každý z nás mohl dělat něco, všichni jsme chodili jako nalomené hrábě, a lenochod byl proti nám král rychlosti. Například já jsem se dopotácel ke stolu, sednul si a tím má pomoc s jídlem skončila. V jednu chvíli, jak se tak oni dva plížili kolem stolu, Jonáš s miskami (talíře už nemáme), Singhaia se lžícemi, přepadl nás všechny záchvat smíchu.

Strašně to bolelo, ale nedalo se ubránit.

Za sedm dní jsme byli natolik v pořádku, že jsme se začali chystat na odchod. Jediná cesta vedla zpátky, do pralesa Středu, to bylo samo sebou. Pro neutronové granáty bude muset někdo schopnější. Nás čeká osm set kilometrů pouští k první vodě.

Opravdu jsme se chystali na *odchod*, ne na odjezd.

Před třemi dny jsem poprvé vyšel ze saladinu a přestože jsem tušil, že z toho ostřelování nemohl vyjít bez úhony, stav stroje mne vyděsil.

Maskovací vrstva zmizela, až na úzké pruhy vpředu a vzadu, které fungují jako kamery. Když krystaly nemají dostatečně rozsáhlý protějšek, který by jim „řekl“, co zobrazovat, jsou stříbročerné.

Tři přední kola na levé straně byla ohnutá v osách. Každé pod jiným úhlem - to bylo od raket obrovského tanku. Zadní levé kolo spolu s dvěma zadními pravými úplně chybělo: osy náhonů, silné jako lidské stehno, byly *přetržené*. Nikdy bych nevěřil, že existuje síla,

schopná přetřhnout něco takového. Ohnout ano - ale přetřhnout? To byla práce gruppenminy. Pancíř byl zezadu pokrytý hlubokými vrypy a lesklou opadávající vrstvou nataveného písku. To mi připadalo stejně neuvěřitelné, jako ty přetřhané osy - ne ty rýhy, ani natavený písek, ale že vydržel přímý zásah skupinovou vibrační minou. Poplácal jsem poškrábaný, sluncem rozpálený kov jako starého přítele. Byl šedý, místy zčernalý.

Aby toho nebylo dost, ten obrovský automatický tank shodil saladin do strže k ostatním zničeným strojům. To bylo pochopitelné - neuklizené vraky by mohly někoho varovat. Stěny strže jsou částečně skalnaté a částečně z tvrdého jílovitého hnědočerveného pískovce - v pískovci byly hluboké čerstvé rýhy, jak po něm zmrzačený saladin sklouzl.

Ty osy by se daly opravit - lépe řečeno vyměnit. Jako „nejzranitelnější“ součásti saladinu je jich v podvozku kompletní náhradní sada. Chybějící kola bych asi našel. Ale jak dostat třísettunový kolos z dvacetimetrové propasti?

To prostě nejde.

Vyšplhal jsem na saladin a přehlédł hromady rezavého, pískem ošlehaného šrotu kolem. Spousta zničených strojů musela být i pod námi - strž kdysi byla podstatně hlubší. Vítr seshora občas shodil přísku písku.

Mhouřil jsem oči a pozoroval rozmačkané pláty ohořelého železa, zohýbané nápravy, potřhané pásy, zkroucené hlavně a puklé pancíře. Mezi tmavým kovem a načervenalým pískem se občas zaleskla nažloutlá vysušená kost.

Lebka, kolem které ještě byly rozprostřené vousy, se na mne šklebila velkými bílými zdravými zuby. Musela tu takhle ležet už roky. Napadlo mne, jestli ten člověk jako poslední věc svého života viděl raketometry toho obrovského tanku, nebo jestli jeho stroj zasáhla vibrační mina.

Podle chuchvalce kovu, který mohl kdysi být obrněným transportérem, asi obojí. Ten kovový salát zřetelně patřil k lebce: trčely z něj obratle.

Protože se mi pod bušícím sluncem začínal vařit mozek, vrátil jsem se do saladinu.

„Ale jak to chceš ujít, pěšky? Ve dne je na slunci sedmdesát, v noci mínus šest. Navíc ten věčný vítr o písečných smršťích ani nemluví. Tady prostě nejde chodit,“ řekl jsem.

„Náš kmen byl jednou nucen žít v poušti skoro půl roku,“ řekla Singhaia, „bratři nás sice vrtulníky zásobovali vodou a jídlem, ale museli jsme vydržet ty samé teploty, jak o nich mluvíš; a museli jsme bojovat,“ zvedla Singhaia obočí. „Teď nás čeká přejít sotva osm set kilometrů písku, pak začne savana, kde je stín a voda.“

„Sotva osm set kilometrů!“ zapitvořil se Ten druhý.

„A bojovat budeme také,“ začal jsem, „pasti...“

„Pasti jsou jen na stroje,“ skočila mi Singhaia do řeči, „na Kalahari žádní lidé nebyli; Jihoafričané neměli důvod dávat sem pasti proti lidem.“

„A v pralese, až tam dojdeme - jestli tam dojdeme. Tam pasti nebudou? Automatická kulometná hnízda, plamenometry...“

„Tam nebyli Jihoafričané - ti si jenom chránili své hranice a do války nezasahovali. To, o čem mluvíš, byly pro většinu ostatních kmenů moc drahé věci, aby se nechávaly rezavět v pralese.“

„Ale nějaké protitankové pasti by cestou být mohly,“ nevzdával jsem se. Její definitivní prohlášení mi poslední dobou začínají lézt krkem.

„Protitankovou past člověk neaktivuje,“ Singhaia to řekla tónem, jako bych nevěděl něco tak přirozeného, jako že voda je k pití. Možná bych se takovým otázkám také divil, kdybych uměl zneškodňovat protitankové miny dřív, než jsem se naučil pořádně mluvit. Singhaia mi jednou vyprávěla, že její starý kmen používal k odminovávání zásadně malé děti kolem šesti let.

„Jsou tak lehké, že pod nimi občas nevybuchne ani protipěchotní mina a mají malé šikovné ruce a nemají z toho, co dělají, rozum, tak je nesvazuje strach,“ umlčela má slova o barbarství. „Prošlo si tím každé dítě našeho kmene, bez výjimky. A je to dobrá škola pro život. Miny jsou všude.“

„A s protitankovými pastmi je to jako s protitankovými minami,“ řekla Singhaia, jako by věděla, na co myslím. Zase měla poslední slovo.

Všechno, co budeme potřebovat, jsme zabalili do dvou velkých a jednoho malého batohu. Večer před odchodem si Jonáš poprvé za

dlouhé měsíce připnul pouzdro s pistolí a chvílku trénoval tasení. Přísným hlasem jsem mu to nakázal. Singhaia se nad malým brownin-gem ušklíbla: „Džounas, proč si nezastrkáš nějaká pořádná buch buch do kapsa?“ Občas, když si z něj dělá legraci, mluví jako černoši ve starých evropských knihách (ačkoli například zrovna Singhaia mluví anglicky mnohem lépe než já a umí francouzsky a trochu německy i holandsky). Tentokrát se Jonáš neusmál, začal se třást a ohlížet se po D-manovi.

Singhaia na mne pohlédla, co řekla špatně. Když si Jonáš sedl s komiksem na postel, po straně jsem jí vyprávěl, co se tenkrát v Německu v Základně stalo. Singhaia nedokázala pochopit, jak někomu může vadit, že pobil pár nepřátel. Že z toho nemá radost. „Navíc to ani nebyli lidé,“ zakroutila hlavou.

„Právě, že byli. Dřív,“ řekl jsem.

Singhaia přimhouřila oči a tentokrát zavrtěla hlavou, až jí zavlály vlasy. Pak vstala a stoupla si před Jonáše: „Džounas, až zabiješ dalšího nepřítele, vždy se rozluč s jeho duší. Ta duše ví, že stačilo málo, aby se nepřítel loučil s *tvou* duší, a protože už nemá tělo, odpustí ti.“

Singhaia si klekla a jemně, ale rezolutně mu z rukou vykroutila otrhaný sešit: „V obrázcích můžeš na smrt zapomenout, ne se s ní smířit. Když se nesmíříš se smrtí, dokud jsi živý, tvá duše, až padneš, bude výt v Dechu pouště a kazit příběhy o slavných bojovnících. A to bys jistě nechtěl.“

Nevím nevím, jestli taková léčba šokem byla na místě. Jonášovy jezdily oči ze strany na stranu, a kdyby ho Singhaia nedržela za ramena, utekl by a zalezl na své křeslo a schoval se do sebe. Singhaia to asi vycítila; krátce si ho přitiskla na prsa, odtáhla se a dala mu na každou tvář mlaskavou pusou: „Jdi spát, velký bojovníku Vajtý, zítra ráno odcházíme na velkou cestu; takovou přežívají jen ti nejtvrdší a nejvyspalejší.“ Jonáš na její úsměv odpověděl váhavým pohybem koutků, s úlevou si odepnul pouzdro ze zbraní a šel si vyčistit zuby.

„Poslední noc v posteli,“ zachumlal jsem se do spacáku, když jsem měl pocit, že vše je na zítřejší ráno přichystané. Nejdůležitější byl můj dell - ten nás udrží ve správném směru. Singhaia sice říkala, že to je zbytečné, že ona nikdy nepotřebovala ani kompas, ale přestože na instinkty věřím, navigační počítač je navigační počítač.

Přesně s východem slunce jsme stáli na střeše saladinu, batohy u nohou. Byl pěkný mráz.

„Zavřít,“ řekl jsem.

Průvlak se naposledy zabouchl. Měl jsem pocit, jako by se mi do očí tlačily slzy. Mám ten stroj rád. Zamrkal jsem a rychle se sklonil nad smotaným lanem, na jehož konci byla těžká tříramenná kotva sešroubovaná z rozřezaného rezavého nosníku. Ještě mne pálily dlaně od rukojeti pilníku, jak jsem zabrušoval konce do špic.

„Myslíš, že to opravdu nemám hodit já?“ podal jsem kotvu Singhaie.

„Ty už jsi někdy něco takového házel?“

„Ne. Ty ano?“

„Ano. Radši se skrčte.“ Mimo té poslední větičky to byl identický rozhovor, který jsem se Singhaiou vedl už asi po šesté od doby, co jsem vymyslel, že vylezeme po laně s kotvou. Bylo důležité, aby se nahoře zachytila opravdu *dobře*. Jakýkoli pád do šrotiště - i třeba ze dvou metrů, by znamenal smrt.

Narovnal jsem si límec neprůstřelné vesty a sedl si. Jonáš si lehl a zakryl si hlavu rukama.

„Džounas! Ty mi nevěříš!“ našťetila se Singhaia. Jonáš na mne mezi lokty mrkl a oči se mu blýskly smíchem. Singhaia se několikrát hluboce nadechla. Od úst jí stoupaly obláčky páry a nad hlavou jí svítily blednoucí hvězdy. Slunce vyjde během tří minut. Roztočila kotvu šikmo nad hlavou, pustila ji, a stočené lano se začalo svištivě odvíjet.

Opravdu to už asi někdy dělala. Kotva se zachytila na první pokus; několikrát jsem se na lano pověsil, ale ani se nehnulo.

„Můžeme,“ řekl jsem.

Singhaia si pověsila na záda kalašnikov s optickým zaměřovačem (vybrala si ho mezi zbraněmi v saladinu - podobnou zbraň prý dostala, když se stala bojovníkem), šklubla za provaz a během několika okamžiků zmizela nahoře - šplhala bez přírazu. Jonášovi to šlo trochu hůř - když jsem se díval jak leze, snažil jsem se být pod ním, kdyby spadl. Shodil na mne lavinu písku. Pak jsem přivázel na lano batohy, Singhaia je vytáhla a nakonec jsem vyšplhal i já. Byla to zatracená dřina.

„Půjdeme tudy,“ řekl jsem a ukázal prstem podél vysokého dlouhého přesypu k nízkým rudohnědým skalám vpravo.

„Kudy jinudy,“ ušklíbala se Singhaia. Měla na sobě svůj původní

pytlovitý oblek, který stejně jako Gussův plášť, který jsem měl já, nabíral načervenalou barvu písku. Nemaskovaný Jonáš bude muset jít mezi námi.

„Půjdu první,“ řekla Singhaia, „jdi vzadu a táhni lem celty po písku - zahladí stopy.“ Stejně jako já šeptala a kalašnikov si sundala ze zad - udělala to naprosto bezmyšlenkovitě. I můj instinkt mne před něčím varoval.

Drželi jsme se v hlubokém černém stínu při úpatí dlouhého přesypanu a já se rozhlížel, jestli někde neuvidím stopy po posledním boji saladinu.

Poušť byla uhlazená větrem a vypadala, jako bychom byli první lidé, co ji vidí.

„Zavažte si roušky,“ otočila Singhaia hlavu, když jsme došli na konec duny. S dunou končilo závětrí a nad pustinou se vinuly pruhy písku jako nekoneční syčící hadi.

V okamžiku, kdy jsme vystoupili zpoza duny, začalo ve svištění větru něco bzučet. Než jsem se nadál, Singhaia mi podsekla nohy a sama zalehla Jonáše.

„Zpátky, zpátky!!!“ bušila do mě, abych se odkulil za dunu.

Nic mi říkat nemusela - nemít brýle, měl bych oči plné písku: na jednu všude kolem vybuchoval ve vysokých, větrem strhávaných fontánách. Hrana duny, za kterou jsem se konečně dokutálel, mizela za podobných efektů.

Cítil jsem, jak se země otřásá a ve svištění a bzučení byly slyšet tupé úderu.

Pak už se dostali zpátky za dunu i oni dva. Pomáhal jsem přitáhnout Jonáše a při té příležitosti jsem dostal ránu, která mne protočila na místě.

„Říkala jsi, že tu žádné pasti nebudou! Jako například automatické velkorážné kulomety!“ prostrčil jsem tři prsty roztřepenou dírou v maskovacím plášti a cítil jsem, že jsem velmi bledý. Kdybych kulku s takovým průměrem dostal do těla, i třeba do neprůstřelné vesty, asi už by mne nikdo nenašel.

„Napravím svůj omyl,“ řekla do svištění větru Singhaia. Řekla to zcela nevzrušeně a vstala. Tentokrát jsem dokázal myslet rychleji, než ona jednat. Ragbyovou rybičkou jsem se jí vrhl po nohách a srazil ji k zemi.

Její slova „...útočila jsem s granátem proti automatickému kulo-

metu, podívej na tu jizvu...‘ nezapomenu do nejdelší smrti.

„Zakazuju to!“ řekl jsem nejrozhodněji, jak jsem schopen.

„Nikdy nikoho nezastavuj podobným hloupým způsobem,“ řekla Singhaia, vyplivla písek a zaklepala mi prstem na zátylek, „každé dítě by ti rozbilo hlavu. Instinktivně.“

„Nemyslím, že bys mi zrovna ty chtěla rozbít hlavu.“

„Instinkty pracují stále - na útok odpovídám protiútokem.“

„Tohle není žádný útok, to je z ragby, ze sportu,“ odvalil jsem se ze Singhainých nohou a nevím proč, ale najednou se mi chtělo smát.

V té chvíli jsem ucítil, že se písek nějak divně otrásá.

„Pozor!“ křikla Singhaia a plynulým pohybem si od opasku odtrhla granát, odjistila a hodila.

To, co na nás před chvílí zaútočilo, nebyl obyčejný automatický kulomet. Byl to takový malý tančík pásový robot - ozbrojený kulometným dvojčetem.

Právě vyjel zpoza duny.

To už střílel.

Singhain granát vybuchl před strojem, nezastavil ho, a kolem nás se dál hnala smršť rozžhavené oceli. Kulomety tančíku měly tlumiče - ozývalo se jen to jedovaté bzučení párající sloup písku zvednutý granátem.

„Zpátky do saladinu!“ vykřikl jsem tentokrát já. Člověk občas mluví opravdu zbytečně.

Singhaia hodila další granát a pak jsme utíkali ke strži s vraky. Bylo to sotva sto metrů, ale měl jsem pocit, že to trvá hodiny a hodiny.

Písek klouzal a bořil se a kolem uší svištěly kulky. A svištěly a hvízdaly a kvílely.

Provaz s kotvou jsme naštěstí nechali, kde byl. První se spouštěl Jonáš.

To už vítr odvál prašnou clonu, která nás kryla před čidly tančíku.

Jeho kulomety byly naštěstí opotřebované, tak měly velký rozptyl.

Stejně, těch několik sekund, než Jonáš sklouzl dolů, mi připadalo jako věčnost. Nezdravé bílooranžové plameny u hlavní stroje jako by mi šlehaly hluboko do mozku.

Druhý jsem se spouštěl já. Poslední, co jsem na povrchu viděl, byla Singhaia - zaklekla, beze spěchu přiložila kalašnikov k líci a jed-

notlivými ranami začala tank ostřelovat.

Mé podrážky hlasitě cinkly o pancíř saladinu.

„Otevřít!“ zaječel jsem. Pak shora sklouzla Singhaia a pak jsme všichni tři leželi na starém známém koberci, lapali po dechu a tiskli se k sobě.

„Proč jsi sakra po tom krámu střílela? Má to pancíře jako bitevní křižník,“ odtáhl jsem se, když se mi plíce konečně chytily, a zadíval se Singhaie do zaprášeného obličeje.

Jonáš ležel vedle ní a držel ji za ruku.

„Někdy se povede zasáhnout hlaveň. Pak se roztrhne.“ V koutcích očí měla zrnka písku. „Co budeme dělat?“

O tom jsem právě přemýšlel. Ze strže se nedá vylézt jiným místem, než jsme to zkusili, a ten kulometný tank tam nahoře se ze svého strategického místa nehne - už jen proto, že mu druhý Singhain granát přetrhl pás. Spoléhat na to, že ho ten obrovský tank s radlicí shodí dolů do strže jako šrot, se nedalo. Navíc by to nebylo žádné vítězství: tuny ocele by nám spadly přímo na záda.

„Jak dlouho jsme neviděli Cizince?“ zeptal jsem se, ačkoli jsem odpověď znal stejně dobře jako Singhaia, Jonáš i Ten druhý.

„Hmm, měsíce? Proč?“

„Měsíce. Myslíš si také, že tady nejsou?“

„Asi ne,“ Singhaia se zamyslela, „co by tu dělali. Nikdy tady nebyli žádní lidé.“

„Takže si můžeme dovolit chvilku vysílat.“ To už jsem si říkal jen pro sebe a jak jsem šel k řidičskému křeslu, shazoval jsem z ramen maskovací plášť. Byl šedý a skvrnitý jako koberec.

Než se palubnímu počítači podařilo ovládnout všechna zařízení pasti, uběhly tři dny. Pak se na popraskané obrazovce servisního monitoru objevil nápis: PAST DEAKTIVOVÁNA NA 98%

„Víc to asi nepůjde,“ otočil jsem se na Singhaiu. Za ty tři dny, co se číslo za slovy PAST DEAKTIVOVÁNA zvyšovalo, jak jsem s pomocí počítače odhaloval a rozbíjel kódy smrtících mechanismů v

okolí, jsem v jejích očích značně povyrosl. I počítač si získal část jejího respektu. Ačkoli se obávám, že jsme se o něj podělili v přesně opačném poměru, než byly zásluhy: Já jsem pouze zadal úkol a s pracovitě zachmuřeným čelem pozoroval, jak ho počítač plní. Krátké rádiové relace, které počítač z naší propasti rozšiřoval po okolí přes vhodné satelity, ničí pozornost neupoutaly. Alespoň se zdálo. Ale byly to komprimované pulsy, z nichž každý měl jinou délku a žádný nebyl delší než dvacet mikrosekund. Bylo to vymyšlené tak, aby se to dalo považovat za poruchy - pokud by se někde nějaký speciální počítač nezaměřoval na sledování právě takových poruch.

Pak jsme opět stáli nahoře a kulometný tančík byl na tom samém místě, kde jsem ho viděl naposledy. Na odřeném pancíři měl vrstvičku písku, a přetržený pás vypadal jako ostnatý hřbet nějaké pradávné nestvůry potopené v poušti.

Ostré stíny časného rána se podobaly černým loužím a mrazivý suchý vzduch štípal v nose. Z těch stínů jsem měl divný pocit. Mohlo v nich být ukryté cokoli - byly neprůhledné i s mými brýlemi s náso-
bičem světla. Během příští minuty se nad jedním z písečných pahorků objevil jasný pruh, a pak, po divukrásných barevných efektech, byl svět plný slunce. Šikmé paprsky hrály na obličejích.

Singhaia šla první, Jonáš druhý, já poslední.

Kráčeli jsme podél úpatí toho vysokého přesypu, zpoza kterého na nás zaútočil tančík; pak před námi byla už jen volná poušť. Volných osm set kilometrů skal, kamení, neschůdného písku, větru, žáru, mrazu, minových polí a automatických nástrah. Osm set kilometrů bez možnosti doplnit vodu nebo jídlo. Osm set kilometrů bez stínů.

Slunce začalo připalovat.

„Bude to procházka,“ řekla Singhaia, přihladila Jonášovi roušku a vykročila.

Bylo to horší než jen děsné. Po písku se nedá chodit - Singhaia na nás musela stále čekat. Třikrát nám ukázala, jak našlapovat, pak to vzdala.

Její ladné, jakoby klouzavé kroky se nám napodobit nepodařilo. Chyběl nám její dvacetiletý cvik.

Dell nás pronavigoval mezi minovými poli - jejich mapu vytáhl počítač saladinu z centrálního počítače pasti spolu s dalšími zajímavými informacemi.

Přestože jsem se nejdřív zdráhal, už v poledne prvního dne jsem svůj těžký batoh opravdu rád vyměnil za Singhaia lehčí.

Od druhého dne jsme šli v noci. To když Singhaia zjistila, že je v mých brýlích vidět po tmě. Cestování v noci mělo dvě výhody - spotřebovali jsme méně vody a při spaní ve dne jsme nemrzli. O nevýhodách se radši zmiňovat nebudu.

Jednou z nejstrašnějších věcí ať v noci nebo ve dne byl vítr. Věčný skučící vítr. Buď foukal hodně, nebo ještě víc, nebo se přehnala písečná bouře. Vždycky nám ale váł do tváří. Singhaia se usmívala, že to nic není. Vzpomínal jsem, když jsme s Jonášem přejížděli Saharu, jak pro nás byly bouře dunící za pancířem jen údaji o směru a rychlosti.

Ted' bolestivě bodlo každé zrnko písku.

Na tom větru bylo nejhorší, že jsem měl pocit, že bych se z toho neustálého zvyšujícího a snižujícího se svištění mohl zbláznit.

„Nezblázníš se, neboj,“ uklidňoval mne Ten druhý. Vítr vysušoval oči i za brýlemi, napínal kůži a každou chvíli se nám spouštěla krev z nosu.

Tedy jen mně a Jonášovi - Singhaia byla zvyklá. Když si člověk natřel vnitřek nosu nějakým mastným krémem, krev mu sice netekla, ale během několika minut ho měl ucpaný prachem pronikajícím rouškou. Prach a písek byly ostatně všude: v jídle, ve vodě, v očích, v puše, dřel ve spodním prádle, v ponožkách, za límcem... jít na záchod bylo opravdu utrpení.

Čtvrtý den se mé vysoké boty konečně rozšláply. Na to jak strašně dřou, jsem radši ani nemyslel, protože se s tím nedalo dělat nic jiného, než jít dál. Nohy jsem měl nejdřív samý puchýř, potom samou náplast, potom se pod náplastí dostal písek... Pak se boty rozšláply.

Ve dne jsme vždy leželi někde v závětrí mezi dunami a nad sebou měli rozprostřený můj maskovací plášť na tenké duralové konstrukci.

Mezi dunami sice tolik nefoukalo, ale zato tam písek běžně dosahoval pětáosmdesátí stupňů Celsia. Singhaia do písku zastrkovala malou nerezovou láhev s vodou - ohřívala tak polední čaj.

Další věc, která mne (mimo písku a bot) málem připravila o život, byla, když jsem si jednou chtěl vylézt na obzvlášť vysokou dunu a rozhlédnout se, jestli už neuvidím něco jiného než písek nebo skály, nebo písek a skály. Singhaia se naštěstí probudila a naštěstí si mne všimla, než jsem vylezl až nahoru - začala mi z kalašnikova střilet pod nohy. Ta duna byla vysoká skoro sto metrů a pěkně strmá. Jak mi kulky vyrazily písek zpod pat, sjel jsem dolů jako torpédo - dole jsem byl vzteklejší než odjištěné torpédo, dá-li se to tak říci.

Singhaia ke mně doběhla a její tmavý obličej byl podivně šedý. Začala mluvit dřív než já - syčela jako had. Dozvěděl jsem se o sobě spoustu věcí ta nejmírnější byla, že jsem hlupák. A musel jsem jí nakonec dát za pravdu: statická elektřina, větrem naakumulovaná v povrchu pouště, by se ze špice duny přes tak dobrý vodič, jako je lidské tělo, uvolnila s veškerou radostí. Možná by ze mne zbylo i pár zuhelnatělých kostí.

Za dalších pět dní té písečné noční můry Singhaia řekla: „Cítím vodu.“

Já jsem necítil nic jiného, než že brzo zemřu, ale nic jsem si nepřál víc, než aby měla pravdu. Před dvěma dny Singhaia snížila příděly čaje na polovinu - když jsme plánovali, kolik vzít vody, Singhaia nepočítala s tím, že my s Jonášem dokážeme jít sotva poloviční rychlostí, na jakou je zvyklá ona.

K ránu jsme došli na nekonečnou kamenitou pláň, na které sem tam rostla zaprášená, sluncem spálená křoviska. Když jsem uviděl první, měl jsem chuť začít skákat do výšky. Nikdy jsem neviděl hezcí rostlinu.

Za další dva dny jsme šli kolem prvního stromu. Pak kamenitou pláň opět vystřídalaly duny, a pak jsem se málem utopil ve slanisku, které se skrývalo pod vrstvičkou písku. To bylo to Singhaino: 'Cítím vodu.' Další noc jsme došli do něčeho, co by se dalo nazvat savanou: sem tam bezlistý zkroucený strom, trsy žlutočerné trávy a spousty kamení. S úsvitem jsem vpravo na obzoru uviděl cosi, co vypadalo jako mraky - byly to ale hory.

S prvními paprsky slunce jsme s Jonášem rovnou z chůze padli na zem a Singhaia nad námi rozprostřela plachtu.

Už dlouho jsem neusínal, ale spíš upadal do bezvědomí.

Večer, když jsme se chystali na cestu, jsem se zeptal: „Co budeme v pralese jíst? A myslíš, že najdeme Gusse a jeho klan?“ Tyhle dvě otázky mne poslední dobou znepokojovaly tak, že mi nestačilo probírat je jenom s Tím druhým.

„Prales je velký - těžko v něm klan najdeme; i když by to bylo dobré,“ Singhaia polkla dvě pilulky lisované soli (tělo po ní lépe udržuje tekutiny), podala mi lahvičku a pokračovala: „Jíst budeme ovoce a malá zvířata.“

„Jaká malá zvířata?“

„Jaká najdeme,“ pokrčila rameny a vstala, „třeba pavouky.“

Po dlouhých dnech jsem se od srdce rozesmál.

„Upečení v písku nebo v ohni jsou opravdu dobří,“ řekla Singhaia dotčeně.

Než jsem po dalším celonočním pochodu padl k zemi, zahledl jsem se na severovýchod k horám. Jako by se nepřiblížily. Dva doušky studeného čaje žízeň jenom prohloubily.

„Cítíš stále vodu?“ ušklíbl jsem se na Singhaiu.

Jenom kývla.

Spali jsme celý den.

Večer na nás zaútočil vrtulník.

Probudil mne vzdálený známý zvuk - musel jsem ale chvilku vzpomínat, odkud ho znám.

„Vrtulník! Já snad slyším vrtulník!“ řekl jsem a přeskočil mi hlas. To už jsem rval za zdrhovadlo spacáku, které bylo jako vždy zadřené navátým pískem, a jak mi to nešlo, převaloval jsem se ze strany na

stranu. Když jsem se konečně dostal ven, Singhaia už stála, hleděla k horám, kalašnikov v rukou. Šikmé paprsky zapadajícího slunce jí přebarvily levou tvář na rudo.

„Neblázni s tím krámem, vrtulníkem můžou létat jenom lidé! *Li-dé!* Rozumíš?!“ Vyběhl jsem zpod maskovací celty a začal skákat a mávat rukama.

Pak už bylo slyšet klapání rotoru a vytí turbín docela jasně a pak se nad korunami řídkých stromů mihl rychlý tmavý obrys.

Stroj nás s vytím a rachotem přelétl. Jako starý tankista jsem ho identifikoval na první pohled: Warbird A15 - turbínová, těžce pancéřovaná jednopilotní helikoptéra určená pro boj s obrněnou vozbou.

Pro podmínky Afriky plné protiletadlových automatických pastí ideální.

Přestože si mne lidé ve vrtulníku už všimli, stále jsem skákal, mával rukama a řval: „Tady! Tady!“ Ten vrtulník mi připadal jako starý známý - cítil jsem, že se mi po tom nekonečném umírání v poušti derou slzy do očí a nebylo to jen pro písek zvířený vrtulí.

Jak jsem poskakoval na volném prostranství a mával rukama, zasáhly mne výstřely z vrtulníku jako prvního.

„Nuda, boj, vítězství, bezvědomí,“ zašeptal Ten druhý, „ted' to vypadá na změnu. Na nezdravou změnu.“

Ležel jsem na hliněné podlaze v dlouhém nízkém bambusovém baráku a bylo zalykové vlhké parno. Džungle. Mimo náplastí na odřených nohách a slipů jsem byl docela nahý a byl jsem připoután řetězem k ocelovému oku zapuštěnému v betonovém jehlanu, z jakých se staví protitankové zátarasy. Barák byl takových jehlanů plný - u každého byl připoutaný jeden člověk - opravdový /člověk/, žádný mrtvák. Jehlany byly v pravidelných odstupech podél zadní zdi a v baráku to tak příšerně páchlo, že se mi dělalo zle, přestože jsem dýchal ústy.

Probral jsem se sotva před pár minutami a když se mi to v hlavě srovnalo natolik, že jsem si vzpomněl na svůj poslední vjem, malátnost ze mne spadla a začal jsem se ohmatávat, kam mne zasáhly kulky z vrtulníku. Nikde nic, jenom křížem přes stehna jsem měl tři bolavé modřiny se stroupky uprostřed.

„Uspávací střely,“ řekl Ten druhý.

Hned potom mne začalo zajímat, co se to sakra děje - a začala ve mně stoupat vlna vzteku. Ale strašného.

Žádný z mých sousedů nerozuměl nebo nechtěl rozumět anglicky a všichni odvraceli hlavu a tvářili se vystrašeně. To už jsem viděl rudě - když jsem začal řvát něco ve smyslu: „Co se to tady kurva děje, tak mi to vy hajzlové řekněte, nebo vám utahám uši až u prdelí a omlátím vám je o ty vaše zkurvený hlavy, abyste mě slyšeli!“, přišel malý hubený běloch v uválených, flekatých šatech. Kolem čela měl prosáklou potní pásku, zpocené slámové vlasy se mu lepily k lebce, u pasu velkou pistolí a v rukou krátký bič s uzlem na konci. Zastavil nade mnou.

„To bylo naposledy, cos promluvil bez dovolení,“ řekl rozvláčně a tak nějak slizce, „příště, jak jenom zašeptáš, tak ti vytrhnu jazyk.“ Jak nade mnou stál, škvírami v bambusové stěně mu do očí pronikl proužek světla. Skláp jsem, až mi cvakly zuby. Vztek byl bleskově vystřídán strachem: Už jsem nechtěl nic slyšet, nic vědět; nechtěl jsem nic jiného, než aby šel pryč. Ten člověk to vytržení jazyku myslel smrtelně, ale smrtelně vážně a teď čekal na sebemenší záminku, kterou mu k tomu dám. Stačilo říct „a“ a bylo by to poslední slovo v mém životě. Nikdy jsem neviděl podobné oči, jako měl muž se zpočnými slámovými vlasy. Jen jsem cítil, jak se mi z jeho pohledu ježí chloupky na zátylku.

„Nechtěl ses na něco zeptat?“ ošklivě se usmál.

Zavrtěl jsem hlavou.

„Jsi docela chytřej hoch,“ vycenil zuby a bez varování mne šlehl bičem přes břicho. Vypadalo to jako slabá rána, ale kdyby jen trochu přitlačil, uzel by mi roztrhl kůži. Muž odešel a pohvizdovat si *To-morrow*. Šlo mu to opravdu dobře.

Večer jsme dostali napít. Probíhalo to tak, že podél stěny baráku, kde nebyly betonové jehliny, vlekli dva muži rezavý barel s vodou a třetí každému vězni nalil do úst naběračku smradlavé zvětralé vody. Polovina mi stekla po hrudi, v druhé jsem se málem utopil. Zbytek jsem vyplivl a to málo, co se mi dostalo do žaludku, jsem vyzvracel. Muž s naběračkou se hýkavě rozesmál. Ta voda se doslova hýbala malými černými brouky s dlouhými tykadly.

V noci to bylo ještě horší. Pot se ze mě lil, až se pode mnou udu-

paná hlína rozbahnila. V hlavě mi rotovaly víry otázek. Co se stalo? Kde je Jonáš, kde Singhaia? Co se stalo?! Co se stane? Proč proboha jedni lidé loví druhé lidi? Co se stalo?!!!

Chvilku jsem si šeptal s Tím druhým, ale k ničemu to nevedlo. Pak jsem na noze ucítil kradmý dotyk. Nejdřív jsem myslel, že je to spoluvězeň zprava - byl tak vychrtlý a za světla na mne vrhal tak hladové pohledy, až mne napadlo, že si ze mě pokouší ukousnout.

Bylo to daleko horší - byl to obrovský nohatý pavouk.

Od té chvíle si toho moc nepamatuju. Jen to, že tma najednou šustila a skřípala a byly slyšet rychlé škrabavé zvuky a hlasité mlaskání.

Ráno se všude válely takové kloubnaté hůlky a můj soused vpravo vypadal spokojeně a najedeně. Když jsem pochopil, že ty hůlky jsou pavoučí nohy, málem jsem si vyzvracel žaludek. Soused vpravo mne se zájmem pozoroval. Soused vlevo vypadal jako mrtvý. Co si po včerejším pití lehl, nezměnil polohu.

Za chvíli kolem projeli ti samí, co včera vozili vodu - teď měli na káře místo barelu pozinkovanou vanu, z které stoupal tak strašný puch plísně a rozkladu, že to přerazilo i směs moči, výkalů a potu panujících v baráku. Každý vězeň dostal hlízu velkou jako střední brambor. Většina jich byla tak mazlavá hnilobou, že jak ji „podavač“ hodil, rozprskla se jako granát. Seškrábl jsem si tu svou z předloktí a instinktivně ji odmrštíł co nejdál od sebe. Soused vpravo chytil její nejpodstatnější část a nacpal si ji i se svou hlízou do úst. Musel jsem zavřít oči, abych neviděl, jak mu hnědočerná shnilá břecha stéká na bradu, a jak si ji špinavýma rukama cpe zpátky mezi rty.

Přes den bylo stejné příšerné vlhké dusné vedro jako včera. Další den to samé. Večer třetího dne jsem vypil vodu i s broučky a opravdu mi chutnala. Voda se musí jazykem přitlačit proti patru, tak se broučkům olárou tykadla a nelechťají v krku.

Každý den se s večerem a pavouky objevily i mouchy a moskyti. Dnes, asi půl hodiny potom, co nálet začal, se někde vlevo někdo zbláznil.

Chvíli se hlasitě a drásavě smál a pak začal výt. Přišel muž se slámovými vlasy a svítil si na nás baterkou. Když procházel kolem mě, jako by z něj šla vlna chladu. Za chvíli se ozval vysoký výkřik, hlasité chrčivé zabublání, a vytí ustalo.

Pak kolem ti jídlonoši nesli mrtvolu, krev z podříznutého hrdla

hlasitě kapala na podlahu a oči se jim ve světle silné elektrické lampy blýskaly. Než za nimi zavržaly zkřížené bambusové dveře, zaslechl jsem slovo, které znělo jako zkomolenina anglického „pečeně“.

Přemýšlel jsem, kde vzali v džungli moderní elektrické svítlny a hlavně baterie. Pak začaly mezi bambusovými kmeny prosvítat červené odlesky ohně a za chvíli se barákem mezi pištěním moskytů, řinčením řetězů a pleskavými zvuky dlaní linula vůně pečeného masa.

Jednou ráno, za další dva nebo tři dny agónie, začali dva vysocí míšenci odpoutávat vězně a vyvádět je ven hezky jednoho po druhém a metodicky od kraje.

Díval jsem se, jak soused vlevo, ten, který mimo dobu jídla a pití vypadal jako mrtvý, kráčí mezi oběma svalnatými muži a podklesávají mu nohy. Ležel jsem docela klidně a nějak mne nic nezajímalo: Nemohlo být nic horšího než noci mezi pavouky a moskyty. Každá mne stála část zdravého rozumu - obličej jsem měl oteklý štípanci, že jsem sotva viděl, z očí mi tekla hněs a už mi bylo docela jedno, kde jsem, co se děje, co se stalo s Jonášem a Singhaiou a co se stane se mnou.

Soused vlevo byl poslední, kterého dnes odvedli. Čekala mne další noc hrůzy.

Pro zpestření jsme tentokrát dostali „najíst“ i večer.

Když jsem dal sousedovi vpravo další shnilou hlízu a on si ji nacpal do úst a spolykal ji, začal jsem se připravovat na „spánek“. Nechtěl jsem myslet na to, že jedno z nejpříšernějších mučení, které používali bolševici za časů gulagu, bylo nechat člověka uštípat komáry k smrti.

Nechtěl jsem na to myslet, ale nemohl jsem myslet na nic jiného.

Obalil jsem si ruce kolem hlavy, aby mi moskyti a mouchy nenalezly do uší a do nosu, a snažil se přemýšlet o něčem pěkném. S Tím druhým jsem mluvit nemohl - někdy včera v noci si dva vězni šeptali, a ačkoli jsem to neviděl, slyšel jsem, jak to vypadá, když někomu trahají jazyk.

Vzpomínal jsem, jak jsem seděl u stolu v chatě strýce Damiána, pil starou whisky a díval se na staré horory. Vzpomínal jsem na lehkost, kterou dá životu alkohol a na ty bezvýznamné problémy, které má člověk s civilizací předrýsovaným osudem.

„Vsst! Vssst!“ ozvalo se tiše. Položil jsem broušenou skleničku, zvedl se od stolu a vrátil se na promáčenou podlahu mezi bzučení prv-ních moskytů a smrad. To ‚vssst‘ na mě dělal soused vpravo. Nejdřív jsem nechápal, co chce. V houstnoucím přítmí mi jeho gestikulace připadala nesmyslná. Pak jsem pochopil, že se mi rozhodl odvděčit za ty shnilé hlízy a zachránit mi život. On s moskyty problémy neměl, podle tmavé kůže byl domorodec, ale věděl jak na ně. Konečně se jeho gesta stala natolik názornými, že mi to došlo: Mám si načůrat do ruky a rozmazat si to po těle, obzvlášť po obličeji a kolem očí. Z po-sunků jsem pochopil, že by potom měly splasknout i otoky. Protože kvůli tomu, aby mi to sdělil, riskoval jazyk a možná i život, udělal jsem to.

A opravdu. Ráno byl můj obličej na pohmat skoro takový, jaký si ho pamatuji z lepších časů, cítil jsem se mnohem lépe a dokonce jsem v noci i chvíli spal. Pokývnutím jsem sousedovi poděkoval a jeho vychrtlé tváře se na okamžik složily do tisíců vrásek v něčem, co vy-padalo jako úsměv.

„Nevěřil bych, že někdy budeš děkovat někomu, kdo ti řekne, aby sis nachcal na hlavu,“ neudržel se Ten druhý.

„Lepší si nachcat na hlavu, než v tom celou noc ležet,“ odsekl jsem šeptem.

Než na džungli padl příkrov vlhkého poledního žáru, začali vyvát dět zbytek vězňů.

Byl jsem první na řadě.

Šel jsem mezi svalnatými míšenci podél bambusové stěny, točila se mi hlava a musel jsem dávat pozor, abych si nešlápl na řetěz, nebo abych neuklouzl. Hliněná podlaha byla místy rozmočená po kotníky, a to doslova *rozmočená*. Z toho, že se na mě nikdo nenamáhal mířit, nebo dávat nějak zvlášť pozor, jsem pochopil, že pokus o útěk nemá smysl.

Bambusové dveře na kožených pantech zavrzaly a přestože venku bylo šedozelené přítmí, světlo mne po tolika dnech ve tmě řezavě za-

bolelo. Po pár krocích jsem slzíci oči násilím přinutil, aby zůstaly otevřené.

Šli jsme po nepravdělné mýtině vyklesané v džungli. Několik vysokých stromů bylo ponecháno, a tak se nám jejich zelené koruny rozkládaly nad hlavami jako šťavnaté maskovací deštníky. Ve vzduchu bylo cítit tlení, kouř, vlhký popel, výkaly a hmyz. Nebe bylo šedé a nízké a v džungli po stranách mýtiny stálo několik dlouhých baráků podobných tomu, z kterého mne vyvedli.

Prošli jsme nedaleko ohniště, okolo kterého byly poházené kosti hemžící se mouchami a mravenci. Do nosu mne mezi všemi těmi pachy uhodil ostrý závan hnijícího masa - v očouzených větvích nad ohništěm se houpaly nějaké zčernalé věci. Byly to lidské hlavy pověšené za vlasy, a ani mne to nepřekvapilo.

Pod stromem přibližně uprostřed mýtiny stál bílý vyřezávaný stolek. Na stolku byla ve stříbrném kyblíku plném ledu láhev suchého martini a dóza zelených oliv. U stolku na jediné židli seděl rozložitý bílý muž v bílém obleku s bílou kravatou a na hlavě měl široký bílý klobouk a na bradě šedivou bradku; vedle něj stála černá dívka, která ho ovívala. Archaická paví pera byla nahrazena nehlučným bateriovým větráčkem. Na stole vedle jediné široké sklenice na vysoké nožce ležela terčová pětadvacítká s dlouhou hlavní a masivním tlumičem - asi starožitnost. U stolu stál i můj známý se slámovými vlasy, potní páskou a bičem. Zaťal jsem zuby, aby nebylo vidět, že se začínám třást.

„To je on, Salinasi?“ řekl sedící muž, aniž by na slámového otočil hlavu.

„Ano, pane Ruffusi.“

V té chvíli mi jeden z míšenců dupl na řetěz a bolest v rozedřených zápěstích mne srazila na kolena.

„Ano, příteli, před panem Ruffusem vždy klečet. Je to bezpečnější,“ řekl pan Ruffus, pomalu upil martini, položil sklenici a bříska prstů pohladil pažbu terčové pistole.

Sklonil jsem hlavu, aby mi neviděl do očí.

Vzteky a strach. U lidí na konci se jeden pocit přetaví na druhý ve zlomku vteřiny.

Zrovna jsem byl ve fázi vzteku.

„Zvedni mu hlavu, Solomone, ať s panem Salinasem vidíme, jak se přítel tváří.“

Ramenatější z míšenců mne chytil za bradu a temeno a zalomil mi krk.

„Má vztek, Salinasi. Měl jsi pravdu, necháme si ho,“ zvedl pan Ruffus pistoli, namířil na mě a ukázal hlavní vpravo. Tím jsem byl odbytý - míšenci mne odvedli k něčemu jako nízké klepadlo na koberec s železnými kruhy a k jednomu zamkli můj řetěz. Na těch pár krocích mne museli podpírat, protože se mi najednou podlamovaly nohy.

Pak jsem ležel na vlhké kousavé trávě, dýchal zapařený vzduch a lezly po mně mouchy. Co víc jsem si mohl přát. Ze strany jsem měl dobrý výhled na stůl pana Ruffuse.

Míšenci přivedli mého souseda zprava a srazili ho na kolena stejným způsobem jako předtím mne.

„Hmmm, co myslíš, Salinasi? Vezmou ho?“

„Mohli bychom to zkusit,“ řekl Salinas.

Pan Ruffus namířil na klečícího muže a ukázal hlavní vlevo, k jednomu z bambusových baráků.

Míšenci černocho odvedli a odešli pro dalšího zajatce.

A dokud nezačal polední žár, vodili další a další. Naprostá většina jich zmizela vlevo, dva byli připoutáni ke klepadlu vedle mě. Na zbytku provedl pan Ruffus tak zvanou selekci. Byli buď staří, nebo nemocní, nebo zranění. Uměl z pětadvacítky střílet tak dobře, že každému z vyselektovaných trvalo minimálně dvacet minut, než zemřel. A každého to bolelo. Hodně bolelo.

„Směr mrazák,“ řekl vždy po exekuci pan Ruffus a ukázal hlavní ke kuchyni.

Když střelil prvního a díval se, jak se svíjí v zakrvácené, uválené trávě, řekl: „Vždy znovu a znovu mne překvapí, jak mají ti, co zemřou v bolestech, šťavnaté maso, že Salinasi?“

Na krvavé skvrny se slétala mračna much. Ruffusovi to nevadilo - naopak. Jenom si zakryl skleničku ubrouskem a měl jsem dojem, že se mu chvěje špička nosu, jak ten mdlý pach smrti nasává.

„To byl před polednem poslední, pane Ruffusi,“ řekl Solomon, když odvedli vychrtlého ebenově černého mladíka do domu vlevo.

„Tak to mám pro dnešek po práci,“ dopil pan Ruffus martini. „Salinasi, dohlédni, ať naše nové přátele někdo nezprasí,“ kývl hlavní pistole ke mně a mým dvěma společníkům.

„Spolehněte se, pane Ruffusi,“ lehce se uklonil Salinas. Když Ruffus vstal, zjistil jsem, že bych se před ním asi ukláněl také. Byl to

obr kousek přes dva metry a přestože měl bradku šedivou, pod vyžehleným bílým oblekem se mu vlnily uzly svalů. Původně jsem jeho ramena považoval za vycpávky, tak je měl vypracovaná. Pan Ruffus se navíc nepohyboval těžkopádně jako většina svalovců, ale pružně jako kočka. Ke své postavě měl velmi malé a štíhlé dlaně, ale ani na okamžik jsem nezapochoval, že v nich dokáže lámat kosti. A že to určitě dělá. *Rád* dělá.

Černá dívka si zastrčila větráček za opasek, kyblík s ledem, lahvi a skleničkou si vyvážíla na hlavě, zdvihla stolek a židli a vykročila za panem Ruffusem.

Míšenci nás odemkli od klepadla.

„Dostalo se vám zvláštní cti, pánové,“ ošklivě se usmál Salinas.

Pohupoval se na patách a točil rukojetí biče mezi prsty. Pach jeho potu mne udeřil jako kladivo - lepší si bylo dát pod nos vlastní ruku; sám si člověk tak nesmrdí.

„Ta čest ale neznamená, že můžete mluvit bez vyzvání,“ pokračoval a klepl násadou biče menšího z míšenců do ramene, „tady Solomonův přítel přišel o jazyk docela nedávno, a to je jeden z mých nejvěrnějších,“

Salinas se zase usmál a mně po zádech zase přeběhl mráz. „Ticho tady znamená život. Tady v džungli,“ zachechtal se a srovnal si potní pásku.

Míšenci nás odvedli do jednoho z bambusových baráků na opačné straně mýtiny, než byl náš původní. Uvnitř byly řady sloupů na závěsné postele a stěny byly pokryté moskytiéry a na hliněné podlaze dokonce ležely rákosové rohože. V baráku nikdo nebyl.

Solomon nám jednomu po druhém odemkl okovy. Rezavé řetězy sklouzly na podlahu a Salinas na nás namířil pistoli.

„Strašně smrdíte. Tam vzadu je sprcha. Máte tři minuty,“ ukázal Salinas na závěs v rohu baráku. Opravdu tam byla sprcha na dešťovou vodu a dokonce i něco jako mýdlo. Kratší tři minuty jsem nezažil.

Když jsme se vrátili, odvedli nás do jiného domu. Byl na mýtině ještě dál od věžeňských baráků, byl malý, z ohoblovaných latí, a dokonce měl betonovou podezdívku a prkennou podlahu - byla to místní „ordinace“.

Lékař byl obrovsky tlustý, rozbředlý běloch; byl opilý, uslintané rty se mu chvěly a faldy sádla mu visely průramky v propoceném síťovém triku. Smrděl jako hromada čerstvého hnoje.

Salinas kývl pistolí: „Vás dva, pánové, poprosím, abyste si sedli.“

Moji společníci (nebo jak jim říkat) se posadili do rohu, kde byla do země vsazená tlustá železná trubka, na které byla pověšena několikera policejní pouta. Solomon jim je zacvakl kolem zápěstí všiml jsem si, že to dělá opatrně, aby se nedotkl zkrvavených otlačenin po okovech. Bylo to dobré znamení. K někomu, kdo by neměl možnost se pomstít, by se tak ohleduplně nechoval.

„Tebe, příteli, poprosím, aby sis sedl tamhle,“ ukázal Salinas křížem přes hlaveň pistole. Ta pistole mi už pár sekund bez nejmenšího zachvění mířila do pravého oka.

Za zády se mi ozvalo podivně známé pištění a prkenná podlaha se rozechvěla. To „tamhle“ bylo dřevěné křeslo s vysokým nastavitelným opěradlem a gumovými pouty na ruce a nohy a fixátorem hlavy. To pištění byla kolečka - lékař dotlačil těžký kus nábytku doprostřed místnosti pod stropní lampu. Pištění mi připadalo známé proto, že znělo jako špatně namazané vozíky v supermarketu. Dřevo křesla bylo zacákané něčím černým.

Začaly se mi podlamovat nohy.

„Nemusíš mít strach, příteli. Doktor to křesílko, pravda, někdy používá na to, na co myslíš, ale tvá chvíle ještě nenastala,“ zachechtal se Salinas.

Vůbec jsem mu nevěřil, ale nezbývalo mi, než poslechnout. Mé pravé oko by určitě neminul. I když, rychlá smrt... Salinas postřehl, co se mi honí v hlavě. Není divu, zažil něco takového asi už tolikrát, že by si pro reakce lidí před tím strašným křeslem mohl nakreslit časový diagram.

„Nestřelím tě do oka. Přece tě nezabiju,“ pistole se mi svezla k pasu, „ale když ti ustřelím koule...“ významně zdvihl obočí.

Když jsem si do toho křesla sedal, nechtěly se mi ohnout kolena a kdybych v uplynulých dnech něco jedl, asi bych se podělal. Takový jsem měl z odulého doktora strach. Salinas byl sadista, ale proti tomu potem a rozkládajícím se lihem páchnoucímu tvorovi vypadal skoro lidsky.

To, co se stalo pak, mne překvapilo jako nic v životě. Nejenže mne ani nepřipoutali, ale doktor mi zasypal rozedřená zápěstí nějakým bílým práškem a pečlivě je ovinul obvazy. Pak mi píchnul triádu. Měl baculaté ruce s dlouhými baňatými prsty, které vypadaly jako párky a v kloubech byly hubenější než v článcích. Přestože byl opilý, a ty ruce

vypadaly tak neobratně, jeho pohyby byly jemné a přesné.

Když jsem chtěl začít děkovat a když jsem cítil, že se mi do očí dokonce dere něco jako slzy, zamlaskala gumová pouta a rázem jsem se nemohl ani hnout.

„Nebude to bolet,“ poprvé promluvil doktor. Oči mu plavaly a měl tak ztuhlý jazyk, že mu bylo sotva rozumět. Odešel dveřmi v zadní části „ordinace“ a vrátil se s úzkou obručí ze světlého stříbřitého kovu a s přístrojem připomínajícím kalkulačku s velkými tlačítky. Na obruči byly tři malé obdélníkové destičky. Doktor mi ji nasadil na hlavu a pootočil tak, aby destičky seděly na spáncích a na čele.

„Ty druhé dva bude potřeba ostříhat,“ řekl a s malým šroubovákem v ruce mi začal něco dělat na zátylku. Jak promluvil, popraskal mi ucho.

Cinkl kov o kov a obruč se začala svírat. Byla příjemně studená.

„Tak,“ řekl doktor. Položil šroubovák na stůl, otřel si dlaně o stehna a zkusil, jak mi stříbřitý ovál sedí.

„Zapneme ho?“ řekl Salinas a neznělo to jako otázka. Oba se mi postavili za záda.

Strnule jsem zíral na stěnu a nic se nedělo. Jenom se vytratil veškerý zápach a měl jsem pocit, jako by se mi v mysli, tam někde vedle Toho druhého, objevilo něco nového, takového beztvarého a lepkavého. Ale nebylo to nepříjemné.

A pak to začalo bolet. V hlavě - uvnitř. Zapřel jsem se do gumových pout, ale bolest rychle ustala. Cítil jsem, že se něco podstatného změnilo, ale nevěděl jsem co. Ten pocit se rychle vytratil.

„Odpoutej ho,“ v zorném poli se mi objevil pan Salinas a mířil na mě pistolí. Doktor povolil gumové popruhy a zmizel; pan Salinas kývl a znovu se vrátila bolest. Tentokrát byla nepopsatelná, nesnesitelná a nekonečná. Přestože jsem seděl v křesle volně, nemohl jsem se ani pohnout.

„V pořádku, stačí. Stačí!“ luskl pan Salinas prsty. Jeho slova mi přes clonu bolesti připadala žlutá a jako by pomalu odkapávala odněkud ze stropu. Bolest pomalu a neochotně ustoupila.

„Vstaň,“ řekl pan Salinas. Vyskočil jsem jako pružina a když jsem se mu podíval do obličeje, zjistil jsem, že ho miluju - byl to můj Pán - pan Salinas.

„Ostříhej je do hola,“ podal mi pan Salinas nůžky a kývl k připoutaným mužům. Úzkostlivě jsem pozoroval jeho rty, aby mi neu-

niklo jediné slůvko. Pak jsem stříhal černé kudrnaté vlasy a pak mi pan Salinas řekl, ať se postavím ke zdi a dívám se.

Prvního muže posadili do křesla, doktor mu ošetřil odřeniny, dal injekce a nasadil kolem ostříhané hlavy stříbřitou obruč. Pak se nic nedělo. Jenom v jednu chvíli muž začal strašně slintat a do očí se mu vloudil takový psovský výraz. Cítil jsem, že i já mám poslintaný hrudník, ale vůbec mi to nevadilo.

Nakonec jsme stáli podél stěny všichni tři a pan Salinas se před námi pohupoval na patách. Cítil jsem, že ho moji bratři milují stejně jako já - tlustý lékař stojící za křeslem v nás budil trochu nedůvěru.

„Solomone?!“ zavolal pan Salinas. Dveře se otevřely a já prudce otočil hlavu, jestli odtamtud pro pana Salinase nehrozí nějaké nebezpečí. Byl to jenom ten svalnatý míšenec; už jsem ho viděl dřív, a teď jsem k němu cítil stejnou nedůvěru jako k doktorovi. Věděl jsem, že bych ho i přes ty svaly dokázal zabít holýma rukama. A kdyby ne, moji bratři by mi pomohli. Je to povznášející pocit, mít bratry.

„Solomone, standardní procedura. Ale ručíš mi, že tihle dva dostanou pořádnou výstroj - a tenhle,“ ukázal na mě, „všechno, v čem jsme ho chytili. Jasný?!“ Klepl míšence násadou biče do ramene. Hlasitě to mlasklo.

Pan Salinas se otočil na nás: „Solomon vás odvede obléci se, a ve zbrojnici vám dají zbraně. Pak vás odvede ke generálu Ruffusovi - ten vám řekne všechno ostatní. Kdyby s vámi kdokoli chtěl dělat cokoli jiného, než jsem vám právě řekl - třeba si s vámi povídat - můžete si s ním trochu pohrát,“ to už se zase díval na Solomona, „vytržení jazyku je vhodný trest, že Solomone?“

Solomon v odpověď zbledl.

„Říká se ano, pane!“ zničeho nic zařval Salinas.

„Ano, pane!“ zařval Solomon.

Salinas se otočil na nás: „Jeho přítel přišel o jazyk, když si chtěl s vašimi staršími bratry povídat o něčem, o čem neměl,“ Salinas se zazubil: „Když vám něco rozkážu, také řekněte ‚Ano, pane,‘ ale nemusíte rvát jako Solomon.“

„Ano, pane,“ řekli jsme trojhlasně.

Solomon nás odvedl do hlubokého sklepa vybetonovaného pod

jedním z bambusových baráků. Hlídka a skladník se postavili do pozoru.

Vysoké kožené boty, kalhoty i neprůstřelná vesta mi byly známé, ale nevěděl jsem odkud. Přes ramena jsem si sepnul potrhaný, ale pečlivě pozašíváný celťový plášť; měl šedočernou barvu zvlhlého betonu. Moji bratři dostali obyčejné maskovací obleky a plátěné boty.

O sklep dál jsme každý dostali brašnu ze zelené látky s popruhem přes rameno, polní láhev, nůž a krátkou ručnici. Já jsem dostal velký nůž v zeleném plastovém pouzdře omotaném černou šňůrou. Při pohledu na pouzdro se mi velkými písmeny vybavilo slovo AITOR, ale nevěděl jsem, co znamená.

Pak jsme šli za Solomonem, chvílku po mýtině a chvílku džunglí, až jsme došli k nevelké přízemní haciendě, nad kterou byly ve větvích roztaženy maskovací sítě.

Na verandě seděl velký muž v bílém obleku.

„Vítám vás, bratři,“ usmál se, „jen pojďte dál,“ položil sklenku na vyřezávaný bílý stůl a švihem se zdvihl z proutěného houpacího křesla.

Byl to pan generál Ruffus a miloval jsem ho daleko víc než pana Salinase. Na místě bych pro něj zemřel.

Solomon se uklonil a odešel po pěšině v džungli.

Nás tři generál Ruffus zavedl do velké místnosti s francouzskými okny vedoucími dozadu za haciendu. Byla jimi vidět mýtina s nízkým podrostem.

Přicupitala černoška a přinesla generálovi jeho křeslo a sklenku.

„Budu vám vyprávět zajímavý příběh, bratři,“ generál se pohodlně usadil a proutěná konstrukce pod jeho tělem zaskřípala. „Postavte se tady blíž, ať mne slyšíte,“ ukázal rukou se sklenkou kousek před sebe.

Cítil jsem velkou radost, že u něj mohu být tak blízko.

Do martini žbluňky dvě olivy.

„Byl jednou jeden voják,“ začal generál, „a toho vojáka nebavilo poslouchat rozkazy jiných vojáků, které považoval za hlupáky. Ale ještě víc ho nebavilo nebojovat. Na co se stal vojákem, když půl života proseděl u stolu na malé základně ve státě Wyoming, USA, kde

vydával rozkazy jiným vojákům, rozkazy, na jejichž splnění nezáleželo, a sám dostával podobné rozkazy, na nichž nezáleželo ještě trochu víc. Na co jsem cvičil a trénoval, na co se učil taktiku a strategii, když nikdy nebude žádná válka, říkal si po večerech, když počítal, kolik peněz ušetří do výslužby a kdy pokaždé došel k sumě mírně řečeno neradostné.

Strašně se mu nechtělo zemřít chudý; jak na peníze, tak na zážitky, a jak stárl, stále více se mu zdálo, že svět je řízen diletanty a zbabělci a že on by to dokázal lépe.

Jednoho dne se rozhodl s nudným životem skoncovat a vypravil se do země, kde se ještě dalo něco dokázat. Tou zemí byla Afrika, kde ještě svištěly kulky, kde zbraň byla považována za součást člověka a kde všichni byli do určité vysoké míry vojáci.

Protože byl chytrý, dostatečně bezohledný a znalý boje, brzy se z žoldáka pracoval na poradce jednoho z náčelníků kmene, který tvořil nevelkou, ale co do vlivu nezanedbatelnou část armády, která se jmenovala Armáda středu. Pak, když náčelník zemřel, stal se voják hlavou kmene. Pod jeho velením kmen zmohutněl a zesílil a šel od vítězství k vítězství. Tak bylo jen přirozené, že byl povolán do Vysoké rady náčelníků, kde mu bylo umožněno setkávat se s vrchním velitelem Armády středu. Pak náš voják udělal první chybu,“ generál Rufus si dolil martini a pokýval hlavou. Šedivá bradka mu zašustila o klopy saka, „ano, přátelé, i on dělal chyby. Smrtelná nehoda potkala vrchního velitele moc brzy, kdy voják ještě neměl tak pevnou pozici, jak se domníval.

Náčelníci ostatních kmenů se názorově rozdělili a nepomohly ani další nehody, které omezily počet těch, kteří byli proti novému vůdci. Ty nehody byla druhá chyba. Protože pak došlo k nejhoršímu: každý z nových náčelníků se rozhodl, že je dostatečně fundovaný, aby vládl Armádě středu sám. Někteří staří náčelníci se semkli kolem vojáka, prohlásili ho vůdcem, ale stejně začal boj - a bohužel, válčila oslabená Armáda středu proti bývalým částem Armády středu. A toho využila Severovýchodní armáda i volné kmeny ze severozápadu a zaútočily. Netrvalo dlouho a okleštěná Armáda středu se začala rozpadat na samostatně bojující skupiny; severní lidé tlačili její narychlo a chaoticky se spojující zbytky stále hlouběji do pralesa Středu, který byl už léta považován za nedobytný a z kterého jednou měla vyjít Armáda, která sjednotí Afriku a později celý svět.

Jediný, kdo se v pralese dokázal úspěšně bránit, a jediný, kdo nepropadl panice, byl náš voják. Díky složitému systému zákopů, podzemních tunelů, pevnůstek a modernímu vedení boje se jeho kmenu podařilo nápor ze severu částečně zastavit a částečně odklonit proti hlavním vnitřním nepřátelům, bývalým spojencům. Pak se ale stalo to, co se obvykle stává, když je jeden výrazně silnější než ostatní. Tlačené kmeny bývalé Armády středu se spojily s útočníky ze severu a Seveřané, takto posílení, znovu udeřili na vojáka.

Džungle zrudla krví a zápach rozkládajících se mrtvol bylo cítit na stovky kilometrů. Pak vojákovi vpadli do zad jeho vlastní lidé. Zrada je jedna z nejučinnějších válečných metod. Voják ale s něčím takovým počítal, a tak se v čele padesátky věrných z obklíčení probil. Ale jenom proto, aby padl do sevření ještě tužšího.

Začal poslední boj. Dým ze střelného prachu a hořící džungle zakryl nebesa, rachot bitvy trval den a noc a ještě den. Vojákovi lidé měli proti sobě stonásobnou přesilu, která je tlačila do bažin. Docházely potraviny, voda i střelivo; minomety nepřítele pustošily vojákovy řady...“ Generál Ruffus se odmlčel a dlouho si točil prázdnou sklenkou a druhou rukou si cuchal bradku. Pak zdvihl hlavu a jednomu po druhém se nám zahleděl do očí: „A v okamžiku, kdy si náš voják říkal, že vše je ztracené a že poslední kulka z věrného coltu ho uchrání před ponížením z porážky, v tom okamžiku se stal zázrak: Z nebe se snesly dva černé stroje a zpod jejich křídel začaly šlehat blesky, které kosily nepřátele po desítkách.“ Generál Ruffus si dolil a zdvihl sklenku, jako by připíjela někomu neviditelnému na zdraví: „V černých strojích nebyli lidé, jak se voják nejprve domníval, ale *Bytosti*,“ píchl generál Ruffus prstem ke stropu. „Nebyli to žádní andělé - naštěstí,“ pousmál se, „ale byli to vojáci. Stejní jako náš voják, drsní, žijící bojem a smrtí. Co na tom, že vypadali jako létající sudy; jejich technika brzy překonala jazykovou bariéru a pak uzavřeli s naším vojákem dohodu. Oboustranně výhodnou dohodu.“

Cizí válečníci vedli už dlouhé věky kdesi tam nahoře válku. A přestože jejich technika byla dokonalá, potřebovali na jistý druh boje živé bytosti - bojovníky. A jejich rasa byla nekonečným válčením oslabena početně, a životem ve spojení se stroji i fyzicky. Po nedlouhém pozorování se rozhodli, že na své bojovníky povýší lidstvo. Jediný problém byl, jak dát lidským armádám velitele. Bytostí nebylo zdaleka tolik, aby mohli vést boj na všech dosavadních místech a navíc

ovládat miliardové lidské masy, které poté, co se transformací stanou jejich válečníky, budou potřebovat detailní vedení - na tisíc bojujících jednotek jednu ‚velící jednotku‘, jak říkali. Taková ‚velící jednotka‘ musí mít zkušenosti s bojem a nesmí být transformována v bojovníka.

Bojovník jen poslouchá a umírá.

Zachráněný voják Bytostem slíbil, že bude dodávat velící kádry.

Bytosti slíbili jemu, že ho budou plně podporovat a zásobovat a že vláda nad planetou jednou bude zcela v jeho rukou. Dál mu bylo sděleno, že prales Středu nebude - mimo okrajových části v Den transformace zasažen.

Podle pozorování Bytostí jsou nejlepší potencionální velitelé právě v tomto pralese - lidé zocelení půl století trvajícím bojem. A on, voják, je prý nejlepší z nich, proto ho Bytosti zachránily před smrtí. Pro vojáka to byla nejvyšší pocta, jaké se mu kdy mohlo dostat, „generálu Ruffusovi se začaly lesknout oči; zamrkal a znovu si dolil, „rasa vesmírných válečníků ho uznala za nejlepšího bojovníka na Zemi, za sobě rovného,“ generál Ruffus znovu naznačil přípitek. „Proč Bytosti nemohou nezasažené jednotky lovit samy, vyplynulo z jejich malého počtu a z jisté neobratnosti, kterou ve svých létajících skafandrech na Zemi pociťovali.

A jak se voják a Bytosti domluvili, tak se i stalo,“ generál Ruffus vstal: „Lidstvo již bylo transformováno a vám třem se dostalo cti, že se můžete přidat ke skupině privilegovaných, která vojákovi pomáhá shromažďovat důstojníky pro Bytosti.

Zítřka se každý z vás připojí ke zkušenějším bratrům a začnete s prací.“ Generál Ruffus z kapsy vyndal malý radiotelefon a naklepal trojčíferné číslo: „Salinasi? Přijď si pro naše přátele,“ generál zaklapl a schoval telefon:

„Pan Salinas vás zasvětil do některých praktických stránek vašeho nového života.“ Generál Ruffus si nalil další sklenku, přidal dvě olivy, sedl si a mlčel, dokud pro nás pan Salinas nepřišel.

Když jsme odcházeli, cítil jsem z toho, že opouštím místnost, kde je můj generál Ruffus, hluboký zármutek.

„Zacházet s puškou vás asi učit nemusím, ale je tu pár nových důležitých momentů,“ řekl pan Salinas. Stáli jsme vedle něj na začátku

dlouhého pruhu vykleštěné džungle, podle terčů na protější straně používaném jako střelnice. Pan Salinas si půjčil mou ručnici a z brašny mi vyndal zásobník s pěti náboji: „Uspávací střely jsou mnohem lehčí než kovové,“ zasunul zásobník do zbraně, „přesně maximálně do padesáti metrů, a musí se mířit trochu níž než normálně. Hodně nadnášejí. Nikdy nestřílejte skrz listí nebo podobně.“ Pan Salinas předvedl velmi přesnou střelbu na lidskou siluetu a vrátil mi ručnici: Vždy střílejte na nohy, nejlépe na stehna. Zasažený okamžitě upadne do bezvědomí, které trvá dvanáct hodin. Na hrud' nestřílejte, pokud ji cíl nebude mít holou - jen přes kalhoty nebo přes košili je uspání jisté. Přes víc vrstev látky ne.

Do rukou se špatně trefuje a zásah do hlavy by mohl cíl poškodit. Zkuste si vystřelit,“ kývl pan Salinas. Vystříleli jsme každý dva zásobníky a byl jsem pyšný, že po třetím výstřelu šly všechny mé rány přesně do stehen siluety. Čtyři do levého, tři do pravého. Pan Salinas mne pochválil a já cítil, jak se mi hrdostí dme hrud'. Pak nám vysvětlil, že máme střílet po všem, co má dvě nohy: „Bytosti berou děti od šesti let; ty menší necháme dorůst do použitelného věku. S vhodnejma ženskejma rozšíříme naši líheň - Bytosti nám zaručili dlouhodobý odběr,“ zasmál se pan Salinas, „a opice sníme.“ Pak nám ještě vysvětlil něco z taktiky, s jakou budeme pročesávat prales, útočit z vrtulníků nebo hlídkovat kolem tábora. To poslední proto, že cíle se občas pokusí o protiútok.

„Má to všechno jeden háček,“ řekl nakonec, „oni po vás budou střílet ostrýma a vy se k nim musíte dostat hodně blízko. Proto každý máte...“ zalovil v mé brašně, „tohle.“ Mezi prsty měl stříbřité platíčko s pilulkami.

„Říká se tomu kinetin. Zrychlí vám reakce, uvolní rezervy sil, potlačí bolest a úrazový šok a tak. Bere se na rozkaz těsně před bojem a vždycky jen jeden prášek. A bacha, přestože budete mnohem silnější než normálně, kosti budou pořád stejně křehké, tak se nesnažte rukama porážet stromy,“ pan Salinas mi vrátil platíčko do brašny.

„Ted' půjdete žrát a spát... jo, málem bych zapomněl. Musím vám říct, co smíte dělat bez rozkazu.“ Když řekl, že bez přímého rozkazu smíme močit, všichni tři jsme si okamžitě rozepnuli poklopce.

Pan Salinas se znechuceně odvrátil.

Jíst můžeme také sami. Bylo vařené maso a vařené hlízy připomínající brambory. Bylo to dobré.

Spali jsme v dlouhém domě s moskytiéry na zdech; jako bych v něm už někdy byl.

Ráno jsem nemohl dospat, potřeboval jsem vidět obličej generála Ruffuse, nebo alespoň pana Salinase. Barák, který byl, když jsme šli spát, poloprázdný, se do rána zaplnil do posledního místa. Bratři spali v závěsných postelích a šaty měli bud srovnané do úhledných hromádek na rohožích, nebo si je sušili na rámech postelí. Karabiny jsme všichni měli pověšené na dosah ruky.

Protože jsem dobrý střelec, byl jsem přidělen do jednoho z vrtulníků.

Letiště je v džungli nedaleko tábora.

Z maskovací barvou natřené cisterny jsme dotankovali kerosin, jeden bratr si sedl k řízení, druhý s ručnicí vpravo, já vlevo. Bratr mi ukázal, jak si nasadit sluchátka a jak se připoutat širokým koženým opaskem. Později, při divokém manévrování, se to ukázalo velmi praktické.

Vrtulník se zdvihl do vzduchu a začal prudce zrychlovat. Letěli jsme, dokud džungle pod námi nepřešla v lesostep. Ve sluchátkách jsem slyšel, jak bratr u řízení dostal souřadnice, kde je hlášen pohyb cílů.

Pak jsme přilétli nad určené místo a nic se tam nehýbalo. Z druhé strany nalétl náš druhý vrtulník a začal shazovat cvičné granáty. Velký hluk a intenzivní záblesky, jinak nic. Zem pod námi ožila cíli. Mihaly se mezi stromy a bylo jich asi deset. Zaopakoval jsem, zamířil a vystřelil. Cítil jsem velké uspokojení - zasáhl jsem jeden z cílů do lýtky. Nadskočil, dvakrát se překulil a zůstal ležet. Další dva cíle měly kulomet. Jeden si ho opřel o rameno, druhý si zapřel pažbu o bok a pokusil se nás zasáhnout. Trasovací střely profičely kolem vrtulníku a zůstaly po nich kudrnaté kouřové stopy. Dvě bouchly do pancíře, a pak bratr vpravo, který měl výhodnější pozici, zasáhl cíl podpírající kulomet a druhou ranou i střelce.

Když se žádný z cílů dole nehýbal, přistáli jsme a pět jich naloži-

li.

Druhý vrtulník nás kryl ze vzduchu. Pak jsme se vyměnili. Cílů bylo víc než deset, několik malých jsme dostřelovali na zemi. Museli jsme se pro ně vrátit.

V táboře od nás cíle převzali míšenci, kterým žádný z bratrů nedůvěřuje (příliš vypadají jako cíle).

A tak šel den za dnem. Někdy to bylo špatné, když nebyly cíle, někdy radostné, když byly.

Když byl poprvé sestřelen můj vrtulník, po krátké léčbě jsem byl přefazen na pozemní operace. Plížit se džunglí je taky hezké. Jsme rozděleni do skupin; ta má se jmenuje Zelená. Nejzkušenější z bratrů nás koordinuje a vždy dá povel, kdy máme polknout tabletu kinetinu a kdy útočit.

Prší a voda pleská na listy. Olizuju ji, protože pít se smí bez přímého rozkazu. Když velící bratr dal povel, polkli jsme pilulky a zaútočili na skupinu cílů tiše postupujících džunglí proti nám. Kinetin vždy působí velmi rychle.

Bylo mi krásně.

Zasáhl jsem dva malé cíle, uhnul mačetě třetího a čtvrtý jsem srazil pažbou. Opatrně, abych ho nepoškodil - přesně, jak máme povolen.

Džunglí proti mně začaly šlehat kulky, ale pod vlivem kinetinu se dokážu pohybovat tak rychle, že střely srážely listy v místech, kde už jsem nebyl.

Po boji jsme odnášeli mnoho cílů a dva bratry. Jeden měl prostřelenou hlavu a druhý useknutou ruku. Oba se usmívali.

Další den jsem mohl spát déle, stejně jako všichni bratři, kteří užili kinetin.

Zakrátko jsem se vrátil do vrtulníku. Byl nový, stejně jako oba bratři, kteří v něm se mnou létali.

Vždy, když jsme v táboře nashromáždili dost cílů, bylo potřeba je odvézt. Vozili jsme je na krytých nákladních autech, která zepředu a zezadu chránilo po jednom pásovém obrněném transportéru. Když na mne přišla řada, jel jsem v transportéru jako plamenometčík.

Byly to šťastné dny. Naš stroj vedl kolonu šesti nákladních aut a byl v něm s námi pan Salinas. Dny to byly šťastné, protože jsme mu s bratry mohli být nablízku.

Jeden bratr řídil a já stál s hlavou ve věžičce předního plamenometu.

Pan Salinas ležel na palandě a měl zavřené oči.

Cesta trvala pět dnů a celou dobu se nic zvláštního nestalo. Od rukojetí plamenometu jsem měl rozedřené prsty a od pozorování džungle mne pálily oči, ale to nevadí.

Tábor Bytostí byl ve velké, přehluboké a nepřírozeně pravidelné kotlině a vypadal divně. Uprostřed byla gigantická, černá, kulovitá věc a na okrajích kotliny hlídkovaly stroje, které vypadaly jako bílé pontony a byly mi povědomé. Když jsme přijeli blíž, všiml jsem si, že ani jeden ze strojů, ani ta obrovitá kulová věc, se nedotýká země.

Jeli jsme blíž a blíž a blíž a ta obrovitá věc byla stále větší a větší, až se to zdálo být nemožné. Pak jsme byli skoro u ní a její oblý bok se strměl nad námi a zakrýval polovinu nebe. Tehdy nám vylétly vstříc takové malé věci. Odněkud se mi v hlavě objevilo slovo „popelnice“ a měl jsem z nich nepříjemný pocit. Přesto jsem na ně plamenometem zamířit nedokázal.

Pan Salinas vystoupil, chvilku stál před popelnicemi, rozkládal rukama a tvářil se spokojeně. Pak jsme s bratry vykládali cíle. Některé po pětidenní cestě nemohly chodit, obzvlášť ty malé. Rovnali jsme je na létající plošiny, které vždy, když byly plné, odlétly k něčemu na druhé straně kotliny - vypadalo to jako včelí plástev. Cílů k vyložení bylo hodně a ke konci jsem byl unavený. Řetězy řinčely. Větší cíle mně i bratrům něco říkaly a plivaly na nás. Měli jsme přímý rozkaz

neposlouchat, a tak jsem nerozuměl, co cíle říkají. Jako jeden z posledních jsem nesl malý cíl, který se od ostatních lišil a měl jsem při pohledu na něj divný pocit. Cíl nebyl tmavý jako ostatní cíle, a měl bílé vlasy. Ten divný pocit jsem měl proto, že mi barvou kůže i vlasů připomínal generála Ruffuse. Už jen z představy, že bych mohl snést pohled na spoutaného generála Ruffuse, se mi podlamovala kolena. Rychle jsem se bílého cíle zbavil.

Vypláchli jsme nákladní vozy hadicí a ostříkali se s bratry navzájem.

Pak jsme nakládali bedny, které přivezly ty létající plošiny, a dva bratři nasedli do vrtulníků, které jsme od Bytostí dostali místo dvou strojů, o které jsme nedávno přišli při pokusu zajmout cíle na poušti.

To bylo tehdy, co potom můj vrtulník letěl rozbít raketami automatické protiletectvé pasti a přivést vše, co se z trosk helikoptér dalo použít.

Cestou zpět do tábora nás přepadlo několik cílů. Přetížené nákladní vozy stále zapadaly do rozbahněné cesty, a tak pro cíle bylo přepadení lehké. Plamenomety jsme je zahnali zpátky do džungle - máme jen plynové plamenomety a rozkaz žádný z cílů nezasáhnout. Za chvíli přiletěly vrtulníky z tábora, přivezly řidiče náhradou za zastřelené, a výsadek bratrů ulovil osm cílů.

Za čas jsem byl opět přeložen k vrtulníku, z vrtulníku k pozemním operacím a za další čas k strážní službě kolem tábora. Ta nebyla tak hezká - nelovily se při ní cíle. I když celý den sedět a pozorovat jeden úsek džungle je také pěkné. Pak jsem znovu střílel z vrtulníku, znovu doprovázel transport, znovu byl přeražen na pozemní operace a znovu hlídal tábor a tak dokola.

Byl to hezký život.

Pršelo. Džungle kolem byla hustá, jak jsem ještě neviděl, a samá

pavučina. Krčil jsem se bez pohybu pod velkým listem, odjištěnou karabinu v rukou, a poslouchal, jestli se v šumění a pleskání neozve něco podezřelého.

Velící bratr nám řekl, že skupina cílů před námi je velká. Slučátko v mém uchu se ozývalo jeho příjemným monotónním hlasem. Pak v něm zapraskalo a ozval se hlas pana Salinase:

„Dneska to budu řídit sám. Je jich opravdu hodně - tak až řeknu, každý z pozemních si vezme dvě tablety kinetinu. Opakuji, dvě tablety,“ pan Salinas si odkašlal: „Půjdou dvě zdvojené rojnice za sebou. Žlutá se Zelenou první, Červená s Modrou druhé. Pět vrtulníků vám požene cíle naproti a na bocích bude rozmístěna Oranžová skupina jako záloha.“ Mimo toho, že si dnes vezmu dvě pilulky, jsem nevěděl, o čem pan Salinas mluví, ale věděl jsem, že patřím k Zelené skupině a že velící bratr panu Salinasovi rozumí. Čekal jsem bez pohnutí pod svým listem a skrz řídkou pavučinu pozoroval pokroucený kmen opředený liánami a hustými pavučinami. Věděl jsem, kde je bratr vpravo a kde bratr vlevo, a oni věděli o mně. Někde za mnou byli další bratři a dnes nade mnou bděl dokonce pan Salinas. Cítil jsem se dobře.

Začalo pršet víc a kapky se hlasitě rozpleskaly. List, pod kterým jsem se krčil, mne pod jejich nárazy občas klepl do temene. Když se v hluku padající vody ozvalo vzdálené svištění vrtulníků, roztrhl jsem pavučinu, kterou jsem měl před obličejem, a zahleděl se dopředu a trochu doprava.

Byla vidět jen další pavučina, ale tak je to v džungli skoro vždycky.

Když se ozve nějaký hluk, můžeme se pohnout, abychom přesněji věděli, odkud vychází.

Čekal jsem dál - jak zněl rozkaz - bez pohnutí. Na rameni mi seděl velký černý pavouk a z kůže na krku mi odsával deštěm naředěný pot.

Lechtalo to. Když si lem mé neprůstřelné vesty vybral jako opěrný bod pro pavučinu, přišel rozkaz polknout kinetin. Jak jsem se pohnul, pavouk sjel na zem. Byl docela těžký; mému rameni se ulevilo.

Když jsem polykal pilulky, cítil jsem, že mi po nohavicích lezou pijavice a hledají, kudy se dostat k holé kůži. Vždy po návratu z džungle jich mám kolem krku tmavý, krví nacucaný límec, který se pusť až po postříkání kerosinem. Každý druhý den si píchám - jako všichni

bratři - triádu; tak pijavice ani možná infekce nevadí. Generál Ruffus se o nás dobře stará.

„Útok. Pomalu vpřed,“ ozval se mi ve sluchátku hlas pana Salina-se:

„Opakuji: Útok. Pomalu vpřed.“

Pohnul jsem se v té samé chvíli jako bratři vpravo a vlevo. Puška se musí nést tak, aby hlavní protrhávala pavučiny a zároveň, aby vlákna nezalepila ústí. Když jsou pavučiny mokré, jsou mnohem lepkavější než normálně a nalepí-li se na obličej, není nic vidět. Podle steziček protrhaných v pavučinách se dají stopovat cíle. Cíle podle nich stopují nás a stínají bratrům hlavy mačetami.

Ze země a rostlinstva stoupala šedobílá pára, pod podrážkami čvachtala voda a bláto plné pijavic a byl jsem od hlavy k patě obalený mokřými pavučinami. Po ramenou se mi hemžili pavouci a sáli krev z pijavic, které se mi zakusovaly do kůže na krku.

V mokré komíhavé zeleni se mihl stín. Mohl to být cíl. Vypálil jsem a zaopakoval. S uspokojením jsem zaznamenal, že i přes pavučiny stačila jedna rána a že to byl opravdu cíl. Se zapraskáním se skácel. Stoupl jsem si těsně k němu a do malého mikrofonku spojeného se sluchátkem jsem zašeptal předepsanou větu: „Zelená sedm u zasaženého cíle.“ Mnohokrát jsem sám seděl ve vrtulníku, kde počítač zaznamenával souřadnice, a pak nás navigoval, abychom se pro cíl buď spustili, nebo abychom navedli bratry v neprostupné džungli dole. Nikdy jsme žádný cíl neztratili nebo nezapomněli.

Další cíl na mne zaútočil mačetou. Pod vlivem dvojité dávky kinetinu se mi jeho pohyby zdály pomalé a malátné. Ukročil jsem stranou, nechal černé ostří sjet k zemi, udeřil jsem pažbou, otočil karabinu na ukazováku a vpálil padajícímu cíli uspávací střelu do stehna. Jak jsem zdvihl oči, stál proti mně další cíl, měl dlouhé vlasy a střelil mne do prsou z velké pistole. Zbraň sykla mnohem hlasitěji než naše uspávací karabiny.

Všichni v džungli máme neprůstřelné vesty.

Náraz kulky mne nadzdvihl a odhodil dozadu. Jak jsem padal, cítil jsem, že zády trhám pavučiny a drtím rostlinstvo. Ještě v letu jsem zaopakoval a vystřelil. Cítil jsem nespokojenost - uspávací střela cíl s dlouhými vlasy zasáhla do břicha. Tento typ cíle by tím mohl být poškozen.

Udal jsem další souřadnice, upozornil, že na nich jsou cíle dva a

postupoval dál. Někde přede mnou se ozval vysoký krátký hvizd. Cíle ho používají jako signál. Buď začnou ustupovat, nebo hodně střílet.

Protože od pana Salinase nepřišel žádný rozkaz, natočil jsem se směrem, odkud přibližně se hvizd ozval, pravým bokem a postupoval dál.

Bokem proto, že se tak sníží plocha možného zásahu, a pravým proto, že srdce je nalevo. Tak zněla slova z instruktáže pro boj v džungli.

Zanedlouho jsem narazil na jednoho z bratrů. Měl useknutou hlavu, neměl neprůstřelnou vestu a jeho vnitřnosti byly rozvěšeny ve větvích okolo. Byly plné pijavic a kouřilo se z nich. Vydal jsem se po jedné ze tří steziček, které ještě pavouci nestačili zalátat. Po pár krocích jsem šlápl na zablácenou a zakrvácenou kouli - byla to bratrova hlava a usmívala se. I umírání je příjemné, protože je za generála Rufuse.

Nahlásil jsem polohu bratrovy hlavy a útok pokračoval.

Do pleskání deště se ozvalo hlasité syčení a stvolý rostlin začaly nadskakovat a kácet se. Pavučina kousek vedle mé hlavy se otřásla, spadly z ní všechny kapky a uprostřed byla nevelká díra s kouřícími okraji.

Mohl to být automatický kulomet, nebo kulomet cílů.

Při takovémto kruhovém postřelování džungle se nemá smysl krýt. Kulky létají zcela náhodně a buď zasáhnou nebo ne. Na přímý rozkaz bych si mohl lehnout na zem, ale ten nepřišel. Věděl jsem, že bratři, kteří slyší, odkud kulomet střílí, okamžitě půjdou a zneškodní ho. Na automatické zbraně máme u opasku pět malých granátů. Také bych šel proti kulometu - je to jedna z věcí, které mohu dělat bez přímého rozkazu.

Útok pokračoval.

Narazil jsem na další stopu v pavučinách. Byla čerstvější než ta, po níž jsem dosud šel. Na jejím konci ležel cíl a tiskl hlavu do bláta, jak se kryl před kulkami bzučícími kolem. V pleskání vody a hvízdání střel mne nezaslechl. Střelil jsem ho zezadu do stehna a nahlásil jeho polohu.

Útok pokračoval.

Někde, nedalo se určit z kterého směru, se ozval tlumený výbuch a kulky přestaly létat. Jedna z posledních zasáhla velkého pavouka přesně doprostřed těla a rozcákla mi ho po obličeji. Nožičky mi vlétly

za límec a jak se hýbaly, škrábalo to.

V té chvíli se v džungli přede mnou něco zdvihlo ze země. Myslím, že je to jedna z opic, které lovíme pro kuchyň.

Byl to vysoký zabláčený cíl s vousy a ohromnou puškou.

Než stačil zvednout hlaveň, střelil jsem ho.

Uspávací střela se poničila v pavučinách, a tak, přestože jsem ho zasáhl, cíl neklesl. Zaopakoval jsem a znovu stiskl spoušť. Mířil jsem tunýlkem, který si proklestil první výstřel.

Ozvalo se jen cvaknutí. To už cíl stihl zalícit, a než jsem nahnátl nový zásobník, vystřelil.

Svět mi trochu ztmavl před očima.

Najednou jsem ležel na zádech, do očí mi padala voda a vousatý zabláčený cíl se nade mnou skláněl a něco říkal. Netvářil se hezky. Máme přímý rozkaz neposlouchat, co cíle říkají. Sáhl jsem po karabině a vycvakl z ní starý zásobník. Chtěl jsem se natáhnout pro nový, ale brašna s přetrženým řemenem ležela moc daleko. Nějak jsem se nemohl hýbat.

Cíl se usmál, namířil a stiskl spoušť. Z hlavně vyšlehl plamen a má pravá noha vylétla do výšky, jako bych se pokusil kopnout do zelené klenby, z které se řítily provazy vody.

Nejdřív to trochu zbolelo, ale pak se mi v hlavě objevilo, že je to zranění, které by nebyl mne, utrpěl generál Ruffus. Cítil jsem, že se začínám usmívat. Cíli se začaly trást rty, zvedl zbraň a namířil mi na čelo. Někde nedaleko se rozrepetil kulomet.

Přijde smrt. Smrt za generála Ruffuse. Usmíval jsem se ještě víc.

V okamžiku, kdy stiskl spoušť, ho do stehna zasáhla uspávací střela a do šíje kulka.

Z hlavně mi do očí vyšlehl bílé světlo. Po světle všechno zčernalo a propadlo se do stran.

Měl jsem pocit, jako bych to už někdy zažil.

Kupodivu jsem se probral.

Vodou prosáklé šaty se mi lepily na tělo, ale bylo takové teplo, že

to nestudilo. Cítil jsem vlhký, zapařený pach hmyzu.

„Už jsem o tebe měl strach,“ zachraptěl někdo. Byl to můj hlas. Byl to Ten druhý.

Já jsem vůbec nevěděl, co se děje. Mimo bolesti jsem toho moc nevnímal. Jen v hlavě jsem měl takové divné prázdno, jako by mi v ní něco scházelo. Byl to ošklivý pocit.

Bolest měla v mém těle tři hlavní ložiska: hrudník, dolní část pravé nohy a okolí levého oka. Po dlouhém přesvědčování sama sebe jsem se pokusil otevřít pravé oko, ale mimo šedé mlhy jsem neviděl nic.

Dál jsem zjistil, že mohu hýbat rukama - a docela lehce. Pravou jsem si sáhl na obličej. Něco ruce kladlo odpor a ozývalo se suché, jakoby elektrické praskání. Před pravým okem jsem si nahmatal zdeformovaný kov.

Když jsem ho odtáhl, zjistil jsem, že jsem doslova *obalený* pavučinami.

To bylo to elektrické praskání. Znovu jsem upadl do bezvědomí.

„Buď rád, že tady ti pavouci jsou,“ probral mě hlas Toho druhého, „jinak by tě sežraly pijavice, nebo bys vykrvácel, nebo obojí.“

Mimochodem, jsem docela rád, že si zase můžeme popovídat.“ Hlas Toho druhého zněl sice chraplavě, ale nevzrušeně. Napadlo mě, odkdy mu nevadí pavouci a zároveň jsem cítil, že jestli ještě jednou upadnu do bezvědomí, už se neproberu. Byl to pocit hraničící s jistotou a musím přiznat, že mě to svým způsobem lákalo: zavřít oči a bolest zmizí a strašidelné prázdno v hlavě zmizí... Přesně v té chvíli jsem si na všechno vzpomněl.

Nejdřív na světlo, šlehající z obrovské pušky těsně před mým obličejem, pak - pozpátku - na to, co se dělo v uplynulých týdnech a měsících.

Až do chvíle, kdy mi párkovité prsty nasadily na čelo studenou kovovou čelenku, se mi vzpomínky nevracely moc rychle. Zbytek - to *dřív* - se mi vrátilo skokem. Zohýbaný kov, který jsem stále držel v ruce, byla ta čelenka zničená kulkou. Další myšlenka byla, že se musím okamžitě vrátit do našeho tábora ke generálu Ruffusovi, panu Salinasovi, bratrům...

Už se mi nechtělo zemřít.

Něco za čelem, tam uvnitř, mi skoro slyšitelně cvaklo. Zabolelo to.

„Proč se chci vracet k tomu šílenému hovadu, co si říká generál Ruffus?“ překvapeně jsem se zeptal sám sebe.

„Na to se zeptej sebe, ne mě,“ řekl Ten druhý.

„To jsem právě udělal,“ řekl jsem a cítil, jak se ve mně vzdouvá vlna rudého, ničivého vzteku. Obrovská vlna.

Už se mi opravdu nechtělo zemřít. Dokonce jsem v té jediné chvíli získal to, co kdy mělo jen málo lidí: smysl života.

„Zabiju ho,“ řekl jsem, „nabodnu na rožeň a za živa upeču.“ V hlavě mi vířila smršť z bolesti, ponížení, vyčerpání, vzteku a nenávisti. Hlavně nenávisti. Takovou nenávist jsem nezažil. Takovou nenávist asi ještě nezažil nikdo. Bolest i vyčerpání proti ní byly podružné. Ponížení a vztek jí dodávalo energii.

„Myslím, že na tohle grilování by ráda přišla spousta hostů. Ale teď bys měl spíš myslet na sebe. To oko a ta noha...“

Ano, potřebuju se uzdravit. To opravdu ano.

Podle všeho jsem měl být mrtvý.

Asi mne opravdu zachránili pavouci. Pavučiny mne izolovaly od nočního chladu a pijavic, ale hlavně se mi nalepily na rány a zastavily krváčení.

Pomalu jsem se posadil. Každý nádech bolel, jako by mi do plic vráželi nože. V neprůstřelné vestě jsem měl dvě kovové placky. Jednu malou, jednu velkou. Pod oběma určitě budou obrovské modřiny, pod tou větší možná naštípnutá žebra. Tahle neprůstřelná vesta není moc kvalitní.

Odmotal jsem si pavučiny z hlavy a rozhlédl se. Kolem byla šerá, pavučinami opředená džungle a přšelo. Otevřel jsem ústa a chytl pramínky deště. Až teď jsem si uvědomil, jakou mám žízeň. Voda chutnala po listí a po blátě, byly v ní muší tělíčka a byla to nejlepší voda, jakou jsem kdy pil.

Kousek ode mne ležela velká nadmutá mrtvola obsypaná pijavicemi. Občas se k ní spustil pavouk a některou z pijavic si odtrhl. Mne asi zachránilo, že jsem vydával teplo a pavoukům na mně bylo příjemně. Nebo jsem byl tak obsypaný pijavicemi, že pro ně bylo pohodlnější na mně zůstat. Kvůli pavoukům nebyly tady v tom koutě džungle ani mouchy ani moskyti. Pavouci mi nějak nevaří, nejen To-

mu druhému.

„Neomdlím, neomdlím,“ drtil jsem mezi zuby, dokud barevná kola na černém pozadí neodezněla. Pak se mi konečně podařilo, abych zůstal sedět a nemusel se přitom podpírat oběma rukama. Měl jsem zimnici; zuby mi jektaly, že to znělo jako na volnoběh běžící řetězová pila.

„Nejdřív noha,“ řekl jsem.

„Nejdřív si píchni triádu,“ řekl Ten druhý. Už tak nechraptel.

„Nejdřív si píchnu triádu,“ řekl jsem.

Po měsících, kdy jsem žil jako robot, byla ta nenávist krásná. Jen díky nenávisti jsem překonával další a další návaly slabosti.

Natáhl jsem se a zachytil hlavní ručnice svou brašnu. Byla prosáklá vodou a červeným blátem, ale věci v ní by měly být dostatečně vodotěsné.

Píchl jsem si do předloktí tři injekce. Mezi každou se musí počkat třicet vteřin.

Polilo mne známé horko a zimnice okamžitě ustoupila. Byl to hezký pocit, že se zase nemůžu dívat na jehly a že si vzpomínám, kde jsem si podobné tři injekce píchl poprvé.

V té chvíli jsem si vzpomněl na Jonáše. A na Singhaiu. Nechápu, že jsem si na ně nevzpomněl dřív.

Vzpomněl jsem si i na to, že jsem spoutaného Jonáše vlastnoručně odevzdal Cizincům. Přestože jsem si před chvílí myslel, že jsem dosáhl nejzazších hranic nenávisti, nebyla to pravda.

Začal jsem bušit do polehlého rostlinstva vedle sebe, a bušil jsem a bušil, dokud jsem vysílením neklesl na záda.

„Klid, klid, jen klid,“ monotónně mi k tomu opakoval Ten druhý.

Když jsem se vydýchal, znovu jsem se posadil: „Neupálím ho, to by to měl moc snadné. Pan generál Ruffus.“ To jméno jsem vyplivl. Chutnalo mnohem hůř než hniјící bahno, které mi nacákalo mezi rty.

Protože bych se z toho mohl zbláznit, odložil jsem nenávist do jedné ze spodních přihrádek své mysli a přikázal Tomu druhému, ať

hlídá, aby se neotevřela. Stejně z ní občas vyšlehl obláček rudého dýmu - to mi ale dodávalo sílu k životu.

„Takže se podíváme na tu nohu,“ řekl jsem a začal trhat pavučiny, které mne obalovaly jako polorozepnutý spací pytel. Když jsem odhalil svůj pravý kotník, pozvracel jsem se. Nebýt té nenávisti, tentokrát bych asi podlehl, zavřel oči a zemřel. Ten druhý ale pootevřel přihrádku a nenávist mne přesvědčila, že pomstít se mohu i jednohý.

Jen otočit koleno, abych se dostal k řemínkům vysoké boty, bolelo tak, že jsem napůl omdlel. A to se musím zout.

V místě, kde bych měl mít kotník, bylo mezi chuchvalci sražené krve vidět listí. *Skrz mou nohu.*

„Kinetin,“ řekli jsme s Tím druhým současně, když mrákoty ustoupily.

V mé brašně ho bylo opravdu dost. Vzal jsem si jednu tabletu a dokázal rozepnout všech deset přezek a stáhnout si botu. Omdlel jsem až chvíli potom.

Že jsem se probral, za to stále mohla ta nenávist. Co jsem byl v bezvědomí, točily se mi v hlavě pokroucené představy, které vždy končily Ruffusovou smrtí. Nebylo to nikdy nic hezkého. Obraz s motorovou pilou se mi vracel častěji než ostatní.

„Potřebuju se najíst a napít,“ řekl jsem, když jsem se zase dokázal posadit. Přes nohu jsem si přehodil cíp maskovacího pláště, abych se na ni nemusel dívat. „Ale čeho?“

„Jak to říkala Singhaia? Že pečení pavouci jsou dobří?“ řekl Ten druhý.

I syroví pavouci jsou dobří. Nechutnají o moc hůř než ústřice. Musí se jim uříznout předek tělíčka s nožičkami, a zadeček se vysaje jako syrové vejce. Když se to zají takovými podlouhlými kyselými listy, nezůstane v ústech ani žádná pachůť.

Poprvé to ale nebylo jednoduché. Pavouk se mi zmítal v prstech a naprázdno zatínal kusadla. Ale raci, krabi a langusty jsou blízcí pří-

buzní pavouků a tenhle pavouk byl tak velký, že nebyl problém si vsugerovat, že je to nějaký chutný klepetnatec. Když si odmyslíte ty chlupaté kloubnaté nohy, které vás lechtají na dlani.

Noc jsem strávil pod svým maskovacím pláštěm a pod celtou, kterou jsem stáhl z mrtvoly; hlavu na plastovém kanystru, který jsem mrtvole sundal ze zad. Všechno kolem bylo procucané vodou, která stále proudila z tmavozelené klenby, ale aspoň jsem netrpěl žízní. I pod mokkými celtami bylo příjemné teplo. Po další triádě jsem nemusel mít strach z infekce, a na plicích a kolem levého oka mne přestávalo bolet minutu od minuty.

Bylo to divné, ale na jednu stranu jsem se cítil lépe, a zároveň na druhou hůře. Přemýšlelo mi to daleko přesněji než včera, zato posnídat pavouky mi dělalo mnohem větší problémy, než je večeřet. Asi mne přecházelo obluzení způsobené ranou do hlavy. Na třetí stranu už mi nebylo na zvracení.

Držel jsem pavouka v ruce a chvěl se odporem.

Ale když jednou s něčím začnete...

„Jestli nebudu jíst, nepomstím se,“ řekl jsem a zakrojil nůž.

Středně velcí pavouci jsou nejlepší. Ti opravdu velcí chutnají trochu nahnile.

Když se počet osamocených pohybujících se chlupatých nožiček kolem mne náležitě zvětšil, a když mi pak po jídle odlehlo, znovu jsem se donutil podívat na svou nohu. Co jsem ji včera viděl poprvé, smířoval jsem se s nezbytným a vsugerovával si, že to je nějaká cizí, nedůležitá, nepodstatná, ošklivá a zbytečná noha. Proto na mne tentokrát ani nešly mdloby.

V noci se mi kolem rány zející v krvi zčernalé ponožce přisálo několik pijavic. Ačkoli jsou původně bílé a velké jako nehet, teď byly tmavofialové a silné jako klobása. Nevím proč, ale bylo mi to k smíchu.

Ten druhý ke mně začal promlouvat vážným hlasem - měl zase jednou strach o mé duševní zdraví. To mi bylo k smíchu ještě o něco víc.

„Jsem naprosto v pořádku, akorát tu nohu budeme muset uříznout. Takže čekám spíš nějaké konzultace z aplikované chirurgie než psychiatrie.“

Shodli jsme se na tom, že řezat nohu nemůže být o moc složitější, než řezat prsty.

„To umíme,“ řekl sebevědomě Ten druhý.

Instrumentárium bylo také nasnadě: u pasu jsem stále měl svůj starý aitor - NEJLEPŠÍ NŮŽ NA PŘEŽITÍ. V plastovém pouzdře za velkým nožem je ještě jeden malý; říká se mu ‚pracovní nástroj‘. Je určen na vyvrhování a stahování ulovené zvěře. Je dobrý i na rozkrájování pavouků.

„Tím se bude dobře řezat svalovina,“ řekl Ten druhý, když jsem břit nožíku obtáhl na brousku. Velký nůž má na hřbetě pilu - ta bude dobrá na kost, ale to nikdo nahlas neřekl.

V rukojeti nože je pouzderko se spínacími špendlíky, jehlami, nití, tužičkou, pinzetou a malým skalpelem. Do spodní části pouzderka jsem si kdysi dal několik dezinfekčních pilulek na vodu. Purifikační se jim říká.

„A jak se teď budou hodit,“ zamumlal jsem a rovnal nástroje na širokém, jakoby voskovaném listě. Kupodivu se mi tentokrát z pohledu na jedovaté ostří skalpelu ani neudělalo špatně. Pak jsem musel počkat, dokud mi do nastavené kapuce maskovacího pláště nenakape dostatečné množství vody - pak jsem v ní rozpustil jednu dezinfekční pilulku a omyl v ní nože, jehly, pinzetu a spínací špendlíky a namočil do ní nit.

Na operaci jsme si s Tím druhým rozdělili úkoly následovně: on mi bude říkat, co dělat, já budu operovat. Bylo to komplikováno tím, že jsem neviděl na levé oko - neměl jsem přesný odhad a koordinaci pohybů.

„To nebude tak podstatné,“ prohlásil Ten druhý autoritativně - už se vžíval do role vedoucího; udělování rad je nejoblíbenější částí jeho života.

„Nejdřív umrtvit,“ řekl Ten druhý. Do jedné stříkačky po triádě jsem natáhl v dezinfikované vodě rozpuštěný kinetin a vbodl si ho nad ránu.

Během okamžiku mne noha přestala bolet a zmrtvěla jako prkno. Do ostatních použitých injekcí jsem si kinetinový roztok připravil také

- pro jistotu.

„Přesvědč se, jestli je to opravdu necitlivé,“ řekl Ten druhý. Špičkou skalpelu jsem zjistil, kde začíná zóna umrtvení a když jsem trochu zaryl, ověřil jsem, že sahá i do hloubky. Zatáhl jsem si na lýtku škrtidlo z řemene brašny - řez bude potřeba vést co nejniž, těsně nad roztržštěnými zbytky kotníku. Zatočil jsem škrtidlo větví, až řemen začal vrzat, a větev pevně připoutal ke kolenu. Bohužel ani Ten druhý si nepamatoval, jak dlouho smí být místo zaškrceno, aby se nepoškodily tkáně.

„Vzpomeň si na Singhaiu, jak se z toho pěkně dostala,“ řekl jsem.

„Vzpomeň si na saladin, jak v něm bylo trochu víc léků než tedy,“ mávl mou rukou Ten druhý po okolí.

Tužtičkou jsem si na promodralé pokožce nakreslil, kudy povede řez. Je důležité myslet na lalok kůže a svalů, kterými se překryje rána na konci pahýlu.

Když jsem v prstech pravé ruky sevřel ‚pracovní nástroj‘, nějak jsem ztuhl.

„Jen do toho a statečně,“ povzbudil mne Ten druhý.

Jeho kotník to není.

Nebyla to žádná sranda. Přestože jsem měl nohu umrtvenou, cítil jsem pronikající ostří jako takový studený tahavý pocit. Navíc se to nedá řezat jen tak bezhlavě. Z čela se mi řinul pot a kapal mi na předloktí.

Řezal jsem a řezal a řezal.

„Kost! Vidím kost,“ zašeptal Ten druhý.

„Já taky,“ řekl jsem. Pracovní nástroj o ni právě zaskřípal. Dál kolem kosti jsem pracoval s malým skalpelem, který jsem musel držet jen mezi palcem a ukazováčkem. Ošklivě se mi v zakrvácených prstech smekal.

Vzápětí jsem odhalil, že v noze jsou kosti dvě. Jedna tlustá a jedna tenká.

Pak nastala nejobtížnější část operace: Svalovina se musí vyhrnout nahoru, aby se kosti daly uříznout ve správné výšce, tak, aby se z té svaloviny dal vytvarovat jakýsi polštář, který kostem zabránil prolézt zase ven až se budu učit chodit s protézou.

Levou rukou jsem držel lýtkový sval (a bůhvíjaké svaly ještě), v pravé třímal obrácený velký nůž a řezal. Pila na aitoru není vymyšlená na kosti, šlo to ztěžka. Navíc jsem nemohl levou ruku ani na okamžik povolit, do obnažených svalů by se mi zapíchaly piliny z kosti, kterých bych si nemusel všimnout a které by mi později znemožnily chodit. Levé rameno jsem měl za chvíli necitlivé a jak se mi vibrace působené pilou roznášely po kostře, strašně mne svědíl nos a v levém uchu. Pak se zvuk řezání stával hlubším a hlubším, ještě zdolat tenkou kost, a pak noha konečně upadla. Odložil jsem nůž a pomocí chromovaného signalizačního zrcátka zkontroloval, jestli je řez dostatečně rovný v ideálním případě by měl být kolmý na zbytky kostí.

„Jakž takž,“ okomentoval můj výkon Ten druhý. Srazil jsem na kostech hrany a v kapuci s dezinfekcí si pahýl pečlivě opláchl. Jak jsem měl nohu zaškrcenou, neteklo ani moc krve.

„Teď nervy,“ řekl Ten druhý, „a možná by sis před tím měl píchnout další kinetin.“

Nervy původně vedoucí dolů do chodidla se musí odpreparovat, aby později nedělaly neplechu. Pinzetou jsem zachytával jejich koncečky a navíjel je na klacíky jako nit na špulku. Když jsem stiskl první, zatmělo se mi před očima a musel jsem si k injekci vzít i tabletu kinetinu. Pot se ze mě lil v proudech, po holých předloktích mi lezly pijavice a smekaly se v něm. Pavouci je chytají, až když jsou trochu nasáté. Přestože krve po operaci nebylo mnoho, její pach ke mně malých upírů přitahoval doslova vlny.

Když byly pryč všechny nervy, na které jsem narazil, začal jsem pracovat s jehlami, nití a spínacími špendlíky. Musel jsem dávat pozor, aby mi pijavice nenalezly do rány. V džungli bylo stále přítmí, přestože kdesi nad ní právě pražilo slunce.

„Teplotu máme sálovou,“ řekl Ten druhý. I mně se po kinetinu chtělo dělat rádoby veselé poznámky. Měl jsem po něm jistější a rychlejší pohyby.

„Škoda, že nemám náprstek,“ řekl jsem, když jsem prošíval zvlášť tuhý kousek svalu. Achillovu šlachu, kterou jsem předtím také musel přeríznout, jsem nějak přišil k masu, které jsem přes kosti obalil zepředu. Ani Ten druhý nevěděl, co s ní jiného. Cévy jsem tak nějak zalátal... no uvidíme. Vzal jsem si ještě jeden kinetin, a všechno mi začalo připadat opravdu velmi legrační. Kůži jsem došival s hlasitým pochechtáváním.

Nakonec, když všechno bylo na svém místě, trochu jsem povolil škrtidlo. Nikde nic neteklo a bledý pahýl pomalu růžověl. Omyl jsem ho zbytkem krví zčervenale dezinfikované vody a z čerstvé silné pavučiny jsem si kolem něj obalil několikavrstvý obvaz. Ten by měl zastavit drobné krvácení ve stezích.

To už se mi dělalo nějak slabo. Píchnul jsem si triádu, a říkal si, jaké bylo štěstí, že jsem byl raněn, když jsme byli vysláni na dlouhou výpravu do džungle. Triád jsem měl ještě sedmadvacet a kinetinu dvě celá plátíčka.

Tak tak jsem si poslední jehlu vytáhl z žíly, než jsem usnul.

Zdalo se mi, že slyším klapot vrtulníku a že mě někdo hladí po hlavě.

Probudila mne ostrá bolest a ještě ostřejší zápach. Na hlavě mi sedělo takové malé zvířátko a už ho asi přestalo bavit okusovat ze mě pijavice a přetahovat se o ně s pavouky, a zakouslo se mi do levého obočí. Zabil jsem ho jedním plácnutím - bylo sotva větší než myš a smrdělo tak strašně, že před ním ustupovali i pavouci.

Přestože jsem se od mrtvolý mého „osvoboditele“ před operací odsunul, její nadmuté břicho se opodál tyčilo mezi listy jako malý kopec. Občas, když tlak plynu přerostl mez, mrtvola příšerně, ječivě zasténala. Měl jsem pocit, že se páchnoucími zvířátky jen hemží - nechtěl bych být moc blízko, až to břicho prokousnou. Mimo pijavic a pavouků byla ta zvířátka jedinými tvory, které jsem v téhle části džungle zatím viděl. Mimo mrtvých much, jejichž vysátá tělíčka splavoval z horních pater větvoví déšť. Muší tělíčka dodávají vodě zvláštní kořeněnou příchut'.

Ještě že tu nejsou mravenci! To jsem si v duchu opakoval každých deset minut. Malí rezaví dokáží člověka během půl hodiny obrát na vyleštěnou kostru, železné spony z bot a keramické destičky z neprůstřelné vesty.

Přesto jsem ale jednou viděl, jak se metr široký proud mravenců pustil do části džungle, která byla obalená pavučinami jako mé současné okolí.

Velcí pavouci mizeli v mravenčích kusadlech doslova před očima. Pak se ale kolem rezavých útočníků začali hemžit takoví nená-

padní pavoučci se zelenými zadečky, kteří se najednou rojili všude. Během okamžiku se proud mravenců rozpadla během několika dalších zmizel.

„Jak dlouho jsem mohl být u toho... u Ruffuse?“ to jméno mi nechtělo přes rty.

„Nevím,“ odpověděl Ten druhý, „ale pár měsíců to být muselo.“

„Taky myslím.“

V hlavě jsem měl spousty podobných detailů jako s těmi mravenci - v džungli jsem musel strávit týdny a týdny, ale na přesnější odhad jsem si netroufal. Jak jsem o tom přemýšlel, zjistil jsem, že asi umím pilotovat i vrtulník.

Zvedl jsem páchnoucí zvířátko za holý ocásek a hodil ho do džungle.

Přestože se mi po včerejším kinetinu všechno v hlavě motalo, posadil jsem se.

Jak jsem pohnul pravou nohou, vystřelil mi z ní šíp bolesti.

Strašlivý, oblundný, nekonečný. Srazil mne zpátky na zem a vyšponoval v lámavé křeči, kdy jsem si myslel, že mi popraskají kosti. Pot se ze mě najednou lil téměř žbluňkajícími potůčky.

„Ki... kinetin!“ rty se mi třásly a džungle se vlnila a kroutila.

Nahmatat a vyloupnout z platíčka tabletu, rozdrtit ji mezi zuby a polknout, byla jedna z nejdéle trvajících věcí, co jsem kdy dělal.

Pak bolest ve vlnách ustoupila a zase mi všechno připadalo k smíchu.

Znovu jsem se posadil a odmotal si z pahýlu zakrvácenou pavučinu. Pahýl vypadal dobře, nijak nerudnul ani nezelenal ani nezačínal páchnout - ovinul jsem ho čerstvou pavučinou.

Pak, dokud působil kinetin, jsem se věnoval svému levému oku. S miniaturním signalizačním zrcátkem, které má navíc uprostřed díрку, to nebylo nic snadného.

Za ty dva dny otok částečně ustoupil, a tak se mi podařilo odstranit cáry výstřelem ohořelé kůže a chuchvalce sedlé krve a objevit pod nimi bulvu. Roztáhl jsem okolí prsty a přestože to bylo velmi nepříjemné, pokusil jsem se levým okem podívat.

Nejdřív jsem neviděl nic, jen z koutku mi tekly proudy slz. Pak

jsem uviděl šedou mlhu, která postupně světlala a světlala. Měl jsem z toho velkou radost.

„Tak vidíš, že vidíš; a takový si z toho měl strach,“ řekl Ten druhý.

„Je lepší přijít o obě chodidla než o jedno oko.“

Běльмо sice bylo zalité krví a zbytek byl takový matný, ale to by se mělo časem vyčistit samo.

„A ty modřiny se také ztratí,“ zašeptal jsem a prohlížel si obličej v rozvlněném zrcátku. No obličej ... Jak kulka sklouzla po kovů členky, roznesl se její náraz na celou hlavu. Na čele jsem měl modročerný pruh, tváře fialové a oteklé, zbytky vlasů ohořelé... Nejhorší to ale bylo právě kolem levého oka. Měl jsem původně obavy, že mi ho vypálil střelný prach. Víčko a kůži kolem jsem měl černě kropenatou - bylo to vidět i v modřině. Příplácl jsem si přes oko pavučinu, snědl neopatrného pavouka, napil se a píchl si triádu.

Pak jsem usnul.

Dalších několik dnů jsem se budil jen na to, abych si vyměnil pavučiny na pahýlu, abych se napil a na injekce. Pak jsem upadal do hlubokého spánku hraničícího s bezvědomím a pronásledovaly mne zlé sny. Zdálo se mi o všem možném - i o triádách, které mne chránily před infekcí. Nebýt jich, byl bych už dávno jeden obrovský rozkládající se vřed. O tom se mi zdálo také.

Ty injekce jsou opravdu kouzelné. Když jsem se asi za čtyři dny probral z kinetinové otravy (sice to byla otrava, ale zachránila mi život), první, co mi padlo do oka, byl můj bývalý kotník. Přestože ho okusovala ta smrdutá zvířátka s holými ocásky a přestože ležel tam, kam upadl - v bahně - kde hnije a plesniví vše snad po pěti minutách, zatím ani nepáchl.

„To musí být proto, že se v něm uložily aktivní látky z triád,“ řekl moudře Ten druhý.

„To jistě,“ řekl jsem já, zahnal zvířátka a hodil studený kotník daleko od sebe. Přestože se mnou už neměl nic společného (snad jen

potrhanou ponožku), nějak na mě nepůsobilo dobře, dívat se, jak se jím živí smradlavé potvory podobné myším.

„Možná bychom měli začít s masážemi,“ řekl Ten druhý.

„Zkusíme to,“ vyheknl jsem - zrovna jsem z pahýlu odmotával pavučiny.

Jizvy vypadaly mnohem lépe, než bych vůbec doufal.

„Jsou to čtyři dny, nebo pět?“ zeptal jsem se.

„Nevím,“ nakrčil mé čelo Ten druhý.

Nit ve výbavě aitoru samozřejmě není obyčejná nit, i když se tak dá také použít - je to chirurgická samovstřebávací nit. Proto jsem se nemusel těšit na vytahování stehů. Jak jsem pahýl obhlížel, zůstalo z ní už jen pár uzlíků. Když jsem se pokusil o masáž, málem jsem omdlel a zase jsem šmátral po kinetinu.

„Radši bych to zkusil vydržet, bejt sebou,“ řekl Ten druhý, „kine-tin je pěkný svinstvo.“ Jemu se to kecá, když ho nic nebolí. Ale vydržel jsem a dokonce lehkými poklepy bříšky prstů masáž dokončil.

Bolest je jenom obyčejný pocit.

Dalších několik týdnů jsem toho na práci moc neměl. Přesunul jsem se pod vhodný košatý strom s větvemi až k zemi a z pláště si v nich udělal přístřešek. Po tom věčném mokru, z kterého mi začínala povolovat kůže, to byl luxus. Masíroval jsem si pahýl a z příhodného kusu dřeva vyřezával protézu. Dřevo bylo tmavé, strašně tvrdé a vyřezávání mi vůbec nešlo; ale alespoň jsem se nějak zaměstnal. Když mne přestala bolet ostatní zranění a trochu jsem zesílil, začal jsem cvičit. Dělal jsem na větvi nad sebou shyby a snažil se procvičovat i nohy.

Ten strom byl vůbec požehnání: když protéza vypadala k světu, z jedné rovné haluze jsem vyrobil i berlu. Jenom jednu, protože druhou ruku budu muset mít volnou na zbraň.

Pavouci jsou opravdu výživní - jak jsem cvičil, svaly na hrudi i na rukou mi mohutněly téměř před očima. Když už jsem u očí: to levé se vyčistilo a vidím na něj skoro jako dřív. Jen bělmo zůstalo trochu zažloutlé a původně modrošedá duhovka mi zezelenožloutla, místy přechází skoro do kanárkové. Spálená tkáň kolem očního důlku se zajizvila, ale stejně bych se nechtěl nečekaně potkat - když jsem si

skalpelem oholil místa, kde mi ještě rostly vlasy, vypadal jsem jako zlý duch.

Problém byl, jak se starat o pušku. Uspávací karabinu jsem zahodil - mám na mysli zbraň, jejíž předposlední výstřel mne připravil o nohu a poslední zbavil otroctví. Je to prastará velkorážná lovecká dvojka - takové se v minulém století používaly na slony. Vlastně se používaly, dokud nějakí sloni byli. Elektronický tlumič na konci hlavní má dodělávaný, ale co si pamatuju, fungční.

Zbraň ve vlhku pořád rezivěla, přestože jsem v opasku jejího původního majitele objevil dózičku s vazelínou a skládací protahovák.

Jednoho dne jsem se rozhodl, že mne pahýl už nebolí.

Protézu jsem nacpal do prostřelené boty (podle boty jsem ji vyřezal - jiný vzor jsem neměl) a přeopatrně jsem za ní zasouval zbytek nohy, dokud si nesedl do vydlabané prohlubně. Tu prohlubeň jsem vystlal takovým zvláštním listím. Trochu odbočím: Protože člověk nemůže jíst jen pavouky, ochutnával jsem džungli, jak kolem rostla. Některé listí je opravdu docela dobré, jiné moc ne. Tady po tom, co jsem jím vycpal protézu, jsem měl dva dny necitlivé rty i jazyk - nemohl jsem jíst, abych se nepokousal a Ten druhý musel mlčet, protože mu nebylo rozumět.

Když se ty listy (vypadají jako úzké, tmavě zelené čepele) trochu naklepou plochým nožem, začne z nich prýštit mléčná šťáva. Neopatrně jsem nůž olízl a zase jsem musel vypustit oběd. Dá se tedy předpokládat, že to listí potlačí i bolest v pahýlu.

Dorazil jsem pahýl dolů, jak to jen šlo, a utáhl přezky. Teď jsem si za vysoké motocyklistické boty blahořečil; nedovedu si představit, jak jinak bych si dřevěné chodidlo ke zbytku nohy přidělal. Díru po výstřelu jsem obepnul zkráceným řemenem z brašny (aby mi do boty neteklo) a ze dvou hůlek z oblíbeného stromu si po bocích lýtky udělal výztuže. Pak jsem se s pomocí berly po nekonečných týdnech povalování postavil.

Bylo to jedno z největších vítězství mého života. Když se mi po deseti minutách přestala točit hlava, abych ho mohl vnímat.

Pahýl mě vůbec nebolel a tak jsem kulhavě rázoval po okolní džungli.

Párkrát jsem sebou pěkně sekl a berla mne řezala pod ramenem, ale tomu prvnímu se naučím vyhybat a na to druhé si zvyknu.

Kousek od špinavé vousaté kostry muže, který mne střelil, jsem našel ještě jednu. Podle kovové členky s třemi destičkami to byl jeden z „bratrů“. Vzal jsem si jeho nůž, neprůstřelnou vestu, granáty, láhev na vodu i členku.

„Kdo ví, na co se to může hodit,“ řekl Ten druhý.

„Kdo ví.“

Když jsem si ve svém „táboře“ sundal botu, zjistil jsem, že vytlat protézu anestetickým listím nebyl šťastný nápad. Pahýl byl sice necitlivý, ale rozedřený do krve - právě od toho listí.

Dalších pár dní jsem si o chození mohl nechat jen zdát, tak jsem si našival na kalhoty ohebné kompozitové destičky z mé druhé neprůstřelné vesty (hlavně na stehna) a přemýšlel, jak to udělat, aby byl pahýl znecitlivován a aby se zároveň nerozdíral. Nakonec jsem zkusil šťávou z čepelovitých listů naplnit prohlubeň v protéze a nechal ji vsakovat.

Uvidíme.

To, že jsem stále nemohl chodit, bylo špatné - věděl jsem, že z džungle musím pryč co nejrychleji. Přestože jsem si triády píchal už jen jednou za pět dní, zbývaly mi pouhé tři. Některé čerstvější ranky po kousnutích pijavic se mi začínaly trochu zaněcovat.

Po zmíněných pár dnech, ačkoli pahýl stále nevypadal moc dobře, jsem zase zkusil chůzi. Bolelo to, ale dalo se to překonat. Z protézy se uvolňovala znecitlivující složka rostlinné šťávy a ty nejostřejší hroty bolesti srážela na přijatelnou míru. I když přijatelnou... Před rokem a půl bych se z něčeho takového zbláznil. Poslední dobou jsem vůbec často vzpomínal na dobu před *Tím*. Hlavně na toho člověka, co vysedával v redakci Zelených listů a nenáviděl lidi, zbraně a injekce. Připadal mi cizejší než kdokoli, koho jsem znával.

Při vzpomínce na arachnofobii jsem se vždycky rozesmál.

Nejvíce mne překvapilo - když jsem to počítal jak už je to dlouho,

co jsem naposledy seděl v redakci u terminálu. Došel jsem k zmíněnému roku a půl, plus mínus tři měsíce.

„Škoda, že nemáš hodinky,“ povzdechl si Ten druhý.

„Škoda.“ Můj nezničitelný chronometr zmizel, naprosto nevím kdy. Asi se v Ruffusově táboře někomu líbil tolik, že se odvážil porušit rozkaz o tom, že mi mimo střelných zbraní mají vrátit všechno, v čem mne chytili.

Odchod jsem určil na ráno příštího dne. Píchl jsem si jednu ze zbývajících triád.

„V nejhorším můžeš přejít na ředěný kinetin,“ řekl Ten druhý.

„To bych nerad,“ zavrtěl jsem hlavou, „vzpomeň si, jak mne to přiotrávilo.“

„Říkám v *nejhorším*.“

„Ty abys neměl poslední slovo.“

Vím, že kinetin mimo zrychlení reflexů, eliminace úrazového šoku a potlačení bolesti má i podobné vlastnosti jako triáda. Jenže je návykový a to vymeteno v hlavě druhý den... a navíc už ho moc nemám sotva polovinu posledního plátíčka. Navíc jsem právě teď musel vzít jednu tabletu, rozpustit ji ve vodě a začít si dělat zásoby jídla. To jsem měl promyšlené, vyzkoušené a nacvičené už dávno: nasál jsem kinetinový roztok do stříkačky a začal chytat pavouky. Mám na to grif, a vím, které si vybrat (žijí jich tu desítky druhů, někteří jsou chutní, někteří ne a někteří jsou pěkně jedovatí - nebýt triád, dávno jsem po uštknutích natáhl bačkory - tedy bačkoru).

Každému chycenému pavoukovi jsem doprostřed hlavohruď vstříkl trošičku kinetinového roztoku. Pavouk stáhl nohy a vypadal jako mrtvý - byl ale jenom paralyzovaný a dřívějšími pokusy jsem zjistil, že se udrží naživu (a tudíž požitelný) minimálně týden. Je zajímavé, že kinetin při takhle masivním předávkování působí přesně opačný stav, než by kdo čekal. Naplnil jsem pavoučími „konzervami“ svou starou brašnu. Z té po mrtvém bratrovi se dal použít jen řemen bratr bohužel dostal zásah právě přes ni. V džungli jsem našel jen cáry látky, útržky hliníkové fólie a nic použitelného. Bratrovi se asi neumíralo snadno - jeho pánevní kost připomínala rozkopnutou skládačku. I když, on vlastně umíral za generála Ruffuse. S úsměvem. Vždy, když

jsem si vzpomněl, jak zotročení lidé vesele umírají za toho, kterého by ve skutečnosti zabili, přihrádka s nenávisť se začala nebezpečně pootvírat.

„Už brzo, už brzo,“ drtil jsem v zubech a zabodl injekci do dalšího zmítajícího se pavoučího tělíčka. Nepřipadalo mi to vůbec kruté, vosy to dělají miliony let. Navíc do pavouků kladou larvy, které je zevnitř vyžírají. Zaživa.

„Vzhůru na cestu,“ řekl jsem druhý den, když jsem se postavil, protézu na noze, brašnu s pavouky na boku, plesnivý maskovací plášť přes kanystr na zádech, pod pravým ramenem berlu, v levé ruce obrovskou pušku.

„A už ses rozhodl, kam půjdeš?“ zeptal se Ten druhý.

„Já jsem rozhodnutý dávno.“ Strašně ho zlobilo, že jsem s ním tento problém neprobral a že mu neodpovídám ani na stále neodbytnější otázky.

Někdy před týdnem se mnou kvůli tomu dokonce dva dny nemluvil.

„Tak kam?! Musím to vědět!“

„Když musíš...“ zvedl jsem ruku s kompasem, „tak na jih.“

„Proboha proč na jih?!“ vybuchl očekávanou námitkou. „Myslím, že chceš zastavit Ruffuse, nebo se spojit s Gussem...“

„Přemýšlej o tom,“ zabručel jsem. Mne spíš trápilo, jak přesný může být miniaturní kompas z výbavy aitoru - dobře jsem si vzpomínal, že jsem s ním málem minul Mnichov. Na druhou stranu, nic lepšího nemám.

Učit se chodit na protéze v džungli je velmi dobré. Nebo velmi špatné; jak se to vezme. Když projdete tou změtí rostlinstva, které vás ovíjí ze všech stran, bažinami, které se vás pokouší vcucnout, kde všechno je mokré, slizké, klouzavé a nepevné, tak už vás nic nemůže překvapit.

Ovšem, když tím projdete. Máte-li ale cíl, nemůže vás zastavit nic. Mít cíl je v životě to nejdůležitější, říkával dědeček. To jsem si

opakoval během první půlhodiny chůze stále dokola; během půlhodiny, kdy jsem ušel sotva sto padesát metrů, snad dvacetkrát upadl a kdy mne pahýl začal bolet opravdu nesnesitelně.

„Proč na jih?“ zeptal se Ten druhý, když jsem s padajícím večerem naposledy padl do bláta. To jsem měl v nohách možná tři kilometry. Jak jsem padl, tak jsem spal.

A tak ubíhal den za dnem.

Přes všechny problémy s chůzí, s prosekáváním se vegetací a s překonáváním řek mi bylo dobře. Konečně se něco děje, konečně začínám uskutečňovat své plány. Co na tom, že rychlostí sotva deset kilometrů denně.

„Proč na jih?“ Ten druhý už jen kňoural.

Džungle houstla, řídla, občas bylo pavouků dost, občas jsem musel jíst ze zásob, ale přšelo čím dál méně.

Několikrát jsem zaslechl rachot vrtulníků.

„Nemusíš mít strach,“ uklidňoval mě Ten druhý, „kvůli jednomu člověkovu se nebudou namáhat.“ Z toho jsem poznal, že co jsem byl Ruffusův stroj, nebyl až tak se mnou. Vrtulníky létají kvůli jakémukoli množství cílů.

Tiskl jsem se k zemi a pijavice se ke mně stahovaly z širokého okolí, až červené bahno mlaskalo. Tolikrát jsem o tom přemýšlel, a nikdy jsem neodhalil, kdo a podle čeho piloty vrtulníků a výsadkové jednotky v džungli navádí. Dobře si pamatuju, jak jsme v moři nekoněné zeleně, velkém jako půl Evropy, nacházeli vše, co jsme hledali, s úspěšností opravdu vysokou.

Vrtulníky i tentokrát měly jiný cíl než mne.

Jednou jsem v zápachu hnijících rostlin ucítil zápach hnijícího masa - ani nevím proč, ale v té chvíli jsem sebou praštil. Tomu druhému jsem později tvrdil, že to bylo naschvál, ale spíš se mi zrovna o něco zachytila protéza. Kulky z automatického kulometu začaly párat džungli, ještě jsem ani nedopadl. Ustřílené listy mne zasypaly do zeleného hrobu a rozbité dřevo vonělo. Pak kulomet střílet přestal, ale stejně jsem se musel pracně plížit směrem, odkud před chvílí projektily létaly - s granátem v ruce. Musel jsem ke kulometu, abych viděl co a jak: Bylo by hloupé postavit se a při odchodu to dostat do zad.

Tenhle kulomet už nikomu neublíží - byl tak rezavý, že se zadřel.

Kolem se válela spousta koster zvířat i lidí (tím vším jsem se musel proplazit) a čerstvé zdechlíny dvou velkých opic. Tak čerstvé, abych si z nich ukrojil na tatarský biftek, nebyly. Ale zato jsem si u nich nachytl zásobu vypasených pavouků. U zdechlin jich byly tisíce - mouchy se za pachem hniјícího masa slétaly z široka daleka.

Pak půda začala stoupat, byla sušší (pršelo sotva jednou za čtyři dny!) a vegetace se měnila a řídla.

A pak se jednou džungle rozpadla na ostrůvky, mezi kterými rostla vysoká tráva a čím jsem rázoval dál, tím byla zeleň uprášenější, až se po pár dnech změnila v šedou savanu s baobaby a akáciemi. Žlutou trávou se prodíral písek a ve větru byla cítit poušť.

Při posledním dešti jsem naštěstí naplnil obě polní lahve i kanystř - podle měřky vylišované na boku v něm ještě je osm litrů vody.

Bylo to krásné, po tolika měsících úplně uschnout. Cítil jsem, jak se laloky mé vlhkem povolené kůže začínají napínat a nabývat původních tvarů.

„Proč na jih?!“ řekl Ten druhý.

Stejnou otázkou vždy končil i začínal den. Dokud mu prý neodpovím, nebude se mnou mluvit.

„Proč na jih?!“

Ráno bylo krásné a vlahé, obloha hluboká a modrá. Noční mrazy začnou až v poušti. Opíral jsem se zády o hrubou kůru vysokého stromu a snídal druhého pavouka. Vysáté tělíčko vypadá jako vyjedená slupka kiwi. Akorát není zelené, ale černé, a trochu větší a chlupatější. Pak jsem si namasíroval pahýl vazelínou na pušku - toho sucha bylo moc najednou; mozočnatá kůže na spodku nohy mi začínala praskat.

„Proč na jih?“ zopakoval jsem otázku. „Přemýšlel jsi o tom někdy, nebo to jen uraženě opakuješ?“

„Připadá mi to jako nesmysl - vždyť na jihu je jenom Kalahari. A

proč zase jít na Kalahari? Do Jižní Afriky jsme nedojeli saladinem, tak tam určitě nedojdeš - sám, navíc jednohý.“

„Takže nepřemýšlel. V čem má Ruffus oproti všem zbylým lidem výhodu?“

„Je spojený s Cizinci a má otroky věrné k smrti.“

„Jo. Čili má technologicko-technicko-taktickou převahu. Zjednodušeně:

Kdyby neměl stroje, tak nemá nic. Bez strojů by otroky s těmi jejich uspávacími puškami zmasakrovala první větší organizovaná skupina. Bez strojů by Ruffus ani žádné otroky neměl.“

„Stroje?!“ Ten druhý to slovo řekl, jako by ho slyšel poprvé.

„Vrtulníky, členky, transportéry, spojení... a jak myslíš, že nás navigovali a vyhledávali cíle?“

„A? Kvůli tomu jdeš zemřít žízni na Kalahari? Že máš strach ze strojů?“

„Plácáš nesmysly,“ zakřikl jsem ho, „přemýšlej pět minut a pak to buď budeš vědět, nebo už radši nikdy nemluv.“

Zatímco Ten druhý přemýšlel o tom, co jsem mu řekl, já jsem přemýšlel, jaká je škoda, že jsem přišel o maličké sluchátko, kterým jsem dostával rozkazy od Zeleného velitele. Asi mi ho vyrazil z ucha ten výstřel.

„Stroje, stroje...! *Už to mám!* Ty chceš dojít k saladinu a spravit ho! Chá-cháá-cha!“ poprvé, co ho znám, se Ten druhý hlasitě rozesmál.

„Osm set kilometrů přes poušť, na protéze, vyměnit osy, kola... a co ta propast? To je nemožné!“ ukončil rezolutně.

„Nenutím tě, abys šel se mnou,“ zachechtal jsem se také a odhodil vysáté pavoučí tělíčko.

„Když vylezeš na první větší prostranství, najdou tě a pošlou za tebou vrtulník. Tady ty stromy,“ mávl mou rukou, „budou řídnout a řídnout...Copak si nepamatuješ, jak jsme šli posledně z opačné strany?“

„Právě že pamatuju.“

„Počkej, až se ti mezi pahýl a protézu dostane písek!“

„Tomu říkám argument,“ klekl jsem si a navěsil na sebe všechny věci.

„A dojde ti voda! Počítal jsi, jak dlouho těch osm set kilometrů *pískem* půjdeš?“

„Druhý argument,“ zašklebil jsem se, opřel se o pažbu a o berlu a postavil se.

„A-a-a... Asi ti to nevymluvím?“

„Asi ne. Ale klidně to zkoušej dál,“ vykročil jsem zpod stromu a pustil se přímo přes otevřené prostranství. Na trávě ještě ležela rosa.

„Co to děláš!“ vyvířl Ten druhý. „Takhle na nás přivoláš všechny vrtulníky, co jich Ruffus má!“

„Všechny ne, jen jeden.“

Warbirdy dokáží létat skoro pět set kilometrů za hodinu, a tak to, co je jednu chvíli vzdálené, je druhou u vás.

Kulhal jsem uprostřed nepravidelného oválu bez vegetace, když se po trávě kolem přehnal rychlý stín, a ohlušující ryk turbínového vrtulníku naplnil nebe. Zareagoval jsem naprosto přirozeně (sám jsem to viděl mnohokrát): padl jsem na kolena a zakryl si hlavu. To už kolem svištěly první uspávací projektily.

Oba střelci byli opravdu dobří. Ještě než se vrtulník otočil, švihly mne přes stehna tři rány. Od rotoru stroje tryskal písek a stébla trávy.

Rozhodil jsem ruce a skácel se na bok.

Warbird přistál necelých třicet metrů za mnou.

Když se kvílení turbín snížilo do volnoběžných otáček, natáhl jsem kohoutky obou hlavní. To už by měli být oba střelci venku, s pouty a nosítky.

„Raz, dva, tři,“ počítal jsem potichu. Pak jsem se prudce převalil na břicho a pažba těžké pušky mi zapadla do ramene.

Věděl jsem, že střelci něco takového čekají. Učil nás to Salinas, nespolehat, že všichni, kdo padnou, zůstanou ležet.

Jedna uspávací střela mi sklouzla po zádech, druhá udeřila do ramene.

Oba střelci se hýbali strašně rychle, mnohem rychleji než já. Že budou nadopovaní kinetinem, když jdou na osamocený cíl, s tím jsem opravdu nepočítal.

„Kurva,“ řekl jsem a stiskl spoušť. Mířil jsem na bližší z rychlých

stínů, ale už když jsem domačkával, věděl jsem, že rána jde mimo. Daleko mimo. Úplně špatně.

Než se ke mně dostal první, koutkem oka jsem zahlédl, že výstřel měl neočekávaný účinek: Obrovská střela udeřila do malého kopečku písku vyčnívajícího z trávy. Vypadalo to, jako by tam dopadla spíš raketa země-vzduch, než obyčejná ocelová kule. A písek šlehl do obličeje druhému střelci. Úplně náhodou, ale úplně přesně.

Když šel oslepený k zemi, zasáhla mne do stehna další uspávací střela.

A další.

Ten první stál nade mnou a jak potřetí zaopakoval, od závěru pušky mu vyskočila malá lesklá nábojnice. Byl si tak jistý, že mě konečně dostal, že si dovolil spustit ze mě zrak a podívat se, co se stalo bratrovi.

Vystřelit z druhé hlavně takhle z blízka mi přišlo jako plýtvání náboji. Přehmátl jsem, chytil pušku za pažbu, vyhoupl se na kolena a švihl hlavními.

Až v této chvíli jsem poznal, jak opravdu jsou pavouci výživní a jak účinné je několikaměsíční intenzivní posilování rukou a hrudníku. Ani zdaleka jsem netušil, že mám takovou sílu.

Bratrův mozek a krev se rozcákly v tak smělém oblouku, že v něm proti slunci zazářila duha. Bezhlavá mrtvola udělala kotrmelec.

„Vzzňááá!“ Uspávací střela mi prolétla mezi bokem a loktem.

„Zapomněl jsi na pilota!“ zařval Ten druhý.

To jsem tedy zapomněl.

Z kleku jsem padl na bok a začal se kutálet.

Pilot z předchozích neúspěšných zásahů (bohužel) pochopil, že mne předepsanými výstřely do nohou nedostane, a tak mi začal mířit na ruce.

Byl to div, že mne na těch třicet metrů nezasáhl.

Nemířil mi jen na ruce, mířil mi i na obličej. Hajzl.

„Vňňááá!“ zakvílela další uspávací střela a ucho mi olízl proud vzduchu.

Jak jsem se kutálel, nešťastnou náhodou jsem stiskl druhou spoušť své pušky. Hlavou se mi zrovna honilo, že pilot po pěti ranách musí vyměnit zásobník, a že v té chvíli si kleknu a zastřelím ho skrz postranní okno... A přesně v té chvíli mne málem omráčil nečekaností děsivý zpětný ráz mé vlastní zbraně.

Pilot, je-li pod kinetinem, dokáže nabít mnohem rychleji než já. Ale v tom okamžiku jsem zahlédl, že se pilotův obrys za kouřovým sklem vzepjal a vzápětí sklesl a zhadrovatěl.

„Tomu říkám sakra kurva trefa!“ Jak jsem se přestal kutálet, točila se mi hlava a dělalo se mi špatně.

„Náhoda!“ zhodnotil můj supervýstřel Ten druhý.

„Jakápak náhoda. Nevíš, jaký jsem střelec?“

„To jsem viděl, jak jsi střílel támhle po tom,“ mrkl Ten druhý na oslepeného bratra, který si stále vytíral písek z očí, ale už vstával.

Kovová čelenka se na slunci blýskala.

Jen vstal, hned šel po mně. A zatraceně rychle.

Zalomil jsem zbraň a vyhazovák nábojnic nezabral.

Pušku nenabiju, prolétlo mi hlavou.

„Pušku nenabiješ!“ vykvikl Ten druhý.

Jako palcát se zalomená zbraň také použít nedala a navíc byla strašně kluzká od krve.

Ten bratr byl tak rychlý, že bych ji nestihl ani zacvaknout. Útočil s napřaženýma rukama a prsty roztaženými jako spáry. Tak nás to učili - když přijdete o karabinu, stiskněte cíli krk, dokud neomdlí.

Zasáhl jsem ho příčkou berly do ohryzku.

Není to tak krvavé, jako někomu urazit hlavu, ale stejně účinné.

Vykopl nohy do výšky a když dopadl do trávy, už dodělával. Nejenže měl roztříštěný hrtan, měl i zlomený vaz.

„Takhle to dělal Long John Silver,“ trochu hystericky se uchichtl Ten druhý.

„Tak co říkáš na mé plány?“ řekl jsem a byl na sebe pyšný. Vrtulník byl náš.

Ale kupodivu jsem se necítil dvakrát dobře. Pot mi v neprůstřelné vestě jen šplouchal a začínala se mi točit hlava a tak divně se mi to v ní zrychlovalo a zpomalovalo. Tyhle příznaky odněkud znám, prolétlo mi mezi tím chaosem.

Rychle jsem na cíp maskovacího pláště nalil vodu a dal si ho přes nos - roztokem z uspávacích střel jsem měl šaty místy doslova prosáklé a výpary dokáží uspat stejně spolehlivě jako zásah; to říkal Salinas, když nás cvičil, jak v bojových podmínkách zacházet se zásobníky -

uspávací střely se mohou rozbít.

„Co říkám na tvé plány?“ řekl Ten druhý, když se narkotizační roztok odpařil a já se vzpamatoval a dokulhal k vrtulníku. „Žádné plány to nebyly, jen zatracené štěstí. Přece mi netvrď, žeš toho pilota trefil naschvál!“ Díval jsem se na sotva třicentimetrovou mezírku v pootevřeném bočním okně warbirdu - tou pilot vystrčil hlaveň karabiny, kterou mne ostřeloval, a tou prolétl i můj projektil. Zasáhl ho do čela nad pravé oko - lépe řečeno do čelenky. Pilot takové štěstí jako já neměl, kulka tentokrát nesklouzla.

„To nebude příjemný úklid,“ řekl jsem.

„Že to byla jenom náhoda?“ nedal se odbýt Ten druhý, ale jeho hlas už tak přesvědčeně nezněl. „Tak střílet neumíš,“ zabručel, když jsem neodpovídal.

To už jsem zavřel oba zadní průvlaky, otevřel přední dveře, odpoutal pilotovu mrtvolu a vyhodil ji ven. Náraz projektilu na čelenku jí mimo jiné rozlámal páteř. Tak ze sedadla ani tak nevypadla, jako spíš vytekla.

Kupodivu mi to nevadilo.

Hranou ruky jsem z okénka seškrabal zasychající krev i s kousky lebky, mozek jsem prsty vyhrábl z mezery vedle sedačky a oťel si ruku o travu.

Nevadilo mi to do té míry, že jsem přemýšlel, že si z mrtvolý uříznu kus masa.

„Radši ne, zkazilo by se,“ řekl jsem nahlas.

Připoutal jsem se a vypnul sledovací automat. V tomto okamžiku vrtulník na monitorovacím zařízení v táboře přestal existovat - během hodiny tu bude celá Ruffusova letka, a až zjistí, že stroj nebyl zničen, ale že zmizel, začne tanec.

„Jak jsem předtím říkal, co říkáš mým plánům, myslel jsem, co říkáš tomu, jak jsem dostal vrtulník.“

„Dobrý,“ pochválil mne Ten druhý. „Dobrý, ale ty s tím umíš zacházet?“

„Jistě...!“ dokud jsem na to nemyslel, mé ruce automaticky přebíhaly po páčkách a vypínačích. Jak se mne Ten druhý zeptal, zjistil jsem, že vlastně nevím, co dělám.

„Jistě?!“

„Slyšíš turbíny, ne?“ Turbíny se opravdu rozbíhaly. Ale co dál, to jsem vůbec netušil. Pilotáž vrtulníku není nejvhodnější prostředek na předvádění se; když o ní nemáte ani páru.

„Zapomněl jsem to!“

„Dyt's to nikdy neuměl!“

„Asi mě to u Ruffuse učili na sucho, nebo co! Pamatuju si, že jsem za tím určitě seděl... Zkus mi něco povídat, třeba se podvědomí chytí!“

Ten druhý kupodivu pochopil, co se od něj chce. Já jsem jen přivřel oči a zaposlouchal se do jeho žvanění. Vzápětí se mi ruce samy rozběhly po ovladačích, a pak se to zhouplo a najednou jsme letěli.

To už jsem musel oči otevřít.

„Co děláš, vždyť spadneme!“

„Neboj, ve vzduchu to udržím...“ Jen jsem dořekl, vrtulník se zapotácel. Instinktivně jsem vyrovnal. „Musela to být nějaká hypnóza. Anebo to do mě pumpovali přes čelenku,“ otřel jsem si rukávem tváře.

„To je jedno... Bacha! Klesáš!!!“

Znovu jsem vyrovnal.

Pot po obličejí se mi jenom řinul. Slunce sálalo i přes kouřové sklo, že jsem si připadal jako u vysoké pece.

„A co s tím krámem chceš dělat dál, když to tak tak udržíš ve vzduchu?“ zeptal se Ten druhý.

„Stejně máme paliva sotva na pět set kilometrů. Možná na míň. Tak jaké pak dál.“

„Bože můj!“

„Není tu něco jako autopilot?“ řekl Ten druhý, když se stroj zase jednou nebezpečně propadl. Koruna nějakého stromu nám šlehla přes podvozek.

Autopilot! Po dlouhé době dobrý nápad. Zmáčkl jsem příslušné tlačítko a nastavil volič z anglického slova ‚BOJ‘ na ‚EKO‘. Vrtulník sice zpomalil na sotva tři sta kilometrů za hodinu, ale okamžitá spo-

třeba klesla o čtyřiadvacet procent. Číslice na ukazateli doletu se změnila z čtyř set devadesáti na šest set sedm.

Co víc - mohl jsem pustit knipl a dát nohy z pedálů.

Hned jsem se potil o půllitr na pět kilometrů méně.

Za slabou třičtvrtěhodinku se na obzoru objevily první žlutočervené duny, nad kterými se chvěl rozpálený vzduch. Pilotova krev nepříjemně páchla, a přestože byla zaschlá, rojily se v ní mouchy. Bůh ví, kde se ve vrtulníku vzaly. Přelezl jsem dozadu a začal si prohlížet, co z vybavení se bude hodit. Autopilot udržoval výšku mezi sty a sto padesáti metry a udržoval kurs. Jeho přesným vytyčením jsem se zabýval tu uplynulou třičtvrtěhodinu. Přes pochybovačné řeči Toho druhého jsem byl přesvědčen, že jsem místo, kde je saladin, odhadl dostatečně přesně.

„Škoda, že s tím vrtulníkem neumíš pořádně, to by byla zbraň,“ řekl Ten druhý.

„Jo, to by byla. Doufej, že nás nad pouští nesundá nějaký pitomý automatický kulomet, nebo raketa. A že tam nelétají Cizinci - ostatně ti tam asi nelétají právě kvůli těm protiletectkým pastem. Stejně jako Ruffusovy vrtulníky.“

„Přestávám mít tvé plány rád,“ div se nepokřížoval Ten druhý. „Začínám tvé plány nenávidět,“ opravil se.

Dolil jsem kanystr i obě polní lahve vodou z železné zásoby vrtulníku a do brašny k pavoukům nacpal dávky potravin. Do jedné ze tří brašen po bratrech jsem přendal všechny kinetiny a triády, co jsem našel, a jednu triádu si hned píchl. Jinak vzadu nic zajímavého nebylo.

Vrátil jsem se na pilotní sedadlo, a protože jsem neměl co na práci, rozhlížel jsem se po kontrolkách, přístrojích a vypínačích a snažil se vzpomenout, k čemu jsou. Bylo jich tam mnohem víc než v saladinu a vedro, svištění turbín a klapot rotoru uspávaly.

„Hele, máme čtyři rakety,“ ukázal jsem na jeden z displejů. Řekl jsem to hlavně proto, abych neusnul.

„Ty víš, jak se odpalují?“ i Ten druhý mluvil nějak malátně.

„Hmm,“ řekl jsem, protáhl se a na chvíli zavřel oči.

Asi jsem trochu spal, protože když jsem je znovu otevřel, číslo na ukazateli doletu bylo jen sto padesát.

„Poušť pod námi vypadá jako zmrzlé moře,“ řekl jsem a hlasitě se té nablblé, tisíckrát turistickými průvodci omleté frázi zachechtal. Ale ta poušť tak zrovna opravdu vypadala. Foukal silný protivítr a hadi písku, ženoucí se nad zvlněným povrchem, vypadali jako živí.

„Neměl by se zapnout radar?“ zeptal se Ten druhý.

„Proč?“

„Kdyby nás dolétali pronásledovatelé...“ pokrčil mými rameny.

„Proč se namáhat - stejně neumím manévrovat. Buď můžeme letět rovně, nebo nás něco sestřelí, nebo spadneme, až vypnu autopilota - v nejlepším případě až dojde kerosin. Víc možností není.“

„Snad se aspoň pokusíš přistát?!“

„Ale to víš že jo.“

Ulétli jsme pět set devadesát kilometrů, když červené světélko signalizující kritický stav paliva začalo blikat a kdy se ozvalo hlasitě houkání, oznamující pád do pěti minut.

„Tak jo,“ dotáhl jsem si pásy, rozhlédl se po rychle ubíhající poušti a po krátkém zaváhání vypnul autopilota.

Ovládat vrtulník v silném větru není žádná velká zábava. Obzvlášť, když to neumíte. Buďto padal, nebo se vzpínal jako kůň. Chvilími jsem hrůzou řval já, chvílemi Ten druhý. Chvilími jsem měl žaludek v krku, chvílemi na opačné straně. Pak jsme byli tak nízko, že do předního skla začal šlehat písek. Do toho stále houkala signalizace paliva.

Nedokázal jsem zařídit, aby se vrtulník ve vzduchu zastavil.

„Musím vypnout zapalování!“

„Ještě jsi moc vysoko!“

„Patnáct metrů je moc vysoko?!“

Na to, jak jsme letěli *nízko*, jsme stále letěli *dost* rychle. Duny se

proti nám hnaly jako stádo šílených mastodontů.

„Ježíš zpomal to nějak!“

„Jak?!“

„*Nějak!*“

V tom okamžiku došel kerosin. Turbíny zaškytaly, přestaly zabírat a vrtulník šel dolů jako kámen.

V bezdechém okamžiku byla slyšet jen zrnka písku svištící po pancíři a klesající vytí motoru.

„Dosedni na rotoru jako na padáku!“ Bezdechý okamžik skončil.

„To jsem taky někde četl,“ řekl jsem, stáhl jazyk a pevně zaťal zuby.

Poušť se blížila víc než rychle.

Ještě jsem si trochu zakormidloval a pak jsme urazili vrcholek první duny. Stroj pořád letěl kolem stopadesátky.

Naštěstí se po nárazu nepřevrátil, ale odrazil zpět do vzduchu.

Podvědomě jsem vyrovnal, a tak jsme se do další duny zabodli špičkou.

Příšerné zpomalení mne vymrštilo do pásů a z nosu mi vystříkla krev. V ohlušujícím rámusu se přes kabinu valily vlny písku a někde něco děsivě drnčelo a skřípalo.

Netrvalo to dlouho - v příštím okamžiku už bylo slyšet jen nějaké šumění.

„Tak jaký jsem pilot?“ zaklonil jsem hlavu a snažil se zastavit krev.

Kdybych neměl neprůstřelnou vestu, bezpečnostní pásy by mne přeštlíply na tři kusy.

„Pilot je ten, kdo létá, ne kdo padá,“ zahuhlal skrz krev Ten druhý.

„Musíme pryč,“ nacpal jsem si do nosních dírek smotané útržky obvazu, a pokusil se oživit palubní počítač, aby mi udal směr. Kupodivu se to povedlo.

„Támhle tudy,“ ukázal jsem z bočního okénka na vysokou skálu na obzoru a pokusil se na svém malém kompasu odečíst azimut.

Pak jsem si na záda pověsil kanystr, k opasku všechno ostatní, křížem přes ramena brašny s jídlem a léky, nakonec maskovací plášť, berlu a pušku.

„Ještě se napiju,“ otevřel jsem poslední láhev vody z železných zásob.

Voda chutnala jako stará známá, dokonce v ní byli i ti malí černí broučci.

Po písku se s dřevěnou nohou chodí strašně, ale *strašně* mizerně.

Berla se bořila, že se o ni nedalo opírat, každou chvíli jsem musel z protézy vyklepávat řezající zrnka, a stejně jsem měl brzy pahýl rozedřený téměř do krve.

„Je to jen dvě stě kiláků,“ projevil neobvyklý optimismus Ten druhý. „Pokud jdeme správným směrem.“

Přestože jsem to nevěděl, přesto jsem musel jít dál a navíc spěchat.

Možná za mnou Ruffusovy vrtulníky nad poušť neletěly, možná letěly. To, jaké jsem měl neuvěřitelné štěstí, že mne nesundal nějaký automatický protiletadlový systém, to jsem si radši ani nepřipouštěl.

„Vyčerpal sis zásoby štěstí na deset let dopředu,“ řekl Ten druhý, jako by věděl, na co myslím.

„Taky jsem jich měl na deset let naspořeno.“

Vydržel jsem kulhat zbytek dne a značnou část noci, asi tak do jedné.

Pak mne poušť porazila. Zabalil jsem se do pláště a už jsem spal.

Hvězdy a měsíc neurazily nic moc vzdálenost a probudila mne zima.

„Najez se, napij se, spát se bude ve dne,“ Ten druhý poznal, jak jsem vysílený, a zase začínal poroučet.

Snědl jsem pět pavouků naráz. Jeden byl rozmáčkнутý a chutnal nahnile.

„Když budeš takhle hltat, dojde ti jídlo.“

Vyklepal jsem písek z protézy, pečlivě utáhl přezky na botě i řemen zakrývající otvor po průstřelu, zkontroloval na fosforeskujícím kompasu směr, vybral si orientační bod a vyrazil.

Poušť je v noci nádherná, o to jsem při minulé cestě s nočními brýlemi přišel. Zato jsem ale viděl všechno, co jsem chtěl - teď byly vidět jen bílé, měsícem ozářené vrcholky dun, z kterých vítr strhával dlouhé bledé vlečky. Duny vypadaly jako hromady vybělených kostí a ve stínech pod nimi mohlo být cokoli. Abych nějak překonal únavu a zapomněl na bolest v pahýlu, představoval jsem si, že se v těch stínech skrývají beztvaré, plíživé příšery. Strach mi sice dodal energii, ale za chvíli jsem představ musel nechat, protože jsem se stále ohlížel, slyšel v přesýpání písku pomalé sunutí obrovských neviditelných těl, a to mne nutilo téměř utíkat.

Začal jsem myslet na Singhaiu. Přestal jsem se sice bát, ale také to nebyl nejlepší nápad. Ale v prvním i druhém případě jsem nemusel myslet na to, co se stane, jestli jdu špatným směrem.

Slunečnou část dalšího dne jsem prospal zabalený v maskovacím plášti a večer snědl první z železných dávek. Byla to hovězí samoohřívací konzerva, suchary a medová tyčinka. Po pavoučí dietě mi to připadalo nezvyklé, a mimo medu ani ne moc chutné. Dopil jsem druhou polní láhev a než se úplně setmělo, už jsem byl na cestě.

Plíživé stíny, jak slunce klesalo, mi vůbec nedělaly dobře.

Za pět dnů už jsem neměl žádnou železnou dávku a dojedl i posledního pavouka. V kanystru se převaloval litr a tři deci vody.

Po sedmém celonočním pochodu se mě Ten druhý zeptal: „Poznáváš to tady?“

Byla to pěkně hloupá otázka. Poušť kolem vypadala úplně stejně jako v místech, kde jsem spadl s vrtulníkem. Každým krokem jsem čekal, že na něj narazím a přitom jsem tomu nevěřil: Nemůžu jít v kruhu - to se *mně* nemůže stát.

Měl jsem jednu jedinou jistotu - že ‚S‘ na kompasu stále ukazuje na jih. I když byly okamžiky, kdy jsem nevěřil ani tomu. To když jsem si říkal: Dojdeš támhle na tu dunu, hezky až na vrchol. A buď za ní něco bude, nebo to skončilo.

Za žádnou z těch dun nikdy nic nebylo a já vždycky kulhal dál jako porouchaný robot. Nenáviděl jsem se za to - zemřít by bylo tak snadné, jednoduché, povznášející a příjemné.

Další noc jsem šel podél nějakých skal. Jinak se nic zvláštního nestalo.

„Možná bys měl jít ve dne, abys něco nepřehlédl,“ ozval se po dlouhé době Ten druhý a ošklivě chraptěl.

„Možná,“ řekl jsem a chraptěl jsem stejně. Měsíc plul tak nízko, že jsem se na něj pokusil dosáhnout. Uhnul mi, a to přitom *tak* připomínal kolo dánského plíšňového sýra. Úplně jsem cítil na jazyku jeho jemnou, rozplývající se chuť. Vydržel jsem zimu, dokud se nezačalo rozednívat, a namlouval si přitom, že odpočívám. S východem slunce a s oteplením jsem překonal návaly ospalosti a postavil se.

„Nesmím nic přehlédnout! To máš pravdu,“ drmolil jsem, ale Ten druhý neodpovídal. Nohy se mi bořily do písku nad kotníky a klouzalo to.

Po dvou hodinách potáčení rozpalujícím se peklem bych uvítal, i kdyby mne ulovili Ruffusovi hoši. Bylo takové vedro, že se v něm nedalo ani zemřít. Každý sluneční paprsek, dopadající na má ramena a kapucí zakrytou hlavu, vážil několik metrických centů a zarážel mi nohy hloub a hloub. Nemohl jsem se ovládnout - musel jsem se napít. V kanystru zbývaly tři a půl deci vody.

Napil jsem se, přestože vím, že pít v takovém žáru nemá smysl - člověk se jen zapotí a voda je pryč. Téměř jsem slyšel, jak se to, co

jsem vypil, syčivě odpařuje. Na neprůstřelné vestě i na holé kůži pod maskovacím pláštěm mám bílé solné mapy. Chtěl jsem ty krystalky olizovat, aby můj organismus lépe držel vodu, ale pokud sůl není v lisovaných pilulkách, nedá se to.

Asi za hodinu jsem dopil i poslední zbyteček. Přestože jsem si nahlas poručil: „Jen jeden lůček!“, vysál jsem všechnu životodárnou kapalinu na jeden záta. Slunce stále stoupalo.

Při další chůzi mne alespoň nedohánělo k šílenství šplouchání v kanystru.

Levá noha dopředu, přesunout berlu, pravá noha, levá noha dopředu, přesunout berlu... Pušku i náboje jsem zahodil už dávno a vítr třepotavě rozevlával cípy mého pláště a hadi z písku syčeli.

Pak jsem potkal Singhaiu, šéfredaktora Patočku a generála Ruffuse. Šli kousek přede mnou a povídali si, jak v takových vedrech nejlépe zalévat zeleninovou zahradu. Úskočně jsem vymyslel, že si lehnu na záda mezi vysoká rajčata, a že otevřenou pusou zachytím co nejvíc vody z hadice.

„Když takhle praží slunce, nesmí se zalévat. Zelenina by se mohla spálit,“ řekl Ruffus. Zklamáním mi vytryskly slzy a zařval jsem: „Seš hajzl, Ruffusi. Svině! Víš to?!“ Jak jsem křičel, ozvalo se někde kolem takové suché chrčení.

Ruffus, šéfredaktor i Singhaia zatočili a šli někam jinam než já.

Zůstala jen ta rajčata. Obzvlášť jedno, velké, šťavnaté... Natáhl jsem ruku a už už jsem cítil, jak do něj koušu, jak mi studená šťáva s pecičkami stříká na jazyk, jak klouže krkem. Stačí se jen natáhnout trochu víc, ještě víc... Nemohl jsem na to rajče dosáhnout a tak jsem se rozplakal. Z očí mi tekli písek.

Když to přešlo, zjistil jsem, že nejsem v žádné zahradě, ale že ležím na nějaké vysoké duně. Jen rudé zapadající slunce jako by ještě chvilku mělo zelenou stopku.

Chlad večera mne probral úplně. Choulil jsem se před větrem do pláště a otrásala mnou zimnice - na obličejích jsem měl kůži spálenou do puchýřů.

Nos jsem měl fialový a baňatý.

„Nebyl to dobrý nápad, chodit ve dne,“ řekl jsem, ale ozvalo se

jen zaskřípání. Měl jsem pusu plnou písku, a zkornatělý oteklý jazyk se v něm přesýpal jako oblázky; nebo jako ještěrka. Chvilí se mi zdálo, že mám v puse opravdu ještěrku a chtěl jsem ji zakousnout - dost to bolelo, ale na druhou stranu mě to vzpamatovalo natolik, že jsem si dokázal píchnout triádu. Strašně se mi roztráslý ruce, udělalo se mi obrovské horko, ale najednou byl svět kolem zase normální. Jenom mne bolel prokousnutý jazyk.

Písek z úst nešel plivat, zato šel vysypat.

„Kinetin,“ řekl Ten druhý a stejně mu skoro nebylo rozumět.

Kinetin. Dají se vzít čtyři tablety po sobě - člověk tak vydrží být čilý celých čtyřadvacet hodin, ať mu před tím bylo jak bylo. Jestli si potom nezavede infuzi s výživným roztokem a nedá injekci s širokopásmovým regenerátorem, zemře. V saladinu infuze i regenerátor jsou. Jestli saladin nenajdu, umřu tak jako tak. S kinetinem to alespoň bude zábavnější. Bylo zajímavé pozorovat, jak se ve mně bolestivý pud sebezáchovy potýká s nádherou smrtí. Na žížeň jsem nemyslel.

„Žádná žížeň neexistuje.“

Polkl jsem první pilulku, zapil ji pískem a vyrazil do noci plně hromad vybělených kostí lesknoucích se pod ledovými paprsky dánského plísňového sýra.

Krátce po rozednění jsem polkl druhou tabletu a než slunce popolezlo, aby se přestalo podobat rajčeti, o něco jsem zakopl. Do té chvíle se mi šlo krásně a chvílemi jsem si zpíval. Nebylo to slyšet.

To, o co jsem zakopl, bylo velké a kulaté a mimo šedivého středu s tříadvaceti velkými maticemi to ne bylo vidět.

„To je kolo ze saladinu,“ řekl Ten druhý.

„Kde by se tu vzalo?“ řekl jsem a šel dál.

Ten druhý mne naštěstí umluvil, a tak jsem se otočil a za pár minut sjížděl po laně přivázaném k neuměle sešroubované kotvě. To už jsem přemýšlel jakžtakž normálně. Co na tom, že jsem si o lano spálil dlaně.

Než se mi vyprahlými rty podařilo říci „Otevřít“, aby mne počítáč

poslechl, málem jsem se zbláznil.

Pak se ozvalo to tak známé klapnutí průvlatku a objal mne chlad, tma a povědomá, zatuchlá vůně. Přepadl mne záchvat kýchání.

Vchod jsem zavřel ručním ovladačem a vyndal si z lednice plechovku studeného džusu. Nějak na mne ten zázrak lednice fungující uprostřed sluncem roztavené Kalahari neúčinkoval.

Věděl jsem, že když se napiju moc, zhrouťím se, a že mi mohou selhat ledviny. Tak železnou vůli jsem v životě neprojevil. Tak slastný pocit, jak si první doušek studeného nápoje razil cestu mým pískem zavátým hrdlem, jsem pro změnu nezažil.

Pak jsem si dal injekci regenerátoru, vpíchl do loketní jamky jehlu na trubičce od průhledného plastového pytlíčku, pověsil ho na roh horní palandy, lehl si, a než mi hlava dopadla na polštář, svět zmizel.

Další dva dny si pamatuju jen matně. V hlavě mi tak zvláště zvonilo, hodně jsem pil a měnil si infuze.

Třetí ráno jsem se probudil a měl jsem hlad. To je vždycky dobré znamení. Vytáhl jsem si jehlu kapačky z ruky a šel uvařit snídani.

Lednice, stůl, šedý koberec, skříň s potravinami - všechno bylo tak důvěrně známé, že mne přechod od pojídání pavouků ani nijak neohromoval.

Premýšlel jsem o tom, že kdybych si vzal třetí pilulku kinetinu, žádnou snídani bych už nikdy nepotřeboval.

Káva s kondenzovaným mlékem a ovesné vločky se strouhanou čokoládou - něco, nad čím bych se ještě ne tak dávno ošklíbal. Nyní mi už jen to, že káva byla ohřátá, připadalo jako zázrak. Konečně jsem si naplno uvědomil, kde jsem, a najednou jsem cítil, že mi po tvářích kloužou slzy. V kafi tiše žbluňkaly.

Jak jsem jedl lžičkou, bolely mne z toho nezvyklého pohybu prsty, a jak jsem žvýkal, i horní patro a svaly v obličeji. Levou rukou jsem k jídlu podvědomě připravoval imaginárního pavouka.

Po snídani mi bylo těžko. Namazal jsem si rozpraskané a zaschlé puchýře na čele a lícních kostech masť na spáleniny a spal do dalšího

rána.

Byl to krásný pocit, vzpomenout si, kde jsem; po tom chvilkovém úleku, kdy ještě ne zcela probuzený mozek reflexivně vyjekl: „Kde jsem se to ocitl?!“ Vnímal jsem tiché šumění klimatizace a stíněné světlo elektrické lampičky, a bylo mi krásně bezpečně. Zjistil jsem, že saladin považuji za domov, za opravdový a jediný domov.

„Víš, na co se těším nejvíc?“ řekl jsem, jen co se mi rozlepily oči.

„Na co se těšíš nejvíc?“ nevydržel Ten druhý a zeptal se.

„Na sprchu,“ shodil jsem ze sebe deku a konečně se svlékl ze špínou a potem ztvrdlých kalhot.

Nikdy bych neřekl, jaká radost může být něco tak elementárního jako sprchování, čištění zubů, holení a stříhání nehtů. O písek, krev z nosu zapečený ve vousech (vypadal jsem trochu jako Marx a Engels), jsem nejprve ztupil nůžky a potom zničil několik nezničitelných holicích dvojbřitů. Za hladké tváře mi to stálo. V místech, kde mi rostly vousy, jsem měl kůži bílou jako sníh. Spálené líce a čelo s tím *ostře kontrastovaly*, jak se tak říká. Jinak jsem vypadal tak, že pohledu do zrcadla se budu pro příště radši vyhýbat: zjizvená tkáň kolem levého oka, šrámy, popáleniny (ružové, bílé, červené...), křivý nos, černé skvrny od střelného prachu, bílý pruh jizviček po kousnutích pijavic kolem krku, to žlutozelené oko... Ostříhal jsem si prameny vlasů (v těch několika místech, kde mi ještě rostly) a namasíroval si oholené části tváří zeleným denimem: „Tak o tomhle jsem si myslel, že to už nikdy neucítím.“ Naposledy jsem na sebe mrkl: vypadal jsem jako démon vonící zeleným denimem. Zabalil jsem se do svého starého županu a svezl se do svého starého řidičského křesla. Ten župan, jak mi byl dříve velký, tak mi teď byl úzký v ramenou.

Vyklopil jsem klávesnici a hledal ve *Frontovém lékaři*, co bych mohl udělat pro svůj na živé maso sedřený pahýl. Ani druhá noha nevypadala lépe. Písek v botě, když vás po droze nic nebolí, se dokáže prodřít na kost.

Ve *Frontovém lékaři* byly samozřejmě spousty rad a v lékárně

příslušné medikamenty.

Pak jsem musel jen odpočívat, dokud se všechno úplně nezahojí. Ze začátku mi odpočívání nevadilo, ale trvalo to dlouho a dlouho a dlouho.

Mimo šachů jsem ty nekonečně se táhnoucí hodiny nemohl nic dělat, a to bylo špatné. V saladinu bylo sebeobviňování a vzpomínky na Jonáše a Singhaiu příliš živé, a bylo tam i dost zbraní, které by to mohly utnout.

„Ne,“ řekl jsem po pěti dnech užírání se, „když jsem se dokopal až sem, tak ne!“ To jsem trochu pootevřel přihrádku s nenávistí. Nenávist byla stejně rudá a kouřilo se z ní, jako když jsem ji tam zavíral.

„Co myslíš tím ,tak ne‘?“ ozval se Ten druhý.

Sám jsem přesně nevěděl, dokud jsem nezahlédl tu rudou vířící barvu:

„Prostě nepřipustím, aby jim to prošlo. Nikomu.“

Pak se můj stav zlepšil, že jsem mohl začít opatrně cvičit a dělat různé lehčí práce uvnitř saladinu. Spravil jsem například pračku. Jak jsem mohl něco dělat, už to bylo dobré, mraky se rozplynuly.

Vždy, když jsem pil recyklovanou vodu, musel jsem se usmívat, jak jsem se nad ní kdysi ofrňoval. Recyklátor saladinu ji úzkostlivě připravuje, aby měla vyvážený obsah minerálních látek, příjemnou teplotu, a aby v ní nebyly žádné nevhodné bakterie. Vždycky jsem si při tom vzpomněl na blátivou kapalinu s pijavicemi a mrtvými mouchami, kterou jsem pil v džungli.

Když jsem necvičil nebo nepracoval, otravoval mě Ten druhý tím, jak chci ten ,zatracený třisetunový krám‘ vytáhnout z dvacet metrů hluboké propasti.

„Uvidíš zítra,“ konečně jsem mu jednou odpověděl. Pokožka na obličeji se mi zajizvila, nic mne už nebolelo a cítil jsem se fit.

Ráno jsem si navlékl botu s protézou na speciálním (tlumícím) obvazem stažený pahýl, na druhou nohu botu změkklou olejem a vytrvalým leštěním a na holé tělo pracovní overal. Pohvizdoval jsem si.

„Tak mluv!“ neudržel se Ten druhý.

„Když jsme odsud tenkrát odcházeli, byli jsme všichni tak rozhodnutí, že půjdeme pěšky, že nás to, co později napadlo mě, ani nenapadlo,“ začal jsem zeširoka.

„Zkrat’ to,“ netrpělivě mi skočil do řeči Ten druhý.

„Dobře. Když počítač tehdy dokázal deaktivovat všechny válečné stroje kolem, proč by nedokázal přinutit ten obrovský tank, aby nás zase vytáhl, když už nás sem shodil.“

„To není... To je... To... To je pravda! To je nesmysl! Na čem si myslíš, že půjde vytáhnout tři sta tun?! *Tři sta tun!* Na svázaných tankáčích?!“

„To asi ne.“

„Kdyby nás nemusel přehoupnout přeš tu hranu nahoře, možná by se to mohlo povést,“ drmolil Ten druhý, ale do hlasu se mu vkrádalo stále víc a víc pesimismu, „nějaká ocelová lana by se tu jistě... Ale ty budou všechny zrezavělé!“ Ten druhý si v té chvíli uvědomil, že je nadosmrti pohřbený uprostřed Kalahari v nepojízdném obrněném transportéru, a něco se v něm zlomilo. Zjistil jsem, že jsem se stal odolnějším než on. Mne, když jsem v úvahách došel až sem, mne to jenom příšerně rozzlobilo; že by mou pomstu mohl zastavit kus pitomého neexistujícího ocelového lana.

Ale já měl výhodu, že jsem o tom přemýšlel už dřív, už v džungli.

„Poslouchej, ty o tom asi nevíš - nikdy jsme ho nepotřebovali, ale saladin má naviják.“

„A?“ řekl trochu plačtivě Ten druhý.

„U navijáku je buben s padesáti metry půlcoulového syntetického lana...“

„To je tak na vytahování zapadlých nákladůků!“

„To lano má něco jako orientované molekuly... nevím o tom víc, ale dalo by se na něj pověsit pět saladinů a ještě by zbyla rezerva. Na stejných lanech se tahaly poškozené letadlové lodě.“

Na to Ten druhý neřekl nic.

Zadal jsem počítači úkol. Zatímco pracoval, přemýšlel jsem, jak je možné, že vím o věcech, o kterých Ten druhý neví. Počítač pracoval pouhých dvanáct minut. Pak se jedna z dun v poušti nad námi ote-

vřela a vyjel z ní obludný, pískem ošlehaný stroj na kovových pásech. Až vylezu ven, budu počítač ovládat pomocí mikrofону a počítač bude mé povely přes satelit předávat tanku.

„Nešla by hlaveň kanónu použít jako anténa pro vysílání s malým dosahem? S tím satelitem se mi to nelíbí,“ ozval se Ten druhý. „Kdyby komunikace trvala déle, mohl by nás někdo zaměřit.“

„Dobrý nápad,“ řekl jsem a přemýšlel pro změnu o tom, jak to, že Toho druhého napadají věci, které mě nenapadají.

Chvilí to sice trvalo, ale nakonec se hlaveň jako anténa použít dala.

To, co jsem považoval za nejobtížnější část plánu, se nakonec ukázalo být velmi jednoduché: vyšplhat dvacet metrů po provaze bez pomoci nohou a mít u opasku přivázané půlcoulové světlemodré syntetické lano. Mimo to, že je tak pevné, ohebné a kvalitní, je i zatraceně těžké.

Zjistil jsem, že i s lanem dokážu šplhat bez přírazu - a snadno.

Když jsem se přitáhl k oblé hraně strže a překulil se nahoru do písku, z pohledu na obrovský tank, který počítač navedl na rovinu mezi dunami, se mi zježila kůže na zátylku (chtěl jsem říci vlasy, ale ty už nemám).

Ten tank přešel kulometný tančík, který tam stál zavátý pískem, a rozmáčkl ho, jako by to byla plechovka od džusu a ne silně obrněný stroj. Zavázal jsem lano ke kotvě a šel si kolos prohlédnout zblízka.

Radlice měla přes osm metrů na šířku a dva a půl na výšku. Na rozdíl od šípovité saladinu byla rovná, jen trochu vydutá dovnitř. Ten tank musel prodělat neuvěřitelné věci. V radlici, přestože byla z pětaticentimetrového ocelového plátu vyztuženého traverzami, byly hluboké rýhy a prolákliny a měla povrch zkorodovaný žárem. Některé stroje, které padly do zdejší pasti, se asi nedaly právě lacino.

„Ale stejně skončily tam dole,“ zašeptal jsem. „Čímpak je to asi poháněné?“

Až jsem nadskočil, když se mi ve sluchátku ozval hlas počítače:

„Supertěžký automatický tank jihoafrické výroby; označení v kódu NATO:

Superkiller. Původní jméno neznámé. Hmotnost odhadována nad dva tisíce tun. Přes oficiální tvrzení, že stroj je poháněn revolučními elektrickými články, je podezření, že je poháněn nepovoleným jaderným reaktorem.“

Jak jsem uslyšel slovo „jaderný“, uskočil jsem, až mi podklouzla protéza a upadl jsem na záda.

„Je někde v okolí zvýšená radioaktivita?!“

„Negativní,“ odpověděl po krátké odmlce počítač.

„Negativní, jako že je, nebo jako že není?!“

„Podle satelitu SPYSAT N6, který monitoruje naší oblast, vyhovuje radioaktivní pozadí přirozeným hodnotám.“

„SPYSAT N6,“ zakroutil jsem hlavou a pomalu se zvedal, „co jsem tu nebyl, koukám, že sis našel nové kamarády. A dokonce si tykáte.“

„Otázka syntakticky nesrozumitelná, prosím o přeformulování,“ ozvalo se ze sluchátka.

Nechávat samoučící počítače zapnuté moc dlouho a bez dozoru by se asi nemělo, pomyslel jsem si.

„To nebyla otázka,“ řekl jsem výchovně, oprášil se a dál se věnoval obhlídce supertanku. Po pásu jsem vyšplhal na blatník (připomínalo to alpinismus), ale mimo dvou věží, čtyř nesmírných výmetnic raketometů, rzi a stop po zuřivých bojích tam nahoře nebylo nic zajímavého. Jen že všechno mělo rozměry vskutku nelidské.

„Jak to dokáže jet rychle?“

„Padesát kilometrů za hodinu na zpevněné cestě. Čtyřicet pět kilometrů za hodinu jakýmkoli terénem.“

Tomu druhému údaji bych věřil. Jakýkoli terén se po průjezdu tohohle monstra změnil na „zpevněnou cestu“. Nedokázal jsem si představit nic, co by se stroji dokázalo postavit do cesty. Snad jen nějaká větší pyramida.

Saladin je proti obrovskému smrt'ákovi vyloženě drobek.

„Tak jo. Čili by nás vytáhnout měl, drobek. Drobek!“ Operetní jméno NATO-kódu Superkiller se mi vůbec nelíbilo.

„Budeš se jmenovat Drobek,“ plácl jsem dlaní do pancíře. „Víte to?“ obrátil jsem se na počítač.

„Volací signál automatického tanku třídy Superkiller byl překódován na slovo DROBEK“

„Radlici o metr výš, Drobku,“ řekl jsem a radlice s patřičným skřípáním, ale poslušně, vyjela vzhůru.

„Myslím, že můžeme začít,“ řekl jsem Tomu druhému, ale neodpověděl mi.

Slanil jsem z blatníku, podlezl pod radlicí a uvázal světlemodré

lano na oba háky na čele tanku (než jako háky vypadaly jako něco, co si tam zapomněl tyranosaurus). Pak jsem sešplhal do propasti, zavřel za sebou průvlak saladinu a pečlivě se připoutal do křesla. Tušil jsem, že to poslední bude obzvlášť důležité.

Dvakrát jsem se zhluboka nadechl a řekl: „Jdeme na to.“ Přes svá předchozí autoritativní vyhlášení jsem si nebyl jistý ničím jiným, než že dostat saladin nahoru nebude nic snadného, natož zábavného.

Opřel jsem prst o knoflík ovládající naviják a zkracoval lano, dokud nezačalo drnčet. Měl jsem zapnutý vnější odposlech a oba vedlejší monitory přepnuté na zadní pohled. Na obou byla stěna z hnědočerveného pískovce a světlemodré lano, které mi připadalo strašně tenké.

„Jestli už teď takhle drnčí, co bude dělat, až se to pořádně rozjede,“ zašeptal jsem.

„Otázka syntakticky nesrozumitelná, prosím opakujte,“ ozval se počítač.

„Ale pořád s tím syntakticky... Drobku, pomalu zaber,“ rozkázal jsem.

Lano se začalo chvět a jeho zvuk se zvyšoval a zvyšoval - lano se začalo zařezávat do pískovce a uvolněné kusy stěny padaly na saladin.

„To lano se přetrhne,“ řekl Ten druhý.

„Děkuji za příspěvek k všeobecnému optimismu,“ řekl jsem já.

Pak se žád' saladinu začala pomalu zvedat. Za chvíli jsem visel v pásech obličejem k šrotu na dně strže. Když saladin stál jen na špici radlice, postup se zastavil.

„Teď to začne být zajímavé,“ řekl jsem. „Drobku, přidej trochu.“ Někde shůry se ozvalo kvičení trápeného kovu a saladin se začal otřásat, ale stoupl sotva o deset centimetrů a zase spadl dolů, až se šrot v celém údolí otřásl. Lebka (má stará známá) se skutálela ze svého vyvýšeného postavení. Křápl to, jako když spadne kameninový hrnc.

„Drobek asi prokluzuje,“ řekl jsem a zarazil počítač s tím věčným ‚otázka syntakticky nesrozumitelná‘. Lano bylo zařízlé do pískovce jako nůž.

„Myslel jsem, že ta skála je tvrdší. Jestli bych to nahoře neměl něčím podložit.“

„Otázka synt...“

„Mlčet!“

„Ať to podložíš čím chceš, ohne se to nebo to praskne... takhle je lano alespoň zatížené stejnoměrně,“ řekl Ten druhý.

„Tak jo. Drobku, zaber ještě jednou.“ Když se znovu ozvalo to pištivé kovové naříkání, zařadil jsem ‚Vzad‘ (ted’ to znamenalo spíš ‚Vzhůru‘), a zabořil prst do tlačítka navijáku.

Zbylá kola na zohýbaných osách začala drásat pískovec a saladin se roztrásl jako pod těžkou palbou. Trochu jsme stoupli, zastavili se, a lano, co bylo vidět, se protahovalo a ztenčovalo - navíc kmitalo tak, že chvílemi ani vidět nebylo. Saladin se trásl víc a víc.

„No! No! Jedem!“ zapřel jsem se zády do sedačky, jako bych tím mohl gigantickým silám nějak pomoci. Ale přesně v té chvíli saladin skutečně začal stoupat.

Drásavé řinčení Drobka zaniklo v kvílení a pištění lana, třoucího se o skálu. Od okamžiku, kdy se saladin pohnul, začal ze spáry v pís-kovci stoupat bílý dým.

Kritické okamžiky nastaly - jak se dalo čekat - na hraně. V těch místech jsem navíc musel vypnout pohon třetí nápravy - liché kolo stáčelo saladin do strany a nebezpečně křížilo lano.

Jak jsem nápravu vypnul, už tak zpomalující stoupání úplně usta-lo.

Přímo před očima jsem na hlavním monitoru měl dvacetimetro-vou strž.

Saladin v podstatě ještě visel, ačkoli žád’ už byla za skosenou hranou.

Lano, jak se na něm třisetunový kolos pohupoval, hlasitě povr-závalo.

Dvacet metrů, máte-li je nakreslené na cestě před sebou, se zdá být nedlouhou, až velmi krátkou vzdáleností. Díváte-li se zespodu na něco dvacet metrů vysokého, není to také nijak mnoho. Ale díváte-li se seshora do dvacetimetrové propasti - do které vám navíc hrozí bez-prostřední pád - je to výška, z které na čele vyvstává ledový pot.

„Drobek! Naplno vzad!“ zařval jsem. Někde za mnou se v řinčení a burácení kovu zvedly dva obrovské gejzíry písku.

Jestli tohohle si nějaký satelit nevšimne...!

Jak Drobek zabral, lano se vytrhlo z pískovce.

Ten zvuk, přestože ho počítač značnou část odstínil, zněl, jako by z oběžné dráhy spadl nesmírný ocelový ingot a narazil na podobně dimenzovanou kovadlinu. Nebo na saladin.

Ráz lana se přes veškeré izolace přenesl dovnitř; z nosu mi vy-stříkla krev a měl jsem pocit, že mi vypadly oči, praskly bubínky a

utrhl se jazyk.

Horší ale bylo, že saladin začal klesat. Co by se asi tak stalo, kdyby Drobek spadl do propasti? Na saladin? Jak pásy obrovského tanku prokluzovaly, místo aby couval, jel dopředu.

Zadupl jsem plyn do podlahy a obě přední nápravy začaly rvát pískovec, že na monitoru bylo vidět jen něco jako písečná smršť. Jak se kola na ohnutých osách roztočila na maximum, stroj se rozvibroval tak strašně, že ačkoli jsem k sobě tiskl zuby větší silou, cítil jsem, jak se mi do jazyku zadírá opadávající sklovina. Nepovolil jsem.

Vibrace byly tak příšerné, že v nich zanikalo všechno ostatní; nevěděl jsem, kde je nahoře, kde dole a krev z nosu mi nekapala, ale rovnala se ve vzduchu do podivných obrazců. Vzápětí jsem přestal vidět.

Pak najednou něco povolilo, pak jako by do saladinu udeřil perlík a pak krev spadla, kam měla. Mně na kolena. Reflexivně jsem sundal nohu z plynu. Ticho po vibracích bylo ještě příšernější než vibrace samy - doslova mne zkroutilo do kozelce. Totiž ticho - v uších mi kvílěly armády šílených komárů, za čelem bručel obrovský čmelák, svědily mne kosti a v puse jsem mimo skloviny měl i plomby, které nikdy za žádných okolností nevypadnou, říkal zubař v bílém plášti.

Když čmelák s komáry odlétli a když odešel i zubař, zjistil jsem, že normálně sedím v saladinu. To, že *sedím*, mohlo znamenat jen to, že *nevisím* a že tudíž saladin je nahoře na poušti. Počítač našťestí sám zastavil Drobka, jinak bych si po tom povelu „Naplno vzad!“ asi právě užíval něco jako závěsné sáňkování za šíleným mamutem.

Hrana propasti byla deset metrů před radlicí. Na písku mezi hranou a radlicí nebyla jediná stopa.

„To musela být ta poslední rána,“ zašeptal jsem. „Chudák saladin.“

Představil jsem si, jak stroj přes okraj strže vylétl do výšky a dopadl na zmračený podvozek. Saladin na relativně rovné poušti stál na zbývajících kolech opravdu hodně nakřivo.

„Drobku, o padesát metrů pomalu vzad,“ rozkázal jsem. Propast se mi zdála pořád nebezpečně blízko. Po rovině Drobek táhl zmračeného saladina snáze než kočka myš.

Sundal jsem si sluchátka, odepnul pás a toporně se odkračel umýt. Měl jsem pocit, že v těle cítím každou kost. Na loktech, na bradě a dokonce na špičce nosu jsem měl modřiny a v očích popraskané

žilky.

Když jsem se trochu sebral, nasadil jsem si provizorní turban (izoluje hlavu před žárem mnohem lépe než jakýkoli klobouk), otevřel průvlak a spustil se na rozžhavený písek. A svobodně se nadechl. Dřív jsem takovéhle věty považoval za hnusné fráze, ale ten první doušek vřelého vzduchu mi opravdu připadal *svobodný*.

„Teď už mě nic nezastaví,“ poplácal jsem pokleslý saladin po ožehlém pancíři. Bylo poledne, slunce okolní svět doslova tavilo, a navíc byl jeden z výjimečných bezvětřných dnů. Být venku moc dlouho by byla sebevražda. Navíc jsem věděl, že se mi z těla odpařuje voda, kterou sice mohou přístroje v saladinu recyklovat, ale nijak ji nemohou nahradit.

Tak jsem saladin jenom obešel (byl zabořený v písku a vypadal bez kol opravdu smutně) a prohlédl si vlečné lano. Naštěstí jsem na něj nesáhl - jen plivl. Slina na něm zasyčela - a nebylo divu. Lano bylo pokryté sklovitou taveninou.

V noci jsem se dal do práce.

Kvůli vedru jsem pracoval zásadně v noci. Měl jsem ještě dvojce rezervní brýle s násobičem světla, a tak to bylo dokonce příjemné.

No příjemné; mimo jiné mi omrzly prsty a uši, ale slátal jsem si z deky rukavice a čepici, a tak se to dalo vydržet.

To, co jsem během plánování vždy odhadoval maximálně na týden, se ukázalo být téměř neuskutečnitelné. Tím myslím opravu podvozku saladinu.

Nejdřív bylo potřeba najít pozurážená kola. Jedno jsem našel za hodinu. Druhé za týden a poslední za tři týdny. Za nocí, co jsem marně bloudil po dunách a bodal dlouhým drátem do písku, jsem se málem zbláznil. Za rozednění jsem sedával na posteli s pistolí v ruce a hlasitě jsem se pohihňával. Vždy mne zachránila má nenávisť. Pak

jsem o kolo zakopl v místě, o kterém jsem byl přesvědčený, že jsem ho prohledal už několikrát. Jako jediné mělo neviditelný i náboj, nejen „pneumatiku“.

Měnit osy, z nichž každá váží devadesát kilo, v písku, který se nesmí dostat do ložisek, a když vám nad hlavou visí třisetunový kolos podepřený radlicí ještě většího kolosu, radlicí, o které nevíte, kdy povolí (zatížená radlice Drobka občas má - v naprosto nepředvídatelných okamžicích - tendence povolovat), tak to není zrovna *zábava*. O tom, jak jednou saladin spadl, ani nemluví. Anebo jo. Zrovna jsem se pro něco natahoval, a tak dopadl těsně (asi pět centimetrů) vedle. Proud vzduchu mě odhodil k patě nejbližší duny.

Nejhorší ale bylo nasadit na ty osy kola.

Občas jsem u toho - přiznávám - plakal. To mi třeba po celodenní chirurgické manipulaci s heverem a Drobkem - když jsem disk už navlékal na šrouby náboje - třímetrákové kolo upadlo.

Vůbec, s těžkými věcmi se mi pracuje hrozně. Pahýl mne z toho bolí tak, že mívám pocit, že mi bércové kosti prolezou podrážkou.

Nakonec jsem to ale dokázal. Když jsem chytil závit první matice posledního kola a když bylo jasné, že už nespadne, šel jsem do lednice a dopil tu láhev whisky, co jsem načal po operaci Singhainy ruky. Pak jsem stál uprostřed noci na poušti, šermoval rukou proti tmě a nadával měsíci.

Druhý den jsem kolo dotáhl, spustil saladin z radlice Drobka a vyrazil na jízdní test.

Od doby, co jsem se k saladinu vrátil, uplynuly téměř na den dva měsíce.

„Nevěřil bych, že tohle ještě někdy zažiju,“ ovinul jsem prsty kolem krátké řadicí páky a zařadil ‚Vpřed‘. Ty prsty mne moc neposlušely. Měl jsem je oteklé, pokryté ranami a odřeninami, kůži místy zčernalou mrazem, místy zažranou vazelinou; nehet na levém palci už mi podruhé slézal.

Saladin se při jízdě nezvykle chvěl a vnější odposlech mi zprostředkovával neblahé hučení ložisek. Kontrolky pěti tlumících jednotek svítily oranžově, u druhého levého kola problikávala červená. S rychlostí vibrace rostly. Nakroužil jsem pouští kolem strže sotva deset

kilometrů a některá z ložisek kol se začala přehřívat. Počítač zvýšil tlak oleje, teplota se vrátila k normálu a dokonce i to hučení se usadilo.

Když jsem zajížděl zpět za „montážní dunu“ (byla to ta, co zpoza ní kdysi zaútočil kulometný tančík je za ní jediné trvalejší závětří široko daleko), saladin zapadl. Michelinky zásahem gruppenminou a při ostřelování raketami utrpěly „několik“ šrámů: všechny ztratily schopnost přizpůsobovat se nosnosti terénu, dvě ztratily schopnost tvořit nejvhodnější dezén a jedna na pohmat připomíná bicyklovou galusku.

Všechny „pneumatiky“ jsou ale stále neviditelné - šedý, místy zčernalý saladin na nich vypadá zvláštně. Hlavně když fouká přízemní vítr s pískem - to stroj vypadá, jako když pluje.

Přivolal jsem Drobka a nechal se vytáhnout. Drobek v poušti nezná problém. Jednou jsem ho zkoušel navigovat proti opravdu velké duně, co to udělá. Počítač stroje do přesypu odmítl najet pomalu - sám od sebe zaakceleroval, pásy vyryly hluboké brázdy a obrovský tank dunu neprojel, ale rozmetal.

Další dny jsem se zabýval už jen drobnostmi. Například do zásobníku vulcanu jsem dal zbytek beznábojnicových patron (naplnily ho sotva z poloviny), to samé jsem udělal i u kanónu (tam byl stav utěšenější) a do zásobníku plamenometu vsunul za téměř prázdný kontejner plný.

Vzpomněl jsem si, že vulcan je potřeba zastřílet. Je na to v počítači speciální program, který vždy vypálí jen šest ran, aby se vědělo, kam jde kulka z té které hlavně.

S pouští jsem se docela šzil. Svačoval jsem v přestávkách mezi prací usazený v písku a pozoroval měsíc. Fascinovalo mě, jak jsou krátery skrz průzračný pouštní vzduch vidět pouhým okem. Z nenadálého přepadení jsem strach neměl. Nový „známý“ mého počítače jihoafrický SPYSAT N6, dokáže monitorovat, co mne napadne. Tak bych o Cizincích věděl, jen by se v okruhu šesti set kilometrů šustli. Dokáže monitorovat i za písečných bouří, které, jak čas ubíhal, byly stále častější.

„Zítra vyrazíme,“ řekl jsem jednou. To už jsem měl na práci jen dvě věci: vymést ze saladinu písek, a vršek pancíře popatlat olejem a kvůli maskování ho pískem naopak posypat. Možná je to zbytečné, ale rozhodl jsem se pro to, už když jsem všechno plánoval tehdy v džungli. A své plány měním jen nerad. Jen s ubíhajícím časem toho moc nenadělám.

Ten druhý mi neodpověděl; vůbec, poslední dobou moc nemluví.

Na rozhovory mi ale stačí počítač. Je opravdu zajímavé, jak za dobu, co saladin ležel ve strži, „zmoudřel“. Zajímalo mne, jak se seznámil se SPYSATEM, ale zatvrzele odpovídal: „Otázka syntakticky nesrozumitelná. Prosím o přeformulování.“ Měl jsem pocit, že mi spíš *nechce* odpovědět, než že nerozumí. Ať jsem formuloval jak jsem chtěl, pořád odpovídal to samé.

Od té doby si dávám pozor, jestli nezačal podvádět při šachu.

Zítra pro mne znamenalo zítra v noci. I když to asi bylo jedno - saladin je bez krystalového povlaku viditelný jak pro kamery, tak pro radary. Ale na druhou stranu, kdyby někdo chtěl kontrolovat všechny automatické stroje, které se po africkém kontinentu pohybují, asi by nedělal nic jiného. Považoval jsem za snáze odhalitelného člověka jdoucího pěšky. I když, kdo ví.

Seděl jsem na zadní věži Drobka, plechovku s džusem v ruce, a díval se, jak nad pouští zapadá slunce. Neznám hezčí pohled. Západy slunce sleduji od doby, co jsem natolik duševně vyrovnaný, že dokážu vnímat jejich krásu. Ještě mne to neomrzelo - odstíny červené, oranžové a fialovozelené jsou nepopsatelné.

V syčení větru se ozývalo třepetání a plácání prádla, které se sušilo na šňůře mezi radlicí saladinu a hlavní kanónu. Šaty se musí sušit vždy večer - slunce je jinak úplně spálí.

Když světelná kouzla skončila, nasadil jsem si noční brýle a posbíral oblečení. Vonělo pouští.

„Co s tebou, Drobku?“ usadil jsem se do řidičského křesla - tem-

ný kolos tanku mi zakrýval celý hlavní monitor, „nakonec bys mohl jet s náma, ne?“

„Otázka synt...“

„Jaký je akční rádius Drobka?“ přerušil jsem počítač.

Chvilí „přemýšlel“: „Jsou-li stroje třídy Superkiller opravdu poháněny jadernými reaktory, do deseti let od data výroby prakticky neomezený.“

„Jaderné reaktory můžeme považovat za dokázané,“ zabručel jsem.

Nedávno jsem Drobka obcházel s počítačem částic a radioaktivita zpoza pancíře místy prosakuje - nikde ale ne tolik, aby to bylo nebezpečné i při dlouhodobé expozici. Není divu, že ji SPYSAT nedokázal zjistit - obzvlášť na pozadí, po kterém vítr už léta rozfoukává devět stop po velkých jaderných bombách.

Když jsem počítači potvrdil radioaktivní pohon, zahrnul mne dalšími informacemi a vývody, co všechno veletank dokáže. Nakonec jen tak nenápadně podotkl, že stroj někde musí mít automatickou zásobovací jednotku, kde si doplňuje rakety, případně unikající olej a tak dále.

„Ať už tam je a doplňuje!“

„Rozkaz syntakt...“

„Drobek do zásobovací jednotky. Ihned!“

Zatímco se kolos valil k duně, která se opodál otvírala, přemýšlel jsem, jestli počítač může začít trpět zlovykem, jako jsou oblíbené a pro ostatní časem nesnesitelné fráze. Vzpomínal jsem, že dřív, když nerozuměl rozkazu, říkal něco jiného než to věčné „...syntakticky nerosrozumitelné!“. Naprosto jsem si ale nemohl vzpomenout co.

Za půl hodiny byl Drobek připraven.

Stačilo jen vyjet.

Až do tohoto okamžiku jsem měl všechno naplánované. Ve snech, které jsem v džungli prožíval s otevřenýma očima, jsem vídal přesně ten pohled, jaký jsem právě sledoval na hlavním monitoru: poušť a vítr.

Dokonce i pocit, který jsem při tom snění zažíval, byl stejný: svoboda, nenávisť, pomsta. Paradoxně, tolikrát prožitý sen skutečnost oslabil a teď mi to nepřipadalo nijak významné, nebo slavnostní, nebo tak. V tom snu jsem vždy řekl nějakou frází jako: ‚Pomsta přichází!‘, nebo ‚Těš se, Ruffusi!‘, nebo něco podobného (nablblého). Ještě jsem

se u toho vídal, jak ďábelsky cením zuby, a svou nohu, jak zadupává plyn do podlahy.

„Jedeme,“ řekl jsem a nechal řídit počítač. Dokáže se nástrahám pouště vyhýbat lépe než já.

Saladin se na poničených tlumících jednotkách houpal jako na moři, ale ještě se to dalo snést. Počítač sám navedl Drobka tak, že jel před námi - bylo to výhodné, kdybychom vjeli do nějaké pasti. Počítač sice vytáhl ze SPYSATU mapu, ale zároveň zjistil, že jihoafrická armáda experimentovala s tak zvanými putujícími nástrahami - jsou to gruppenminy, které se na určité ploše pohybují rychlostí padesát metrů za den - pod povrchem pouště. Tím veškeré mapy ztrácejí smysl.

V denních snech jsem si vždy potom, co jsem spravil saladin, představoval, jak jsem během pikosekundy přejel poušť, projel pralesem a jak zabívám Salinase, toho příšerného doktora, a nakonec a hlavně Ruffuse. Zabíjení nastalo vždy potom, co se mi za troušení hrdinských poznámek podařilo dobýt tábor v džungli. Pak jsem vždy osvobozoval zajatce z bambusových baráků a „bratry“ z čelenek. Všichni mne pak nosili na ramenou, provolávali mi slávu a jednohlasně mne zvolili za Velkého Náčelníka. V čele jejich šiků jsem pak kráčet Zemí, drtil Cizince...

Probudil jsem se kolem poledne se zdřevěnělým krkem. Poušť sálala sluncem, které páliło i přes monitor, a jak se saladin houpal a vlnil, bylo mi špatně od žaludku. Dopotácel jsem se k lékárně, polkl pilulku proti nevolnosti a přikázal počítači trochu zrychlit. Jeli jsme po takové větrem udusané roletě a z pravidelného kolébání by se pozvracel i otrlý námořník. Rychlostí se saladin uklidnil - v Drobkovi bych ale nechtěl jet. Rány, jak zdolával písčité vlny, byly nehezke - ale aspoň tím saladinu trochu uhlazoval cestu. Červená kontrolka pro tlumení druhého levého kola přestala problikávat a rozsvítila se natrvalo.

Saladin se při vyšší rychlosti začal trochu potácet do stran, ale počítač to vyrovnával s bravurou závodního jezdce.

A tak to šlo den za dnem, dokud poušť nepřešla v polopoušť, polopoušť v savanu a savana v pahorkatinu pokrytou řídkým uprášeným lesem.

Cestou se jinak nic zvláštního nestalo.

„No jo, sakra, ale co s tebou teď, Drobku?“ škrábal jsem se na nose a pozoroval zád' tanku tkvící na monitoru jako útes. Nad pancířem stroje se v žáru slunce tetelil vzduch - co bylo horší, za obrovským tankem zůstávala ošklivá spoušť. Jeho počítač odmítal manévrovat kvůli takovým titěrnostem, jako jsou stromy, a kácel i kusy opravdu nevídané. Zbytečné zatáčení poškozuje pásy, dozvěděl jsem se od počítače saladinu. Mohl bych tank ovládat přímými rozkazy, které by nemohl neuposlechnout, jenže to bych si za hodinu umluvil jazyk ke kořenu. Syčák palubní počítač v Drobkovi je schopen rozeznat, jestli mu příkaz dává jiný počítač, nebo jestli mu zprostředkovává živý lidský hlas.

„To je na nic,“ rozhodl jsem po krátké úvaze. Okolí bylo pro oba typy saladinu docela nezalesněné, pro Drobka bylo přelesněné už *dost* dlouho.

A podle vykácené stopy by nás objevil i slepec.

„I slepec...“ zopakoval jsem a něco mě přitom napadlo.

Chvilí jsem rozkazoval a hlasitě taktizoval a pak se Drobek se škubnutím rozjel.

„Sbohem, Drobku,“ zamával jsem za jeho mizející zádí a vnější odposlech přenášel praskání dřeva a svištění větví padajících stromů.

Zařadil jsem ‚Vpřed‘ a zatočil na druhou stranu.

„To myslíš, že na sebe přitáhne pozornost, a tobě se povede nepozorovaně projet džunglí?“ ozval se po dlouhých dnech Ten druhý.

„Otázka synt...“

„Je to pravděpodobné, ne?“ řekl jsem.

„Nebylo by lepší, kdyby jel dál před náma?“

„Myslím, že ne.“

Pustil jsem volant a nechal řídit počítač. Do večera se kolem saladinu objevily šťavnaté ostrůvky zeleně a druhý den těsně před rozedněním se slily do zelené stěny opředené pavučinami.

Počítač vybral jednu z klikatých cest, vedoucí skrz celou džungli Středu. Přestože je rozblácená a jen místy zpevněná šterkem, je označena jako „dálnice“. Asi po tisíci kilometrech by se z ní mělo dát odbočit k Ruffusovu táboru, a hlavně by na ní měly být mosty i když, po posledním období dešťů, kdo ví. Horší bylo, že jsem polohu Ruffusova tábora jen odhadoval. Ani SPYSAT nemohl pomoci - je to geostacionární družice a z jeho dosahu jsme vyjeli někdy před pěti dny. Počítač nyní přijímal signály pouze z navigačních družic - na navázání důvěrných kontaktů s nějakým jiným špionážním satelitem by byl potřeba čas.

Nejeli jsme rychle, ale zato pořád. Počítač před rozbahněnými úseky přidával, aby nás jimi prohnala setrvačnost a někdy mne vysílal ven, abych nosnost povrchu ověřil „vlastnonožně“. Když se (bohužel již „neinteligentní“) kola saladinu zaboří padesát centimetrů, tlačí na čtverečný centimetr tou samou silou jako jedna noha osmdesátikilového člověka se speciálním (mnou vlastnoručně vyrobeným) nástavcem na botě - plocha nástavce je proti podrážce zhruba osminová. To, že s protézou a nástavcem chodím jak nadvakrát přelomený Quasimodo, a to, že poničené pneumatiky strašidelně prokluzují, to je jiná věc.

Už pár dní prší.

Seděl jsem u stolu, poslouchal CD a snídal vložky s pomerančovým džusem. Náladu jsem měl temnou jako okolí - zrovna jsem přejížděl rozsáhlou holou pahorkatinu uprostřed džungle. Kdysi tu musel zuřit strašný požár; na desítkách čtverečných kilometrů jsou jen zuhelnatělé pahýly a popel rozmáčený na slizké černé bláto - nikde ani výhonek, ani stébélko trávy. A to přes normálně obrovskou životaschopnost džungle.

„Cíl na dvanácti hodinách. Cíl dvě na třech hodinách. Cíle tři a čtyři na devíti hodinách,“ řekl najednou počítač nevzrušeným monotónním hlasem. Úlekem jsem se nadechl v nesprávný okamžik a ovsené vložky mi zaskočily hluboko do plic.

„Cíle útočí,“ řekl počítač, než jsem stačil doskákat ke křeslu. Kašlal jsem, dusil se vložkami a měl jsem sundanou protézu.

Ozvala se příšerná rána a prudký náraz smýkl saladinem na bok. Jak jsem letěl, viděl jsem, jak džus z plechovky stříká nádherným pravidelným obloukem.

„Pal!“ konečně se mi podařilo zasípat to slovo. Tedy alespoň myslím - byl jsem dočista ohlušený.

Další otřes mnou švihl do závěsu sprchy a málem mne omráčil. V té chvíli saladin zaakceleroval - to mne po balistické křivce vymrštilo až dozadu k průvlaku - cestou jsem zády urazil stolní desku.

Vzápětí něco udeřilo do saladinu zepředu - znovu bezmotorový let a rázem jsem byl vpředu u křesla. Ze všech spár a skulin stoupaly obláčky prachu.

Přes gejzíry hvězd v očích, intenzivní zvonění v uších a mixér v hlavě jsem se dokázal přehoupnout přes opěradlo, posadit se a připoutat se; to vše, než na saladin dopadla další série úderů.

Děsilo mne, že počítač nestřílí.

Zuřivě jsem zamrkal a když hvězdy ustoupily, zahlédl jsem na servisním monitoru blikat: ROZKAZ SYNTAKTICKY NESROZUMITELNÝ. PROSÍM OPAKUJTE.

„Pááá!!!“ vyvrískl jsem. Měl jsem předtím hlas zkreslený vložkami asi víc, než se zdálo.

Proti hlavnímu monitoru právě nalétaly dva warbirdy a výmetnice raket chrlily další a další pruhy kouře.

Počítač raketám nastavil radlici. Zběsilé nárazy mne vymrštily do pásů a viděl jsem, jak se okraj radlice rozpálil doběla.

V té chvíli do saladinu zabušily další rakety z boku a smetly ho z cesty.

Saladin se řítíl rozbláčeným popelem, stříkalo to do výšky, počítač divoce kormidloval a radlice lámala zuhelnatělé kmeny. Pak jsme najeli zpět na cestu a konečně začal střílet kanón.

Ty první dva vrtulníky už stačily otočit a teď nalétaly zezadu. Viděl jsem je na pravém monitoru. Najednou se jednomu zablesklo na boku a stroj jakoby nakopnut uskočil stranou. Jasně jsem viděl, jak pilotovi odlétla přilba.

Počítač se ve střelbě z jedoucím saladinu zatraceně zlepšil.

Warbird se propadl těsně nad zem, podvozkem urazil několik černých kmenů, už už to vypadalo, že se roztrhne o násep cesty, ale pilot stačil vyrovnat.

Druhý warbird to od náletu neodradilo. Zasypal saladin dávkou

raket.

Svět kolem se změnil v gejzíry ohně a bahna. Rakety sklouzly po levém boku a řízení se zběsile rozezmítalo.

Druhá dávka.

Třetí.

Pak nás vrtulník konečně přelétl.

Podruhé počítač tu samou chybu neudělal. Místo tříštivého použil průbojný náboj.

Tomu warbirdu, co nás právě přelétl a snažil se uniknout prudkou zatáčkou vlevo, ho posadil mezi výstupy turbín. Zablesklo se, stroj udělal kotrmelec a zasekl se do země jako meteor.

Opona bláta zakryla nebe a nadzvukovou rychlostí svištící kusy rotoru zasáhly vrtulník, jehož pilot už se vzpamatoval po zásahu tříštivým granátem a ostrým výkrutem se vracel do boje.

Neprůstřelné sklo se rozlétlo do stran, do pilotova těla narazil šlehanec bahna, rozcákl mu vnitřnosti po kabině, a pak se vrtulník roztrhl ve vzduchu.

Jedna z větších trosek přelétla snad metr nad saladinem, z rozeřvaných nádrží pršel kerosin a dával opravdovému dešti duhové zabarvení. Bylo jen otázkou okamžiku, kdy celé okolí zmizí v ohni. Zadržel jsem plyn a zbylé dva warbirdy nasadily maximální stoupavost. Přesto je výbuch, s kterým kerosin vzplál, vykopl do nebe jako hračky.

Saladin se jen zhoupl - oheň mu nevádí a naopak jsme se v něm na pár chvil ztratili. Pak vybuchl i první ze sestřelených warbirdů a tlaková vlna znovu shodila saladin z cesty.

Počítač jel smykem po kraji náspu a střepiny z vrtulníku trhaly neprůhledný dým a zdvihaly fontánky rozbahněného popele. Proti zásahům raket to bylo jen takové pohlazení. Pak se kola chytla a stroj se vyhoupl zpět na „dálnici“.

Vyjel jsem z dýmu a po stranách cesty visely oba zbylé warbirdy. Všiml jsem si, že jsou pěkně očouzené. Oba piloti už měli zaměřeno.

Počítač zablokoval brzdy, a tak smršť protipancéřových raket narazila do cesty před radlicí. Vrtulníky vypálily ze všech výmetnic náraz.

Cesta před saladinem zmizela. Počítač zaakceleroval, takže jsme kouřící kráter projeli, ale nemít mé křeslo tak dokonalý amortizér, utrhalo mi to vnitřnosti. Protože jsem se díval přesně do výbuchu, na okamžik jsem neviděl nic než vířící bílé kruhy.

Pak znovu vystřelil kanón - jeden z vrtulníků se řítí těsně nad cestou, a vypadal, že se do nás chystá narazit.

Průbojná střela prolétla sklem, pilotem, opěradlem a zasáhla hřídel rotoru. Rotor odlétl do výšky jako blýskavé kolo.

Vzápětí kanón vypálil ještě jednou - počítači ten předchozí zásah asi připadal málo.

Tentokrát to byl tříštivý projektil a mířil skrz popraskané sklo do kabiny.

Všechno se dělo ve zlomcích okamžiků.

Pilot už tak měl v hrudi kouřící díru jako pěst (padající stroj byl *tak* blízko, že jsem to viděl docela zřetelně); po nárazu tříštivé střely se jeho tělo nafouklo a rozstříklo na všechny strany - obzvlášť vyraženými bočními okénky. Že to vidím, se mi asi už jen zdálo - v té chvíli vrak vrtulníku narazil do saladinu.

Zásah jaderným granátem by byl asi o trochu horší. Ale ne o moc.

Najednou jsem si připadal - nevím ani proč - jako v gigantickém louskáčku na ořechy. Amortizér mého křesla šel poprvé v životě na doraz a rachot byl tak zlý, že ho počítač nedokázal odstínit. Měl jsem pocit, jako by se mi do uší dobývaly pneumatické sbíječky. Do každého jedna.

Pak saladin najednou stál a bylo takové ticho, že jsem slyšel šumění deště a syčení a popraskávání chladnoucího pancíře. Stroj stál šikmo přes cestu, ale počítači stačilo zabrat pravými koly a kontrolovaným smykem ho dostal do správné polohy.

Vzápětí se ozvalo zběsilé vytí leteckých turbín.

Poslední warbird nám nedal šanci.

Rakety do nás tentokrát zabušily svrchu. A znova a znova. Zběsilé úderý zarazily saladin do promáčené cesty a červené kontrolky už

nesvítily jen u dvou tlumících jednotek. Já jsem viděl dvojité, měl jsem prokousnutý spodní ret a pusy plnou štěpinek zubů.

A warbird vybral střemhlavý let a nalétal znovu; tentokrát zezadu.

A kanón nestřílel a nestřílel.

Počítač zabral, kola proklouzla a vzápětí se z mělkých hrobů vyhrábla ven. Počítač prudce přidal a po pár metrech ještě prudčeji zabrzdil - tak nás další dávka raket přelétla a rozmetala silnici před námi.

Jak se warbird mihl kolem, po pancíři se mu roztančily jiskry. Proč sakra střílí vulcan?! Pak se ozvalo ostré zvonění, jak kulky zabušily do lopatek rotoru. Vrtulník prudce stoupl, udělal obrat téměř na místě a vypálil po nás jedinou raketu.

Asi byla poslední, protože vzápětí vykroužil rychlou zatáčku a zmizel v dešti nad spálenišťem.

Na servisním monitoru, mimo zpráv o nefunkčních tlumičích, blikala i věta: TĚŽKÉ POŠKOZENÍ ZBROJNÍHO SYSTÉMU: KANÓN MIMO PROVOZ.

„To nám scházelo!“

Saladin začal akcelarovat a na raketami rozbité silnici jsem málem přišel o zuby - pérování bylo opravdu úplně pryč. Počítač ale stejně jako já věděl, že musíme co nejdřív z otevřeného prostoru. Já jsem na rozdíl od počítače věděl i to, že na warbird se dají přidělat boční rampy a na ně rakety, jejichž průměr si nezádá s výmetnicemi Drobka. A podle toho, jak s námi cvičily už ty malé protipancéřové, Ruffusovo střelivo nepochází z pozemských zdrojů. Nebo alespoň nálože v něm.

Saladin nemohl jet rychleji než padesátkou. I tak se smýkal ze strany na stranu a kola na každé nerovnosti divoce létala nahoru a dolů a ne a ne toho nechat. Žaludek se mi obracel a jindy tak měkké křeslo do mne bušilo ze všech stran. Připadal jsem si jako v šílené míchačce.

Hranic nespálené džungle bychom podle počítače měli dosáhnout během čtyřiceti minut. Za jak dlouho přiletí warbirdem přivolané posily jsem si odhadnout netroufal. Ale měl jsem neblahé tušení, že mnohem dříve.

Vzal jsem řízení, šlápl na brzdy a sjel z cesty.

„Myslíš, když jsme tak zablácení, že nás přehlédnou?“ skepticky se ozval Ten druhý, „děšť to smyje.“

„Když spravím dělo, máme šanci se ubránit,“ řekl jsem a horečně si utahoval botu s protézou. Pak jsem vyskočil ze saladinu jen v županu přepásaném pouzdrem s pistolí.

Z těžkých tmavošedých mraků hustě přšelo.

Ve vzduchu páchl mokrý popel, čerstvě spálený kerosin a kupodivu vonělo pečené maso. Pancíř saladinu pod kapkami deště syčel, kouřilo se z něj a na boku byla přiškvařená zčernalá lidská ruka. Prsty měla zaťaté do kusu roztavené umělé hmoty - poznal jsem madlo kniplu z warbirdu.

Děšť bohužel ze saladinu opravdu smýval i vrstvu bláta; stékalo v rychlých špinavých stružkách a odhalovalo šedý, čerstvě zjizvený kov.

Vydrápal jsem se nahoru a popálil si přitom ruce. Pancéřový poklop nad kanónem byl nedovřený a když jsem řekl: „Kanón do pohotovostní polohy,“ za ohavného skřípání se z lůžka místo ladné hlavně mauseru vysunulo zkroucené, svazky sežehlých drátů obalené monstrem.

„Do hajzlu!“ řekl jsem a u žaludku se mi udělalo tak divně studeno.

Jak do nás narazil padající vrtulník, počítač nestihl dělo stáhnout.

S pocitem beznaděje jsem se vrátil dovnitř pro rukavice a nářadí.

Nevěřil jsem, že to bude k něčemu dobré, ale nedalo mi, abych se nepřesvědčil. Když tak kanón alespoň přeformátuju do podoby, která se dá zavřít pod poklop.

Dráty a jiné kusy vrtulníku byly k hlavní a podsadě zbraně přiškvařené tak, že jsem je musel omlátit kladivem. Ale potom se začal volně hýbat záměrný mechanismus - to bylo první pozitivní zjištění.

Hlaveň byla ohnutá nejméně natřikrát - když jsem zjistil tohle, zas jednou po dlouhé době jsem přemýšlel o sebevraždě. Určitě by byla lepší, než se usmažit v saladinu rozbitém raketami, nebo znovu padnout do rukou Ruffusovi. Děšť mi bubnoval na hlavu a dělal na

nose vodopád; špinavý promáčený župan táhl ramena k zemi a chladnoucí pancíř stále popraskával a páčil mne skrz podrážku do levého chodidla.

„Možná by to šlo uříznout,“ ozval se Ten druhý.

„To je na hovno,“ řekl jsem já.

„Bud' můžeš mít uříznuté dělo, nebo žádné dělo.“

Znovu a pořádně jsem si kanón prohlédl. První metr ze tří, až po místo, po které byla hlaveň zesílena, vypadal, jako že je opravdu rovný.

„Když to bude jen trochu ohnuté, při prvním výstřelu vybuchne jako šrapnel,“ řekl jsem.

Ten druhý jen pokrčil mámi rameny.

„Pravda. Když vybuchne, tak vybuchne. Všechny ostatní případy mohou být buď stejně na nic, nebo lepší.“ To už jsem z bedny s nářadím vytáhl elektrickou vrtačku a nasazoval do ní rozbrušovací hlavu.

Kov hlavně je neskutečně odolný. Ubývá mnohem pomaleji než rozbrušovací kotouče.

„Čas tlačí!“ říkal Ten druhý vždy, když ustalo kvílení drásaného železa a já horečně měnil kotouč. Ten druhý, tím, že jsem ho poslechl, zase nabyl chuti žít a radit. To je v jeho případě to samé.

Ječení rozbrušovačky se nad spáleništěm neslo jako signály majáku: ‚Tady jsem, tady jsem!‘ hučel mi pulzující randál v uších a měl jsem z toho husí kůži. Rozpálená ocel ostře páchla a hořící piliny mne šlehaly do pruhu pokožky mezi rukavicí a rukávem županu.

Když jsem byl za polovinou řezu, najednou se pocit nebezpečí změnil v intenzivní pocit bezprostředního ohrožení.

Jako by se mi někdo díval do zad.

Násilím jsem se ovládl. „Kdo by tady tak mohl být,“ řekl jsem nahlas, když jsem měnil další kotouč, „vrtulníky bych slyšel už z dálky, i přes to ječení, a navíc by mi o nich řekl počítač.“

V té chvíli se staly dvě věci naráz. S ošklivým zamrazením jsem si uvědomil, že mám sluchátka místo na uších kolem krku. A že tedy počítač může říkat co chce a já ho neuslyším. Ta druhá věc byla mnohem horší.

Na pancíři za mnou se ozvaly kroky.

Tak rychle jsem se v životě neotočil.

Proti mně stál vysoký muž ve vodou splihlém černém kaftanu; dlouhé černé vlasy a vousy měl slepené do promáčených, zacuchaných pramenů. Jak po něm stékal déšť, padala mu na bosé nohy voda, která byla tmavě červená.

Když jsem mu pohlédl do očí, věděl jsem, kde se tu tak najednou vzal.

Kdo jednou ten pohled viděl, nikdy ho nezapomene. Tu totální nelidskost.

Vampire stál blíž k zádi, mezi mnou a průvlakem.

Bylo slyšet jen pleskání a šumění deště, a někde za mnou syčely kapky na rozpáleném kovu naříznuté hlavně. Můj dech se srážel do obláček páry.

On nedýchal. Cítil jsem intenzivní puch shnilotiny.

„Kurva,“ řekl jsem.

Upír zaútočil.

Uskočil jsem dozadu, cípy mokrého županu mi obtočily kolena a padl jsem na záda. Horká voda z povrchu pancíře mi opačila krk.

Protože se nic nedělo, otevřel jsem oči. Jenom ten hnilobný smrad zesílil.

Vampire visel ve vzduchu kousek nade mnou a zkrvavená voda z jeho šatů mi kapala po tvářích.

Věděl, že nemohu uniknout, a tak se pásl na mém strachu. Jenže nevěděl, že já už jsem tohle jednou zažil. Že jsem zažil i horší věci.

Vrazil jsem mu vrtačku s novým rozbrušovacím kotoučem do obličeje.

Kotouč mu s patřičně kvílivým zvukem přetřel čelist a vyrval pár zubů, mezi kterými se ve zbytcích cizího masa hýbali červi. Cáklo mi to do očí.

Upír švihl rukou, ale jak zároveň instinktivně vzlétl, minul mě. Než se snesl zpátky, stihl jsem se odkulit, postavit se a prohlédnout.

Obličej jsem měl polepený chuchvalci smradlavých vousů.

Dopadl na rozkročené nohy, až pancír zaduněl, a z jeho zmasakrovaného obličejce mi nebylo dobře.

Tentokrát si dával větší pozor.

Přestože jsem před sebou šermoval kvílicí vrtačkou, neměl jsem moc šancí: pravou rukou jsem se sice snažil rozepnout pouzdro pistole, ale kůže byla tak nasáklá vodou a tak kluzká, že to nešlo.

Pak jsem do něčeho narazil zády. Nic jiného než hlaveň kanónu to být nemohlo. Uhnul jsem před výpadem upírovy levice, švihl po něm ječící vrtačkou, a hlaveň, jak jsem se o ni opřel, se sklopila, že jsem málem znovu upadl. V té chvíli se mi upírův pravý paťát zaťal do klopý županu.

S trhavým zvukem jsem se vyškubl a prosmekl se podél kanónu. Všechno jsem vnímal jasně, jako by to bylo křišťálové: bylo mi kupodivu líto županu, jehož cár měl upír namotaný na prstech; koutkem oka jsem viděl stříbrolesklý kov v řezu na hlavni.

Upír znovu zaútočil. Odrazil jsem jeho ruku vrtačkou a kotouč mu do dlaně vyryl hlubokou roztřepenou brázdu. Jizva přes obličej už se mu za těch pár okamžiků téměř zatáhla.

Usmál se. Přes otrlost, o které jsem před chvílí sebe sama předsvědčil, se mi z toho podlomila kolena.

Další úder levou rukou jen nastínil - jak jsem mávl vrtačkou, pravou mi ji vyrazil z prstů. Byla to taková rána, že vrtačka odlétla až daleko přes násep cesty a ruka mi po loket zmrtvěla. Upírova paže pokračovala v úderu a snad naschvál, aby předvedl svou sílu, ji nechal dopadnout na hlaveň kanónu. Už jen tak lehce, zdálo se. Hlaveň se v řezu ohnula jako nalomená špageta. To bych dokázal leda s nějakým hydraulickým posilovačem.

Ukročil jsem, aby hlaveň byla stále mezi námi. V té samé chvíli upír zaútočil natvrdo. Navíc, jak jsem uhýbal, dupl jsem protézou do bedny s náradím.

Svět se zatočil, zhoupł, vyskočil do výšky a spadł zpátky.

Něčeho jsem se chytil.

Ozvalo se hlasité třepetavé bušení.

Zjistil jsem, že visím, a v rukou svírám hlaveň kanónu. Pod mou vahou povolil otáčecí mechanismus a hlaveň byla skoro vodorovně -

visel jsem až na jejím konci - daleko za hranou pancíře.

To třepetavé bušení neustávalo - byl to upír.

Musel jsem se hlasitě rozesmát. Nemohl jsem jinak: Jak po mně sekl rukou a já se zvrtil v bedně s náradím, zasáhl prsty hlaveň - přesně místě, kde byla naříznutá. A přesně v té chvíli jsem se jí chytl a má hmota mu v řezu sevřela prsty.

Smát jsem se přestal téměř vzápětí. Třepetavé bušení ustalo.

Upírovi se nedařilo prsty utrhnout a tak se sklonil a jeden už si odhryzl. V těch příšerných očích neměl nic než smrt. Když jsem si vzpomněl, co dokázal ten první tenkrát nad pouští, pustil jsem hlaveň, ačkoliv jsem věděl, že to bude zlé.

Dopadl jsem z výšky dvou metrů, a přestože jsem se snažil dopadnout na levou nohu, dostala svůj díl i protěza.

Bolest byla tak strašná, že mi okolní svět na chvíli zčernal. Nemohl jsem jinak: zařval jsem, div mi nepopraskaly hlasivky. Zároveň jsem ale věděl, že na bolest nemám čas. Druhou šanci nedostanu - takové náhody se neopakují a porazit upíra mohu jenom zevnitř saladinu. Mohl bych sice křiknout ‚Pal!‘, ale buď bych také dostal svůj díl napalmu, nebo by mne dostal hořící upír.

Upír už si ukousl druhý prst a právě ho napadlo, když už nevisím na hlavni, že by ji mohl nadzdvihnout.

Nemohl jsem vstát.

„Otevřít!“ zaječel jsem a smýkal se černým bahnem k zádi saladinu jako šílená žížala. Vchod cvakl v okamžiku, kdy se ozval svist těžkého letícího předmětu.

Překulil jsem se na záda, sedl si, zvedl ruce nad hlavu a zachytil se za hranu průlezu.

Upír dopadl do bahna přede mnou tak prudce, až mi cáklo do námahou otevřených úst.

Nevím, *jak* jsem to udělal, ale vím, že to muselo být něco jako půl veleteče vzad. Do toho odrazu se vložil každý kousíček mého těla.

Najednou jsem ležel na břiše na koberci uvnitř saladinu a díval se na upíra mezi prsty, z nichž jsem měl strhané nehty. Z rozraženého temene mi do očí tekla krev.

Počítač k zavření průlezu použil tu druhou rychlost, kdy veřejně dokáže přeseknout i člověka v neprůstřelné vestě.

To nemohl stihnout ani upír.

„Župan v hajzlu,“ řekl jsem. „Plamenomet - pal!“

Přes bolest v pahýlu, rozbité hlavě a poničených prstech (při tom veletoci se mi nehty na ukazováčcích, prostřednících a prstenících zachytly za hranu vchodu a hlava posloužila jako „bod otáčení“) jsem za chvíli byl zas venku. Podle počítače se nikde nic nehýbalo a potřeboval jsem doříznout tu zatracenou hlavěň. Už proto, že v tom stavu, v jakém je teď, se naprosto nedá zavřít pancéřový poklop - a dostat raketou pod něj, přímo do zásobníků... Brrr!

Ve vzduchu intenzivně páchla spálenina a vlevo od saladinu, směrem k cestě, byl kruh suchého rozžhaveného popelu. Kapky se v něm odpařovaly tak rychle, že to znělo jako nepřerušovaná syčivá exploze. Nad rozpáleným místem stoupal sloup dýmu a páry.

„Sbohem, příteli upíre,“ řekl jsem. Upírova smrt měla dvě nevýhody: došel mi napalm a sloup žhavého vzduchu musel vyburcovat infračidla v celém vesmíru.

Z pahýlu mi do boty tekla krev a prýštila v malých čůrcích kolem řemenu zakrývajícího díru po kulce. Když jsem hledal vrtačku, skákal jsem jen po levé noze, ale stejně to bolelo tak, že jsem měl v očích slzy.

Vyhodil jsem vrtačku nahoru na saladin a málem se za ní nevydrápal. Ze strany, kde plamenomet spálil upíra, byl pancíř rozžhavenější než po raketových útocích čtyř vrtulníků a hořícím kerosinovém dešti. Kapky vody prskaly a syčely.

Vylezl jsem nahoru s pomocí mělkých jizev, které do saladinu vyryly rakety.

Bolest vystřelující z pahýlu a konečků prstů jsem se rozhodl nevnímat.

Přesto, když jsem stiskl vypínač vrtačky a rozbrušovací kotouč se zakousl do hlavně, považoval jsem to, že u toho stojím na vlastních nohou (noze), za jedno z největších vítězství svého života. Na konci hlavně byly připravené mé vlastnoručně z deky ušité rukavice, a upírovy odhryzané prsty se mezi rozházeným náradím kroutily jako nechutné ponravky.

Tentokrát jsem si sluchátka na uších nechal.

Vrtačka kvílela, zápach spáleného kovu se zadíral do nosu, jiskry létaly a pršelo houšť a houšť.

Když zohýbaná část hlavně konečně zazvonila o pancíř, lil se mi po tvářích spolu s deštěm pot. Nebylo to ani tak od práce ani od bolesti, jako od nervů. Pořád jsem měl pocit, že za mnou někdo stojí, nebo že ve vytí rozbrušovacího kotouče slyším klapot vrtulníků.

S upírem jsem ztratil spoustu času a warbirdy létají rychle.

Vypnul jsem vrtačku, hodil ji do převrácené bedny na vercajk a nahnul za ní ostatní rozsypané věci. Jen abych už byl dole v bezpečí kabiny.

„V hlavni bude plno pilin,“ řekl Ten druhý.

Měl pravdu, ale nenáviděl jsem ho za to.

Najít v hromadě mokrého železa správné náradí, povolit několik matic, sundat těžký pancéřový kryt... Klíče mne pálily do poničených prstů jako doběla rozžhavené a smekaly se na všechny strany a dělaly všechno, jen ne to, co jsem od nich chtěl.

Nakonec matice před mou zarputilostí povolily.

Odpojil jsem hlaveň (málem mne shodila ze saladinu, jak byla těžká) a vyklepal z ní piliny. V okamžiku, kdy jsem na dlouhý drát namotával cucky olejem nasáklých hadrů, se ozval hlas počítače:

„Nezjistitelný počet cílů na jedné hodině. Vzdálenost vyšší než deset kilometrů. Rychlost odhadnuta na pět set kilometrů za hodinu.“

„Warbirdy,“ skočil jsem počítači do řeči, zrovna když říkal, že cíle podle zvuku identifikoval jako vrtulníky Warbird A15. Jak jsem se snažil procpat hadry na drátu hlavní, vyklouzla mi z rukou.

„Měl by sis pospíšit, budou tu do minuty. A nemyslím, že by bylo zdravé, zdržovat se mimo saladin,“ řekl Ten druhý.

„Drž hubu! Drž hubu!“ vyvířil jsem. Zároveň jsem věděl, že pokud nepotlačím nervozitu, že zemřu. Bez kanónu se těžce pancéřovaným vrtulníkům neubráním a budu-li ječet a budou-li se mi trást ruce, nikdy ho za minutu nesešroubuju.

Šroubovat matice se strhanými nehty bych nikomu nepřál. Vše, čeho jsem se dotkl, bylo slizké od krve.

Když jsem nasazoval klíč na poslední šestihran, zaslechl jsem vytí leteckých turbín i já.

Matici bylo potřeba dotáhnout až do konce.

To už řev motorů zcela vyplnil prostor mezi těžkými mraky a zemí.

Že mne vrtulníky mimo cestu přehlédnou, o tom jsem si mohl nechat jenom zdát. Zaútočily rovnou z letu a útočily křížem: zepředu a zleva.

První raketa udeřila do pancíře, klíč mi vylétl z ruky a svět se roztočil. Najednou jsem ležel v blátě, všude kolem pršelo náradí a měl jsem vyražený dech. Z nosu mi tekla krev a v zalehlých uších mi kvílely sirény parních lokomotiv.

„Pal!“ zařval jsem, ale vůbec jsem se neslyšel.

Jak jsem se mátožně zvedal, nahnátl jsem v popelovém bahně sluchátka.

Do kvílení lokomotiv zaduněl zvon a ještě jednou a ještě jednou.

Obrysy saladinu se mi rozostřily před očima. Čtvrtá raketa sklouzla po radlici a světlo jejího výbuchu se odrazilo od nízkých mraků. Hned nato se mraky rozsvítily, jako by v nich někdo zapnul slunce. Proskočil jsem mezi koly pod saladin.

Měl jsem dost štěstí: stroj se smýkl na stranu a jedno z kol mne vzalo s sebou, aniž na mne najelo. Kolem vybuchovaly gejzíry bláta a obličej mi sežehl závan horkého vzduchu. Vytrřel jsem si z očí spálené řasy.

„Kanón asi střílí,“ řekl jsem, ale slyšel stále jen ty lokomotivy. Ten slunečný efekt v mracích nemohl být od jiného, než od vybuchnuvšího vrtulníku.

Kousek od saladinu dopadlo lidské tělo v ohořelé kombinéze. Hlava mu končila spodní čelistí a bylo zkroucené, jako by nemělo kosti.

Vrtulníky dál útočily křížem a bylo jich snad deset. Pancíř nade mnou rezonoval a brněl, že se ho nedalo dotknout. Někde v hlavě mi něco přemýšlelo, proč stále používají ty malé rakety, když jsou zjevně neúčinné - proč nepoužijí ty velké. Dým z výbuchů mne dusil, a netisknout se do bláta za kolem, střepiny a tlakové vlny mne už dávno rozházely po okolí.

Pak ostřelování ustalo. Zdvihl jsem obličej a vykulil se zpod saladinu - na opatrnost nebyl čas a nebylo ani na co čekat: Vrtulníků bylo příliš mnoho, překázely si, a tak se musely nejdřív seřadit, než

mohly začít útočit z druhé strany - to znamená zezadu a zprava. Jak by to začalo létat zezadu, už bych se do saladinu nikdy nedostal.

Když jsem vstával, připadalo mi, že se hýbu strašně pomalu. Jedinou výhodou jsem měl, že jsem stále slyšel jenom ty lokomotivy - podle toho, že kolem tak nějak divně víril vzduch, po mně někdo pátil kulometem. A hvízdání a ječení odrážejících se kulek je paralyzující.

Metodicky jsem si otřel prsty o cáry županu a dvakrát po sobě stiskl tlačítko na obdélníkovém klíči.

V okamžiku, kdy se průvlak rozlétl, saladin poskočil a do kvílení lokomotiv se ozvalo houkavé prasknutí a bodlo mne v uších. Podle všeho mi kanón vystřelil přímo přes hlavu.

Něco jako rozzuřený býk mne nabralo do zad.

Najednou jsem ležel napasovaný u lednice a ještě před chvílí vodou prosáklý župan na mně doutnal a místy na něm vyřázely červené plaménky.

Než počítač zabouchl průvlak, stačily dovnitř prolétnout tři nebo čtyři střely - to už musel být vrtulník, který je vypálil, zničený. Byly to takové střely pohrobci.

Chvíli se odrážely a ničily. Jedna prorazila velký monitor před pravým křeslem, druhá mi utrhla poslední článek levého malíčku, další nevím.

Bolest mne probrala: Serval jsem ze sebe hořící trosky županu, skočil k lékárně a bez rozmyšlení polkl kinetin.

V několika známých bleskových vlnách bolest ustoupila a dostal se pocit svěžesti, zdraví a síly.

Zuby jsem roztrhl obvaz a zavázal si krvácející prst.

Přes radlici se valilo bláto a létaly zuhelnatělé stromy. Přestože na servisním monitoru bylo vidět, že kanón stále střílí, vrtulníky se dál rojily jako vosy. Podle čísla na monitoru už jich bylo jen osm. Pravda, žádný si nedovolil nějak těsný nálet, ale jejich rakety byly dost přesné i z dálky.

CÍL DEVĚT NA JEDNÉ HODINĚ, červeně zablikalo na servis-

ním monitoru. Po kinetinu se mi chaos v hlavě usadil a zas mi to myslelo docela jasně:

Vrtulník s těmi velkými raketami na bočních rampách nemůže letět tak rychle jako vrtulníky se standardními raketomety. A právě tenthle vrtulník je cíl devět. Druhá úvaha: Počítač nedokáže s třetinovou hlavní zasáhnout na větší dálku - potřeboval by zastřílet.

Po kinetinové akceleraci se dostavila obvyklá supervýkonnost. Protože jsem stále nic neslyšel, vyklopil jsem klávesnici a chtěl spustit zastřelovací proceduru pro kanón ručně. Nevím, jak jsem to chtěl dokázat - saladin se tak zmítal a skákal, že jsem měl problémy trefit se do klávesnice, natož do jednotlivých klapkek. Vím ale, že se vše odehrávalo neuvěřitelně rychle.

V té chvíli počítač dojel zpátky k cestě.

Bohužel, místo aby na ni najel nějak normálně, plnou rychlostí ji řízl kolmo. Násep byl v tom místě opravdu vysoký.

Letěli jsme sedmdesát, možná devadesát metrů. Ale mělo to jednu výhodu - ustaly veškeré otřesy, a tak jsem stihl aktivovat tu zastřelovací proceduru.

Pak jsme dopadli.

Pamatuji si jen obrovskou vlnu bláta vybuchující proti monitoru a pocit, jako by na mne spadlo něco velkého.

Když jsem se rozkoukal, byly popraskané obrazovky zase jednou postříkané krví a saladin právě znovu najížděl na cestu. Počítač tentokrát „leteckou“ chybu neudělal.

I když chybu: na pravém monitoru, který snímal prostor za zádi, se k nebi vzpínal obrovský vír dýmu a páry, a warbird, který měl na bocích vodorovné rampy s třemi dlouhými, tlustými, křídlatými válci, právě vybíral zatáčku.

Vsadil bych se, že před několika vteřinami tam ty válce byly čtyři.

„Jak se chceš vyhnout druhé raketě?“ řekl jsem a stále se sotva slyšel.

Mimo vrtulníku s megaraketami nebyl vidět žádný jiný. Také bych se stáhnul, být v helikoptěře, kdyby kolem bouchalo něco *takového*. Být v něčem, na co ty obrovské rakety míří, nejradši bych úplně zmizel.

„Ale ty v něčem takovém jsi,“ řekl Ten druhý. Zahihňal jsem se - přes kinetin se mi po tom šíleném skoku kolečka vracela do původních pozic jen zvolna.

Na servisním monitoru se rozsvítilo slůvko FORSÁŽ a akcelerace mne zamáčkla do křesla.

Možná bylo dobře, že jsem byl poloomráčený. Co saladin na zničených tlumičích dělal, bych asi s jasným vědomím nepřežil. Během několika sekund se třisetunový kolos řítíl stopadesátikilometrovou rychlostí po cestě, kde se bezpečně dalo jet sotva padesátkou, kdyby byl stroj v pořádku.

Chvíli jsme jeli po pravých kolech, chvíli po levých. Chvíli po předních, chvíli po žádných a chvíli po zadních jako nějaký šílený motocykl. Nejhorší byla jízda po zadních - krev z nosu mi přitom cákala do očí a tlačila se nazpátek do hlavy. Trochu jsem se v ní topil.

Občas jsme jeli po cestě, ale většinou jsme ryli hluboké brázdy do spáleniště kolem. Pojem „cesta“ byl po průjezdu saladinu jen relativní: Příšerné nárazy skákající masy dokázaly rozmetat i násep, takže „cesta“ spíš připomínala bombami přeorané bojiště.

Člověk by saladin ovládat nedokázal. Jak mne přecházelo oblužení, měl jsem stále intenzivnější pocit, že ani počítač to nedokáže moc dlouho.

Pak se pod saladinem mihlo něco černého a dlouhého, něco, za čím sršel ohon dýmu a ohně.

Pod saladinem proto, že jsme právě najeli na zlom cesty a vzlétli jsme.

Přes kinetin a zastřený stav ducha jsem začal řvát hrůzou. Podobný pohled, jaký se mi naskytl na hlavním monitoru, jsem naposledy viděl z okna, když jsem letěl ukořistěným warbirdem.

Nebyl to obyčejný zlom cesty.

Byl to konec pahorkatiny - hrana, která se obvykle přejíždí na redukovanou jedničku a ještě se zaťatými zuby. Úbočí kopce pod saladinem bylo asi půl kilometru dlouhé a mělo sklon třicet, pětatřicet stupňů.

Hluboko dole mé rozostřené oči vnímaly zelenou masu a za ní obrovský, široký černý pruh.

„Džungle,“ kmitlo mi zamrzajícím mozkiem, „a nějaká řeka.“ Jak jsme letěli, bylo slyšet jen hvízdání vzduchu.

Džungle se blížila.

Nacpal jsem si do úst cár županu, který jsem měl přiškvařený na předloktí, a skouzl ze všech sil.

Pak v dálce před námi vybuchla ta raketa a vyhodila do nízkých mraků sloup zpěněné vody.

Pak saladin dopadl.

Kupodivu to nebylo tak zlé. Bylo to dokonce snesitelnější, než předchozí skok přes cestu.

Stroj přistál, jako doskakovali skokané na lyžích: všemi koly naráz (ne že by skokané na lyžích měli kola) a na jedno z nejprudších míst svahu. Bylo to tak prudké místo, že to byla spíš jen skála než svah.

Kola divoce zakvílela, amortizér křesla těžce zafuněl a vibrace mi projely tělem jako motorová pila. Vzápětí vše ustalo - saladin se odrazil jako žabka. Třísettunová žabka.

Druhý let byl mnohem kratší, zato přistání nejtvrdší ze všech, jáká jsem zažil.

Stroj dopadl na rovinu, do pásu vegetace.

Zavířila zeleň, rozdrcené kmeny stromů a tuny bláta. Saladin se opět odrazil a první dva kotrmelce si pamatuju.

Probral jsem se a červené kontrolky na zakrváceném pultu mne vůbec nepřekvapovaly. Po kolenou a stehnech jsem měl rozmlácenou klávesnici, a bezpečnostní pás na pravém rameni byl z poloviny prask-

lý. Na krvavé otlaky jsem se snažil nedívat. Mimo modřin a pásů jsem tam seděl jen ve vysokých botách, slípech a z pusy mi visel uslintaný cár županu.

Vyplivl jsem ho a potlačil záchvat dávení. Bolest jsem nevnímal, jen mi začínalo být zle po kinetinu. Na všech třech monitorech byla černočerná tma a saladin se tak neznatelně, ale známě, chvěl. Věděl jsem, proč se chvěje, a věděl jsem, že jsem prozatím v bezpečí - hlubinné miny snad Ruffus nemá a jinam než do řeky saladin spadnout nemohl.

„Mapu,“ zachrčel jsem a počítač na obrazovku vyvolal požadované. Modrý křížek, označující saladin, ležel mezi dvěma nepravidelnými čarami, označujícími břehy řeky Zair. Než řeka je to spíš veleveletok. Dobře si pamatuju, jak jsem přes ni plaval, když jsem šel pro saladin - držel jsem se klády a jak jsem kopal nohama, málem mi uplavala bota i s protézou. Zair je místy široký i jedenáct kilometrů.

„Jak se jmenovala ta řeka minule?“ řekl jsem a snažil se rozepnout růžici bezpečnostních pásů.

„Inn,“ odpověděli Ten druhý a počítač současně.

Dokázal jsem si píchnout triádu a svalit se na palandu. Kdo přese mne přetáhl deku, nevím.

Spal jsem čtrnáct hodin a probudil se docela fit - zbytky kinetinu vyprchaly.

Špatné byly ty prsty.

„Taky ta kulka mohla vzít jeden se strhanými nehty,“ řekl jsem, a nahlas u toho skřípal zuby - právě jsem si obnažené maso na koncích prstů vydezinfikoval a chystal se ho přelepit náplastmi s hojivým gelem.

Protože jsem na to musel používat stejně poničené prsty druhé ruky, opravdu to nebylo nic příjemného. S malíčkem bylo méně práce. Kulka ho ufikla čistě, v posledním kloubku, a obvaz ránu uchránil před špínou - stačilo ho jen zalepit.

„Ještě pár přestřelek, a bude mě polovic,“ zabručel jsem. Nemohl jsem moc otevírat ústa - od výbuchů, které jsem zažil mimo saladin, jsem měl přiškvařenou kůži na obličej i po celé hlavě. „Polovic a ještě upečená,“ dodal jsem, když jsem si zalepenými prsty patlal po tvá-

řích mast na spáleniny.

Pahýl nohy, poraněný pádem ze saladinu, byl nejhorší. Nejhorší bylo odlepit z něj krví přischlou protězu.

Umyl jsem se, oblékl si zelenou teplákovou soupravu s nápisem NATO, najedl se a začal prohlížet stroj - občas jsem mrkl na pult, jak počítač testuje a oživuje a jak zhasínají červené a oranžové kontrolky. Moc se mu nedařilo.

Zajímalo mne, kde skončily všechny kulky z kulometu.

Jednu jsem našel v těžce zkoušené pračce. Je to zvláštní, lednice je přesně naproti, a s ní se nikdy nic nestalo.

„Tím jsem dopral,“ zaklepal jsem na zelený bok s dírou jako kovové desetieuro.

Druhá byla v monitoru a další dvě ve spodní palandě. Vypadalo to docela nevinně, než jsem palandu nadzdvihl. Nebýt termitové granáty a céčtyřka v pancéřové schránce, měl bych po kremaci.

Ještě jednou jsem se vyspal, zažil natržený pás a dál nebylo na co čekat.

Posadil jsem se do křesla a připoutal se. Na červené kontrolky jsem se nedíval, co s nimi také.

„Plaveme na druhý břeh,“ řekl jsem.

Nebylo to až tak snadné: nemohli jsme se odtrhnout od bahna na dně.

Ale nakonec se to povedlo. Turbínky vodního pohonu táhly na stranu, ale počítač to ukormidloval.

U druhého břehu jsme vystoupili na „periskopovou“ výšku a hledali, kudy vyjet z vody. Hustě přšelo. Podle navigačního satelitu tam měly být různé cesty, ale narazili jsme jen na naši oblíbenou „dálnici“.

„Mám na ni vjet? Budou tam na nás čekat.“

„Ruffus určitě věří, že jsi mrtvý. O saladinu nemůže nic vědět a

nic než saladin ten pád vydržet nemohlo,“ odpověděl Ten druhý.

„Dálnice prochází necelých sedmnáct kilometrů od plánovaného cíle cesty,“ řekl počítač. Nejdřív mne ohromilo, že mluví z vlastní iniciativy, přestože jsem to mimo hlášení nebezpečí zakázal; pak to, že je schopen použít tak nejednoznačné slovo jako „necelý“, a nakonec to nejdůležitější: že ví, kde leží Ruffusův tábor, když já sám to jen odhaduju.

„Jak, jak, jak...“ nevěděl jsem honem, jak otázku položit, aby mi neodpověděl tím svým: „...syntakticky blebleble.“ „Zobrazit trasu!“ rozkázal jsem.

Na mapě bylo opravdu označeno místo, kde by mohl ležet Ruffusův otrokářský tábor.

„Odkud byla potvrzena informace o poloze cíle cesty?!“ konečně mne napadla přijatelná formulace.

„Byl zaměřen vysílač navigačního signálu pro nepřátelské vrtulníky Warbird A15. Cíl cesty byl ztotožněn s polohou vysílače.“

Samoučící počítač - už řídí mnohem lépe, než já kdy budu schopen, a teď pomalu začíná i něco jako uvažovat. Doufám, že mi jednou nepřeroste přes hlavu.

„Výborně, hochu,“ poplácal jsem kryt tunelu vedle svého kolena. Čekal jsem, že počítač odpoví: „Děkuji za pochvalu.“ Nebo tak něco.

Neodpověděl.

K Ruffusovu táboru to bylo i s odbočkou sotva dvě stě čtyřicet kilometrů.

Dálnice na levém břehu Zairu začínala dřevěným molem plovoucím na rezavých barelech. Z vody vedle mola vyčníval prostřílený bok velké pramice, a jak lilo, na hladině i dřevu vyskakovaly špinavé bublinky.

Džungle se nakláněla nad vodu jako připravená ke skoku.

Saladin se na břeh vedle mola nemohl vydrápat. Už jsem se viděl, jak se plahočím červeným bahnem s lanem od navijáku, ale počítači se to nakonec povedlo.

Pršelo stále houšť, a „dálnice“ byla jeden nekonečný, rozmočený marast. Dřív po ní jezdily nejvíc tanky - koleje, vyrvané pásy, byly až metr hluboké a plné vody; místy, když byl spád, jimi tekly regulární

potoky.

Přestože počítač jel, jak nejpomaleji mohl, před obzvlášť rozbahněnými úseky musel zrychlit. To jsem se pak v křesle mlátil na všechny strany, měl pevně zaťaté zuby a ještě pevněji zavřené oči.

Zničené tlumiče měly ještě jednu nevýhodu. Saladin poklesl o dobrý půlmetr a téměř soustavně o něco dřel spodkem.

Počítač zase jednou zaakceleroval, žaludek se mi zhoupł a přes příď stroje se začala valit blátivá voda a zalávala krystaly sloužící jako kamera. Saladin v takových případech ostře uhýbal až uskakoval doprava - „nezničitelná“ radlice nevydržela některý ze skoků dalekých, zkřížila se, a ve vodě a blátě táhla špici stroje za sebou. Navíc s ní šlo hýbat jen v rozmezí pěti centimetrů nahoru i dolů a červená kontrolka označující její nefunkčnost svítila bez jediné oranžové přestávky.

Saladin se z dlouhého výtluku vyhoupl s prudkým nárazem a bahnitá voda zalila rostlinstvo natahující zelená chapadla do půli cesty. Do příštího období dešťů dálnice zmizí - už teď přes ní ležely popadané kmeny a místy na ní rostly solidní stromky, o bambusu nemluvě.

„Cíl jed...,“ začal počítač, právě když se mi po projetí dalším výmolem vracely oči do důlků. Nedomluvil a strhl řízení do džungle.

Zvenčí se ozvalo drásavé zasvištění a vzápětí výbuch, který otřásl celým světem. Saladin se smýkl a zřítíla se na něj lavina bahna a rozdrčené vegetace.

„Co to herdek bylo?!“

„Cíl identifikován jako automaticky odpalovaná samonaváděcí raketa neznámé konstrukce. Stejně nebo podobné použil vrtulník třídy Warbird A15 při posledním boji.“

„Po takové ráně je tu za dvacet minut celá Ruffusova letka,“ řekl Ten druhý.

„Možná i dřív,“ řekl jsem já.

Kola se ve změti lián a popraskaných větví naposled protočila, radlice rozhrnula neprůhlednou zeleň a vyhoupli jsme se zpět na cestu.

Vzadu v širokém okruhu zmizelo veškeré rostlinstvo a uprostřed zel třicetimetrový dýmající kráter. Z nebe stále padaly útržky listů i sám déšť vypadal trochu do zelena.

„To dostat, je po nás,“ řekl Ten druhý.

„Zatracený rakety!“ hlasitě jsem polkl. Saladin se propadl do výmolu.

„Naštěstí zas tak moc samonaváděcí nejsou,“ řekl Ten druhý, když zase šlo mluvit.

„To si nemysli.“ Před vnitřním zrakem mi prolétl obraz, jak jsem se - coby člen Ruffusova vrtulníkového oddílu - zúčastnil ničení jedné automatické pasti. Přesně podle hesla: Co nemůžeš ovládnout, znič. Jako by to bylo včera, viděl jsem, jak stejná raketa zatočila o stoosmdesát stupňů a z boku zasáhla standardní, divoce manévrující automatický tank.

Puklá věž s raketometry odlétla snad dvě stě metrů daleko.

„Stát!“ řekl jsem. „Musíme zastřílet dělo!“ Z toho, že jsem až do této chvíle zapomněl na něco tak důležitého, mne téměř pojal mdloby.

Počítač mne nechal, abych na zástřelné rány říkal: „Pal,“ a dokonce jsem si mohl vybrat cíl. Nabídl mi v příslušné dálce dvě možnosti.

Vybral jsem si vysoký tenký rovný kmen rostoucí uprostřed cesty.

Počítač zbytek mauseru zastřeloval průbojnými náboji - těch na rozdíl od průpalných a tříštivých máme relativně dost.

První čtyři rány zmizely v džungli. Pátá šla nad a šestá urazila kmínek přesně v místech, která mi na monitoru počítač označil nitkovým křížem. S těmi dvěma metry zohýbané hlavně jsme bohužel přišli i o tlumič - naše dělostřelba byla opravdu nepřeslechnutelná.

„Zastřel ukončen,“ řekl počítač.

Zařadil jsem ‚Vpřed‘, abych měl pocit, že tu také něco dělám. Už za jízdy jsem počítači povolil palbu na jakýkoli mechanický cíl podle vlastního uvážení - to znamená, že může střílet první. Málem jsem si přitom ukousl jazyk, jak kola přejela kmen utopený v blátě. Vzpomínal jsem, kdy jsem samostatnou palbu předtím zrušil a nemohl jsem na

to přijít. Možná už někdy v Německu, v Základně.

O tom, že na nás útočí vrtulník, jsem se tedy dozvěděl až ze zadunění mauseru. To obvyklé: „Cíl na dvou hodinách,“ se ozvalo až potom.

Počítač první ranou minul a vrtulník na nás skrz klenbu džungle, svírající se nad cestou, vypálil jednu z těch velkých raket. Prolétla mezi větvemi asi šedesát metrů před námi, vybrala zatáčku těsně nad zemí a vyrazila nám v ústrety. V přítomí jsem jasně viděl, jak se jí na náběžných hranách bělá rychlostí zhoustlý vzduch.

Počítač dupl na brzdy a saladinem zavibrovala krátká dávka z vulcanu.

Viděl jsem, jak od pláště rakety odskočilo několik obláčků dýmu, a pak vybuchla.

Nebyl to s tím vulcanem od počítače šťastný nápad.

Tlakovou vlnu, která odhodila saladin o deset metrů zpátky a málem ho převrátila, jsem přežil. Že mi pod bezpečnostními pásy ze starých modřin vytryskla nová krev, také. Ale když jsme museli pomaličku objíždět čerstvý kráter, málem do něj po boku sklouzli, a další raketa nás přitom minula asi o pět centimetrů, tak to už mi málem vyvadly pojistky.

Ta druhá raketa se v džungli naštěstí nedokázala obrátit a vybuchla nedaleko za námi.

„Přílišná emancipace počítačům škodí,“ řekl jsem, když se na saladin zřítila polovina okolního pralesa. Tentokrát nám tlaková vlna, která nás nabrala zezadu, dost pomohla - prostrčila nás kolem okraje prvního kráteru. „Pokud to bude možné, před raketami se bude uhybat, ne do nich střílet,“ jasně jsem artikuloval, aby počítači v panujícím hluku neuniklo ani slovo.

Na servisním monitoru bliklo POTVRZENO - měl jsem pocit, že trochu uražen - jako bych někomu sáhl na jeho nezadatelná práva.

Počítač prudce přidal.

Jeho řidičská bravura stále rostla: vylétli jsme z rozervané džun-

gle dlouhým smykem, a přitom se v kolejích po tancích nepřevrátili.

Saladin chvíli skákal přes výmoly, pak najednou prudce zpomalil, a v okamžiku, než znovu přidal, práskl kanón. Tentokrát mu odpověděl výbuch v nebi.

Co výbuch: *VÝBUCH!* Podle jeho intenzity měl vrtulník ještě tři další rakety a spoustu kerosinu. Kolem zavládl příšerný chaos z hořících větví, vody, bahna a páry. Zase jednou jsem měl pocit, že do saladinu udeřil pěští sám Bůh.

Naštěstí, už předtím, jak počítač na rozmlácené cestě zrychlil, jsem si vrazil mezi zuby kus gumové hadice, který jsem si prozřetelně nachystal už na dně Zairu. Při té ráně jsem hadici málem spolkl, ale zuby vydržely.

Přestože jich Ruffusovi zbývalo ještě minimálně sedm, byl to poslední vrtulník, který na nás zaútočil. A nepočítám-li dvě automatické rakety, probíhala další cesta tak klidně, jak jen bylo možné. Druhá z raket se proti nám vyřítila v zatáčce, ale naštěstí měl počítač lepší reflexy než její naváděcí elektronika. Rakety vybuchující za zádi a tlakové vlny postrkující třísettunovým saladinem jako krabičkou od sirek se pro mne pomalu stávají všední záležitost. Jen jsem přemýšlel, jestli ještě někdy půjde otevřít průvlak.

„Tady to znám,“ řekl jsem. Zarostlá, příšerně rozbitá „dálnice“ najednou skončila a počítač zastavil.

Že dálnice skončila, není řečeno přesně; naopak, spíš začala: Před námi bylo něco, co by se snad opravdu dalo nazvat cestou. Výmoly po pásech tanků někdo zasypal hrubým šterkem, na povrchu vozovky nic nerostlo a v blátě se zřetelně rýsovaly otisky širokých terénních pneumatik. Nemohly být nijak staré.

Stopy zatáčely v pravém úhlu na úzkou odbočku do džungle. Naпоследy jsem to tady viděl hledím nad trychtýřovitou hlavní plynové-

ho plamenometu.

K Ruffusovu táboru je to šestnáct a půl kilometru.

I odbočka byla udržovaná a jelo se po ní opravdu hezky. Čím jsem byl táboru blíží, tím divnější pocit mne pojímal.

„Nebude to příjemné, nebude,“ povzbudil mne Ten druhý.

Zase jednou nastávala situace, o které jsem mnohokrát přemýšlel (hlavně o svých hrdinských a efektních činech), ale co udělat ve skutečnosti, jsem nikdy nevymyslel.

Až mne děsilo, že neútočí vrtulníky, nebo něco. Přece mne jen tak nenechají přijet doprostřed tábora.

„Nejnebezpečnější bude Ruffus a Salinas a bratři v obrněných transportérech. Možná tam někde budou i ty samonaváděcí rakety,“ říkal jsem si pro sebe.

„Rakety asi ne, když mají obrněné transportéry a nákladáky. To by jim jich moc nezůstalo,“ řekl Ten druhý.

Pak se džungle rozestoupila a objevila se známá, vysokými stromy zastřešená mýtiny. Nad ohništěm se stále pohupovaly uzené hlavy, bambusové baráky v dešti vypadaly tmavší a ještě hůř než kdy dřív, a doktorova „ordinace“ a ubytovny bratrů se vůbec nezměnily. Žaludek mi sevřela slizká, studená ruka.

Násilím jsem pootevřel přihrádku s nenávisť. Nebyla tak rudá jako tehdy, co jsem ji tam zavíral, ale aby sežehla strach, na to stačila.

Počítač zastavil uprostřed paseky - přibližně v místech, kde Ruffus dělával svou selekci bratři-zboží-kuchyň. CÍL CESTY DOSAŽEN, bliklo na monitoru.

Když ustalo mlaskání kol, svět zalilo ticho. Zvenčí se ozývalo jen nepřetržité šumění a klepání deště, a stalo se něco, s čím jsem ve svých představách nikdy nepočítal.

Nikde nikdo nebyl.

Zesílil jsem odposlech na maximum - bylo stále slyšet jen bubnování kapek.

„Tak mne ty hrdinské činy stejně neminou,“ řekl jsem a vysoukal se z křesla. Amortizér nemocně zasténal a zabublal. Hrdlo jsem měl mírně řečeno *stažené*.

Oblékal jsem se velmi pomalu, ale ven jsem musel - zjistit, co se stalo. Přestože jsem byl téměř stoprocentně přesvědčen, že je to past.

Po dlouhé době jsem se navlékl do svých kevlarem vyztužených kalhot.

Hlavou mi bleskla vzpomínka, jak jsem si je tenkrát v Plzni, ve skladu jednotky speciálního určení, vybíral z regálu; i to, jak jsem na ně našival ohebné keramické destičky z neprůstřelné vesty zabitého bratra - tehdy v džungli.

Pečlivě jsem si stáhl pahýl pružným obinadlem a vyložil protézu polštářkem - tak budu moci v případě nejvyšší nouze i trochu (jakoby) běžet. Dotáhl jsem přezky bot a na bavlněné tričko si vzal svou prastarou koženou bundu. Byla ve skříňce, pokrytá zavlhlou vrstvou pouštního prachu, na levém rukávu záplatu po přestřelce v Plzni, a rezavé řetězy zachřestily stejně jako tenkrát v chatě po strýci Damiánovi.

„Nějak moc vzpomínáš. To prý bývá předznamenání smrti,“ řekl Ten druhý.

„Nesmysl,“ odsekl jsem a zatáhl zip. Pak jsem zakroutil hlavou: „Ty teda umíš dodat odvalu!“

„Rádo se stalo,“ mávl Ten druhý mou rukou. „Já bych odtud, být tebou, nevylézal. Je to určitě past a po té dálnici se dá projet zbytek pralesa Středu, pak Sahara, Evropa... Jednou jsi vyprávěl, že ti generál Ruffus říkal, že Cizinci brzo odletí. Celá Evropa by byla jen tvoje, mohl by sis najít pořádnou elektronickou protézu, v Mullhausenu opravit saladin...“

„Mlč!“ pevně jsem stiskl víčka. Jak to říkal, běželo mi vše před očima a lákalo to, bože, jak to lákalo. Ven, do zelenočerného přítmní plného pleskání vody a strachu se mi chtělo stále míň.

„Cizinci se jednou vrátí a ten parchant Ruffus pro ně bude mít další dodávku zboží... Za Jonáše, za Singhaiu, za lidi,“ procedil jsem mezi zuby a další vlna horké nenávisti mi projela tělem. Dokud neuvidím Ruffusovu mrtvolu nebo dokud sám nezemřu, nebudu mít klid.

„Za Jonáše, za Singhaiu, za lidi,“ posměšně po mně zopakoval Ten druhý, „to zní jako z amerického filmu. Nevzpomínám si, že bys

na ně poslední dobou nějak vzpomínal - obzvlášť na ty *lidi* ne. Jestli to neděláš jen kvůli těm hrdinským snům - víš, kvůli těm, co se v nich stáváš spasitelem světa.“

Neodpověděl jsem mu.

Přes bundu jsem si navlékl svou starou neprůstřelnou vestu s vysokým límcem a mapami po soli, a na ruce bezprsté aramidové rukavice. Zkusil jsem pár švihů pěstmi, dvakrát vykopl protézou ke stropu a zahleděl se na stěnu se zbraněmi.

„Mít tak kádvojků,“ povzdechl jsem si. K opasku jsem si připnul pouzdro s jedním z posledních tří vojenských waltherů, natáhl ho, zkontroloval, a do kapes si zastrkal náhradní zásobníky. To už jsem očima přejížděl po nevelké sbírce samopalů a útočných pušek, ale žádná zbraň se mi nezdála vhodná. Anebo se mi spíš strašně nechtělo ven a tak jsem hledal jakoukoli záminku, abych to mohl zdržet. Zrak mi nakonec utkvěl na obrovské černé opakovací brokovnici, devítiranné celokovové dvanáctce bez ramenní opěrky.

„To dělá hrozný kravál,“ řekl Ten druhý.

„Jestli tu někdo je, tak už o nás dávno ví,“ vyndal jsem černou zbraň z držáků, „a kravál by ho aspoň mohl vyvést z rovnováhy.“ Ve skřínce s náboji jsem si našel dvě krabice patron s velmi jemnými broky a dvě s velmi hrubými. Do zásobníku pod hlavní jsem nastrkal ty jemné. Trhl jsem závěrem dopředu a dozadu, a za náboj, který zmizel v komoře, dal do zásobníku desátý. Do podavače nahoře nad hlavní jsem nastrkal devět červených patron s velkými broky. Zbytek nábojů jsem si volně nasypal do kapes u kalhot.

Bohužel, v té chvíli už jsem nevěděl, jak dál zdržovat - byl jsem připraven jít.

Neměl jsem ani tak strach ze smrti, jako z toho, že mne znovu zajmou.

Dvakrát rychle za sebou jsem stiskl tlačítko klíče a průvlak se rozlétl. Brokovnici v rukou, sklouzl jsem dolů.

Rozmáčená tráva mi začvachtala pod nohama a v ne zcela zahojeném pahýlu mne ostře píchlo. To už se za mnou ozvalo prásknutí, jak počítač zavřel.

Šumění deště nebylo ani hlasitější ani tišší než z odposlechu. By-

lo dusno, ale zdaleka ne takové, jaké jsem čekal - na obvyklé poměry džungle bylo spíš chladno. Tiskl jsem se zády k boku saladinu a voda mi pleskala na holé hlavě; po mastné hlavni zbraně stékala v klikatých stružkách. Jinak se nic nedělo.

„Tak dobře,“ zašeptal jsem a příkrčený vyrazil k nejbližšímu z bambusových baráků. Všechny mé instinkty přímo ječely, abych se vrátil do bezpečí pancíře.

Hlavní pušky jsem strčil do dveří - zaskřípaly v kožených pan-tech, a uvnitř byla jen tma. Nasadil jsem si brýle a násobič světla mi odhalil pohled, který jsem dobře znal. Kolem žaludku jsem ucítil ledové zašimrání - o barák vedle jsem strávil jedny z nejhorších dnů svého života.

Betonové jehlany s rezavými železnými oky, dávivý puch zahnívajících močí a výkalů, pavučiny... Jinak ale nic - žádní vězni. Děravým stropem protékaly stružky vody a na hrbolaté podlaze stála malá jezírka.

„Ani človíčka. To se ti bude těžko kráčet v čele osvobozených zástupů,“ zašeptal Ten druhý.

Ani v ostatních barácích pro ulovené cíle nebylo nic než zápach, voda a pavouci.

„Proč by to tady Ruffus opustil?“

„Třeba se lekl neodbytnosti, s jakou jsi sem směřoval,“ pokrčil mými rameny Ten druhý. To už jsem přecházel mýtinu k barákům pro bratry, pušku ve svěšené ruce, a přes varování instinktů mi přišlo hloupé kráčet ostražitě příkrčen. Dlouhý nízký dům, ve kterém jsem prospal tolik nocí, byl uvnitř také stále stejný jen moskytiéry ze stěn a závěsná lůžka z kůlů zmizely. Rohože na podlaze byly mazlavé plísni.

S puškou v podpaží jsem vyšel ven.

Za kuchyní přetékala z hluboké, vodou zaplavené jámy hromada nazelenalých lidských a opičích kostí. Lezli po nich jasně oranžoví slimáci.

Další na řadě byla „ordinace“. Nejdřív bych se ale mohl stavět v baráku, pod kterým býval sklad zbraní.

„Mohly by tam zbýt nějaké náboje vhodné do vulcanu, mohly by,“ zašeptal jsem a tráva mi máčela boty.

Opuštěný tábor působil tísnivě. Temná, vodou prosáklá džungle se tiskla na mýtinu a nízké tmavé mraky jako by mi ležely na temeni. Pršelo stále stejně hustě a studená voda mi kolem uší zatékala za krk.

Přitáhl jsem si límec bundy a otevřel dveře do baráku nad sklepním skladem.

Uvnitř byla inkoustová tma a linul se odtamtud zápach mokrého betonu, syrové hlíny a ještě něčeho znepokojivě známého, ale nerozpoznatelného.

Spustil jsem si brýle z čela na oči a otřel skla rozvlněná vodou - spíš se to zhoršilo než zlepšilo.

Pak jsem vstoupil.

„Že ti to ale trvalo,“ zezadu se mi o hlavu opřelo něco studeného, brýle mi spadly, brokovnici mi někdo vyrval, a než jsem se stačil nadechnout, nějaká ruka mi z pouzdra vyhmátla i walthera. Za zády zkroucená zápěstí mi scvakla pouta.

Už vím, co byl ten příznak znepokojivého zápachu. Bylo to nemyté tělo pana Salinase. To on řekl to: „Že ti to ale trvalo“, to on mi tiskl k hlavě pistoli.

„Vyved'te ho, ať si ho prohlídnu,“ řekl Salinas.

Někdo mne vykopl do deště; kupodivu jsem neupadl.

Bylo jich na mě sedm. Šest bratrů a Salinas. Šest párů očí pod stříbřitými obručemi mne nedůvěřivě probodávalo; když promluvil Salinas, otáčely se k němu a rozsvěcely se láskou. Podobné pohledy jsem vídal v očích malých dětí pozorujících své rodiče.

„Ty seš ale hnusnej chlap,“ Salinas zatřásl hlavou a z nosu mu odstříklo několik kapek, „ale jako bych ten tvůj ksicht už někdy viděl. Ale to žlutý voko... Umíš anglicky?!“

Já jsem zatím nebyl schopen slova a podlamovaly se mi nohy - takhle mě dostat! Stačilo přepnout brýle na infra a podívat se přes prkennou zeď.

Nevěděl jsem, jestli se mi nohy podlamují strachem, nebo vztekem na sebe sama.

„Ano,“ odpověděl jsem anglicky. Dobře jsem si vzpomínal, jak je Salinas háklivý na mluvení a nemluvení. Ten druhý naštěstí mlčel.

Bál jsem se, aby si Salinas nevšiml světlého pruhu, který mi už asi navždy zůstane po čelence kolem hlavy - jako cejch. Nezakryly ho ani jizvy po spáleninách, ani pouštní slunce.

„Tak se hni,“ konečně si mne přestal prohlížet a píchl mě pistolí

do boku, „půjdeme se podívat na ten tvůj zázračnej stroj. Generála Ruffuse moc zajímá, co mu dokázalo zničit tolik vrtulníků a vydržet takový ostřelování.“ Znovu do mne píchl zbraní: „S tebou si taky bude chtít popovídat, ale moc bych se na to netěšil,“ Salinas se ošklivě zachechtal.

„Stop,“ řekl po pár krocích a otočil se na jednoho z bratrů: „Uvaž mu roubík, tyhle krámy se prý dají ovládat hlasem zvenčí. A nechceme být nějak nepříjemně překvapeni, že, plešoune?“ tentokrát mne bodl pod okraj vesty a opravdu to zabořilo.

Salinas obešel saladin, chvíli zkoušel otevřít průchod, kopl do neviditelné pneumatiky a řekl: „Taková troska!“ Zakroutil hlavou. „Ale pan Ruffus řekl dovézt, tak dovézt. Jak se dostaneme dovnitř, plešoune?“

Pokrčil jsem rameny.

„Naštěstí tu s náma je i doktor,“ zabručel a mávl směrem k ordinaci.

Doktor vypadal ještě strašidelněji, než jsem si ho pamatoval. To zakrvácené křeslo s gumovými pouty také.

„Je to sice mrzák, ale dokud nám neotevře ten svůj krám, může být bratrem. A neublíž mu - to si zamluvil generál,“ řekl Salinas.

Věděl jsem, že jedinou šanci budu mít, až mi sundají náramky. Jak mne připoutají do křesla, je konec. Při vzpomínce na lepivou hrůzu, která mi tehdy s kovovou čelenkou přilnula k mozku, se mi udělo špatně.

Uvnitř ordinace byl jen doktor, Salinas a dva bratři - ostatní zůstali venku, a nevím proč, ale hlídali - doktor se také nějak nápadně často ohlížel k oknu, jako by měl z něčeho strach.

„Zkus se hnout, a...!“ namířil na mě Salinas, ale vypadal jsem tak zničeně, že to udělal jen ze zvyku. Jak jsem totiž uviděl mučící křeslo, rozsypal jsem se. Nikdy bych nevěřil, že dokážu pláč nasimulovat tak přesvědčivě - i se slzami.

Pouta na mých zápěstích se rozpojila.

Každý z bratrů oběma rukama svíral jednu moji. Oni ale neseděli měsíce v džungli, neživili se pavouky a nedělali na kluzké větvi pět set shybů denně.

Doktor se právě znovu podíval z okna a Salinas automaticky sledoval směr jeho pohledu. Doktor už měl v rukou čelenku, a tučný, špatně oholenými vousy modročerný podbradek se mu leskl potem.

Jak jsem zabral, vyvrátil jsem bratrovi vpravo obě zápěstí. Pustil mě ale, až když jsem jím prudkou otočkou bacil do druhého bratra. Čela jim dutě křápla o sebe. To mou ruku pustil i druhý bratr.

V té chvíli už Salinas otáčel hlavu zpět - vnímal jsem to jako ve zpomaleném filmu.

Přestože hlavu teprve otáčel, hlaveň jeho lugu už mi mířila na břicho. Měl hadovitě rychlé ruce.

Dvě kulky mne bezprostředně po sobě zasáhly kousek nad opasek a výrony hořícího plynu mi zespoda ožehly bradu.

Jak mne střely odhodily, ještě v letu jsem zaklesl prsty za roubík a strhl si ho dolů.

„Pááál!!!“ zařval jsem zplna hrdla, dopadl, překulil se a zaryl obličej do krví páchnoucí podlahy.

Doufal jsem, že mi údery střel moc nezkreslily hlas.

Počítač saladinu „slyší“ dobře.

Jenom míření mu občas dělá problémy. Obzvlášť, má-li střílet na živé cíle - na lidi. To mu trvá strašně dlouho, než se rozhodne, kterého ano a kterého ne.

„Ty hajzle!“ řekl Salinas a střelil mne do zad. Bratři už se zvedali z podlahy.

Zvracel jsem a loučil se s životem.

V té chvíli saladin konečně spustil.

Stěna explodovala s ohlušujícím bzučivým rachotem. Koutkem oka jsem zahlédl, jak vzdálenějšího bratra zasáhla smršť dlouhých dřevěných štěpin a jak se ten bližší roztrhl v půli: jeho tělo od pasu vzhůru vykroužilo dvojité salto vroubené proudy kouřící krve. Nakročené nohy podklesly v kolenou a padly na místo, kde jsem ještě před zlomkem sekundy ležel.

Mne sice před zásahem chrání obdélníkový klíč, ale saladin je za-

traceně daleko a vulcan má na dálku ošklivý rozptyl.

Jak jsem se smýkl ke dveřím, znovu se ozvalo praštění kulkami drceného dřeva - tentokrát ale odněkud zvenčí.

Salinas ležel na podlaze vedle křesla a hlavu měl zalitou krví. Myslel jsem, že je mrtvý, ale v okamžiku, kdy jsem se překulil přes práh, zvedl pistoli a těsně nad podlahou po mně střelil. Instinktivně jsem před sebe vystrčil ruku - projektil mi sklouzl po dlani a jeho energie mne vyhodila ze dveří. Salinas se k druhé ráně nedostal - vulcan prošel barák také těsně nad podlahou a těžké křeslo s pozuráženými nohami se mu zřítilo na záda.

Odrasil jsem se loktem a skutálel se po třech schůdcích na děst'. Padl jsem do něčeho horkého, páchnoucího a rudého - nebylo poznat, z kolika bratrů ta krvavá, kulkami namletá kaše je. Moje brokovnice se válela vedle stěny prošíité projektily. Skočil jsem po ní, uklouzl a padl na záda - v té chvíli z ordinace vyběhl ten třískami probodaný bratr a střely z vulcanu mu trhaly podlahu za patami. Když přeskočil schůdky a v letu zabouchl dveře, vulcan přestal střílet. Počítač zaměřoval v infra, a tak ho skrz čelní stěnu a dveře neviděl.

Já měl jeho záda přímo před očima.

Jak doskočil a chytal v rozmočené trávě rovnováhu, uspávací karabinu v rukou, nadzdvihl jsem hlavě brokovnice a střelil ho do kříže - těsně pod okraj neprůstřelné vesty.

Na to, jak je střelba z brokovnice ohlušivá, jsem už téměř zapomněl.

Na to, jak působí na lidský organismus také. Bratr vylétl do výšky a jeho vnitřnosti pršely houšť než ten nekonečný déšť.

Bylo mi zle, ale ne z pohledu na potranou mrtvolu. Salinas předtím přesně věděl, kam mířit, aby mi neublížil, ale aby mne zneškodnil - ty první dvě rány mi skrz vestu proboxovaly žaludek, ale ta do zad byla nejhorší - energie střely se přenesla na páteř a nějak jsem moc nemohl hýbat nohama. Levá ruka mě brněla a na rukavici po kulce zůstala světlá šmouha.

Zpoza rohu vyskočil další bratr. Takže ta směsice kostí, střev a hlav, do které jsem předtím padl, byla jen ze tří, ne ze čtyř těl. Dávka z vulcanu bratra zvedla do výšky a odhodila až k okraji džungle -

stoupala z něj hustá bílá pára a déšť byl chvíli červený.

„Granáty, vy hovada, granáty!“ ozval se z ordinace Salinasův hlas.

Prošil jsem stěnu dvěma ranami.

Odpovědělo mi několik kulek z lugu.

Byl to pat. Já jsem nemohl chodit, Salinas nemohl ven a vulcan nemohl střílet, protože počítač nevěděl, kde přesně jsem, a tak nedokázal zaručit, že mne nezasáhne také.

Někde v pleskání deště se ozvalo divné pískání a hučení a zesilovalo se.

„To je motor,“ zašeptal jsem.

„Zatraceně velký motor!“ zašeptal Ten druhý.

To už jsem přesně věděl, co to je.

Tank.

Před barákem se ozvala hlasitá detonace následovaná uširvoucím kovovým zazvoněním. To vystřelil mauser. Hukot velkého motoru zakolísal, ale neztichl. Ve vzduchu zpoza rohu se táhla divná šedá mlha - co to je, jsem poznal, až když zavoněla špatně spálená nafta. Musel jsem chvíli vzpomínat, naposledy jsem to cítil jako malý kluk.

Pak se ozvalo drásavé hvízdnutí a basové zadunění, které jsem už mnohokrát slyšel kolem sebe, ale zvenčí jen několikrát.

„Sakra, něčím střílejí do saladinu! Něčím velkým!“ zapanikařil Ten druhý. Mně začaly mravenčit nohy to je vždy dobré znamení, máte-li je předtím necitlivé.

Uvnitř ordinace se něco zachrulo. Prošil jsem zeď dalšími třemi ranami, překulil se, a rudá, krví zteplalá voda mi natekla za límec.

Rychlopalba ze dvou pistolí zvedla červené fontány tam, kde jsem do té chvíle ležel.

„To znělo jako můj walther s vypnutým tlumičem,“ zašeptal jsem a strkal do zásobníku brokovnice patrony a zároveň se snažil ohýbat nohy - šlo mi to stále lépe.

Hučení velkého dieselu se ozývalo stále blíž. Znovu dvakrát práskl mauser, ale mimo toho zvonivého zvuku se nestalo nic. Naopak, když se podruhé a potřetí ozvalo to drásavé hvízdnutí, pancíř saladinu zaduněl tak nějak nakráple.

„Ten tank... Nechceš si na něm vyzkoušet nějaký hrdinský čin?“
zašeptal Ten druhý.

„Drž hubu!“ řekl jsem, opřel se o brokovnici a vrávoravě vstal. Podél stěny jsem se dopotácel ke dveřím ordinace a mlaskání mých kroků zaniklo v přibližujícím se pískání tankových pásů.

Skulinou mezi prkny jsem viděl zakrvácenou místnost a za oknem v protější stěně hrozivou, temnou věž tanku - nebyl jsem s to poznat, co je to zač, ale bylo jasné, že pokud je tank mezi mými nepřáteli v ordinaci a saladinem, palba z vulcanu mi na pomoc nepřijde. Uniknout do stran nepřicházelo v úvahu kdybych zpoza zdi jen vystrčil nos, tank mi ho ustřelí i s hlavou. Kdybych se pokusil uniknout do džungle a vzít to oklikou, než bych se na svých paralyzovaných nohou dopotácel k saladinu, kulomet tanku ze mě udělá řešeto.

Dalo se udělat jen jediné.

Zarachotil jsem závěrem a proskočil dveřmi ordinace.

Protéza mi podjela v kaluži krve a po zádech jsem se rozplácl na podlaze. Koutkem oka jsem viděl, jak se Salinas zdvihá za pultem pokrytým laboratorním sklem a prázdnými lahvemi od ginu a kubánského rumu, v obou rukou pistole plivající oheň. Jak mi brokovnice padla přes prsa, nadzdvihl jsem hlavěň a bez míření stiskl spoušť - v dlani, o kterou se mi předtím zastavila kulka, mne ošklivě píchlo.

Kužel jemných broků vyrazil na svou kratičkou, velerychlou cestu:

Nejprve z pultu smetl polovinu lahví a pak se i se všemi střepy zasekl Salinasovi do obličeje. Nikdy bych nevěřil, že taková malá hlava dokáže zasvinít takovou velkou zeď. A nikdy bych po svém dávném zážitku s hostinským Kozákem nevěřil, že se na něco takového budu moci klidně dívat a mít z toho radost.

Vydrápal jsem se na nohy a překulil se přes stůl.

Kolem prosvištěla dávka z tankového kulometu. Jednohlavňová zbraň neměla ani zdaleka tu smršťovitou intenzitu vulcanu, ale i tak třísky létaly jako malá bzučící kopí.

Dopadl jsem na smrdutou rosolovitou horu špeku. Ozvalo se hlasité vyheknutí. Překvapilo mě to - doktor byl stále živý a s rukama kolem hlavy se tiskl k podlaze.

„Okamžitě zařvi, ať přestanou střílet!“ skulil jsem se z něj a svá slova zdůraznil horkou hlavní brokovnice v jeho uchu. Po spáncích mu tekla pot smíchaný s krví, která po letu bratrova půltěla stále kapala ze stropu.

Brokovnice v uchu má silný dar přesvědčit kohokoli o čemkoli.

„Přestaňte střílet, zakazuju to! Přestaňte střílet! To je rozkaz!“ vykřikl doktor a hlas se mu ošklivě lámal.

„Teď pomalu vstaň a buď mezi mnou a oknem jeden rychlejší pohyb a bude vymalovaná i druhá zeď.“ Doktor se posadil a vstal - faldy špeku se mu pod těsnou propocenou košilí otřásaly a prsa mu visela jako staré prostitutky. Opřel jsem se o stůl a v krytu jeho široké postavy vstal také. Sice to bolelo, ale nohy mne poslouchaly stále lépe.

„Teď řekni, ať všichni opustí tank. Beze zbraní.“

„Neposlechnou mě. Nejsem pro ně velitel.“ špekoun měl uslintané rty, a bledé tváře se mu třásly strachem. Věž tanku mířila přes potrhanou moskytiéru dovnitř. Obrněnec neměl raketomet, ale dlouhý kanón s tlumičem; ráži jsem odhadl přes sto dvacet milimetrů. Proto se saladin stáhl.

Pod černým jícnem děla jsem přes doktorovo špekovité rameno viděl kouřící hlaveň kulometu - vedle obrovského kanónu vypadala jako slámka na pítí.

„Zkus to,“ řekl jsem a usmál se. Něco v mém úsměvu musí být opravdu neodolatelné, protože doktor zbledl ještě víc a zařval: „Vyjděte z tanku! Beze zbraní!“

„Kolik jich tam je?“ Pořád jsem nemohl určit typ.

„Dva nebo tři.“

Poklop na věži se otevřel, jinak se nic nestalo. Oknem se do ordinace táhly pruhy šedého dýmu páchnoucího naftou a velký motor tlumeně bublal.

„Zavolej ještě jednou,“ šťouchl jsem doktora brokovnicí do břicha.

Nenávistně po mně střelil očima, ale zase poslechl: „Vyjděte ven! Teď hned! Je to přímý rozkaz!“

Z věže vykoukla první hlava s kovovou čelenkou. Byl to černoch; jeden z těch dvou, které tenkrát Ruffus určil pro otroctví spolu se mnou.

Jak jsem se zadíval ven, doktor zaútočil.

Na takového tlust'ocha byl nečekaně rychlý.

Udeřil pěstí do hlavně brokovnice a druhou mne zasáhl do brady.

Zbraň mi vypadla z ruky, přelétl jsem stůl, a po zádech se zřítíl na zakrvácené nohy vulcanem rozpůleného bratra.

Doktor zachytil brokovnici ve vzduchu, otočil ji v ruce jako ma-žoretka hůlku a bez zaváhání vystřelil skrz desku stolu.

Smršť broků a třísek mne minula o pár centimetrů, vyrvala z lýt-ka bratrovy nohy kus svalů a prorazila do prkna podlahy díru jako dlaň. V tom samém okamžiku - jako by tam čekal na pružině - dírou vyskočil obrovský černý pavouk. Podle mých zkušeností to byla sami-ce - ty vždycky útočí, když něco napadne jejich hnízdo. Broky jí ho nejspíš sešrotovaly.

Chytil jsem pavouka za nohu a hodil ho doktorovi do obličeje.

Ten zrovna udělal závěrem smrtící „klix-klax“ a vzduchem vířila kouřící nábojnice.

Než namířil, pavouk přistál.

Kupodivu jsem doktorův obličej nemnul.

Každý člověk, kterému něco nečekaně padne do obličeje, zarea-guje stejně - instinktivně všechno pustí a snaží se ochránit si oči.

A rozzuření pavouci bolestivě koušou.

Doktor zařval, odrazil se dozadu a s hlasitým zaduněním padl na záda.

Podlaha se otřásla a brokovnice zarachotila o desku stolu. Vy-houpl jsem se na kolena a hmátl po ní.

Skrz moskytiéru sykla uspávací střela - poznal jsem ji podle cha-rakteristického chemického zápachu, když narkotizační látka vystříkla už na síťce. Otočil jsem hlavě a střelil bratra s karabinou do obličeje. Narazil zády na tank a nechal na pancíři širokou krvavou stopu. Mos-kytiéra hořela. Trhl jsem závěrem a namířil na doktora.

Špekoun se mlátil po podlaze a kvičel jako podřezávané prase - obrovský pavouk mu zaťal klepítka do tváře pod okem a doktor se ho nemohl zbavit.

Namířil jsem mu na krk.

„Moment,“ zarazil mne Ten druhý, „nechceš se ho na něco zepat, než ho zabiješ?“

„Ne. - Vlastně ano. Nevím, kde je Ruffus,“ sklonil jsem zbraň.

„Kde je Ruffus?!“ protézou jsem přidupl zmítajícího se doktora k zemi; bylo to, jako bych šlápl do bláta. Nevnímal mě, po bradě mu tekla pěna, a vyplazený jazyk mu vibroval v nepřetržitém kvílení.

Sklonil jsem se a odtrhl mu pavouka z obličeje i s kusem kůže. V chytání pavouků, aby mne nemohli kousnout, mám dlouhodobou zkušenost.

Nechápu, jak jsem se těch chutných tvorů mohl kdy štítit. Doktor přestal rvát, jako když utne.

„Kde je Ruffus?“ zopakoval jsem.

„Ne-nevím,“ jekal a rozumět mu bylo až napotřetí. Z rány pod okem mu tekla černá krev a celé oko mu mizelo v rychle rostoucím, rudofialovém otoku.

„Musím si píchnout protijed! Ta bestie je jedovatá! Pust' mě!“ znovu se začal zmítat. Věděl jsem, že žádný protijed nepotřebuje. V triádách, kterých má jako lékař nadbytek, je dostatek univerzálního antidota, aby se jakékoli uštknutí odbylo jen trochou bolesti a otokem. Jenže doktoři mívají o své zdraví větší strach, než bývá běžné.

„Kde je Ruffus?“ řekl jsem.

„Nevím! Musím si píchnout protij...!“

„Kde je Ruffus?“ sklonil jsem se a dal mu nohama mávajícího pavouka nad obličej.

„Ne-nevím! Nevím! *Nevíím!*“ začal se mrskat jako v záchvatu epilepsie a tlouci hlavou do podlahy. Čím jsem dal pavouka níž, tím ječel vyšším hlasem. Dal jsem ho ještě níž.

„Pomoc! Pomóc! *Pomóóóc!*“ felčar najednou křikem přímo explodoval, a musel jsem na něj nakročit plnou vahou, jinak by se mi vysmekl. Otočil jsem brokovnici, a když se poslední živý bratr vřítíl dovnitř, střelil jsem ho do krku. Bylo mi to líto, a nejen proto, že to byl ten známý.

Všech bratrů mi bylo líto - stačilo by jim sundat členky a měl bych pomocníky já, ne ti zlí.

„Teď jsme tu jen sami dva, špekoune. Sami dva tady s kamarádkou,“ znovu jsem se sklonil a tentokrát nechal pavoukovy nohy po tučných zpocených tvářích zaškrabat. Doktorovi zase začala mezi rty stříkat pěna. Odtáhl jsem ruku.

„Kde je Ruffus?“

„Generál by mne zabil, kdyby se dozvěděl, že jsem prozradil, kde je!“

„Z toho už nemusíš mít strach,“ řekl jsem. „Kde je?!“

Jenom zavřel oči a zavrtěl hlavou.

„To máš z generála, který tu není, větší hrůzu než z mé brokovnice, nebo tady z rozzlobené přítelkyně?“ Nijak na má slova nezareagoval.

„Říkáš si o to sám.“

Od opasku Salinasovy mrtvoly jsem odepnul pouta, sevřel mu je kolem levého zápěstí a přetáhl ho do rohu, kde k železné trubce poutával své budoucí zákazníky. Nebránil se a v slizké krvi pokrývající celou podlahu šel táhnout docela lehce. Nebránil se proto, protože měl hlaveň pušky hluboko v krku. Zacvakl jsem druhý konec pout za trubku.

„Viděl jsem jednou v džungli, jak se stejný pavouk prokousal mrtvole až do břicha. S tím tvým špekem by to trvalo trochu déle, ale byl by to zajímavý pokus, vyzkoušet to na živém, co říkáš?“ odmlčel jsem se.

„Nebylo by snazší a jednodušší a méně bolestivé říci mi, kde je Ruffus?“

Měl stále pevně stisknutá víčka a jen zavrtěl hlavou. S tím pavoukem jsem bohapustě lhal, ale na druhou stranu, jedině o Ruffuse mi jde - o jeho smrt. A jenom páchnoucí felčar mi může říci, kde ho hledat, když jsou všichni ostatní mrtví.

„Viděl jsem tady nedaleko v džungli mraveniště,“ začal jsem znova a felčarovi se najednou po čele řinuly vodopády potu, „ne moc velké mraveniště, tak akorát, ale jsou to ti rezaví mravenci, určitě je znáš, s velkými kusadly...“ Když jsem doktorovi vylíčil, jak to trvá dlouho, než mravenci člověka zabijí, znovu jenom zavrtěl hlavou - a kupodivu se mu na rtech zavlilo něco jako úsměšek - ty rty přitom vypadaly jako souložící slimáci.

Přemýšlel jsem, jak odulou příšeru v lidské kůži vystrašit. Proč se sakra usmívá, když mu vyprávím, jak bude dny a dny trpět, než ho

mravenčí kusadla usmrtí. S tím, že zemře, už se asi smířil, ale s takovou nekonečnou bolestí se nesmíří nikdo... Leda že by věděl, že to je rychlé a v podstatě bezbolestné. Pak mne napadlo něco z vlastní zkušenosti - ze života v džungli: „Ne ne ne. Nemysli si, že budu tak hloupý a hodím tě do toho mraveniště jen tak - to bys to měl za sebou moc brzo. Dám ti na nos kolíček a do uší špunty.“

Zdánlivě jednoduchá věta, ale konečně doktora zlomila. Hmyz totiž s oblibou zalézá do štěrbin; tak je velmi pravděpodobné, že ti agresivní mravenci člověka usmrtí, když se mu ušima a nosem prokoušou k mozku - a ani to nemůže moc trvat ani moc bolet. Ovšem, je-li na nose kolíček a v uších špunty... Já bych to nikdy neudělal, ale na člověka, který jiným takovou smrt zřejmě způsobil, musí podobná výhružka působit strašně.

„Viktoriino jezero... na pobřeží... kuželová hora, vila-hrad, kolíček ne!“ sypalo se z doktora nesouvisle a ze smradu jeho hrůzy se mi začínalo dělat špatně.

„Dík, doktore, a sbohem,“ poodstoupil jsem a namířil na něj. Nebo spíš chtěl namířit - v ruce jsem pořád měl toho pavouka. Trocha sadismu je v každém z nás, a navíc tihle velcí černí nebývali špatní na chuť - předvedl jsem doktorovi, jak se jedí.

Než jsem tlustého felčara stačil zastřelit, utopil se ve vlastních zvratcích. Přece jen nebyl taková nátura, jak se dělal.

Zahodil jsem vysáté tělíčko a věděl jsem, že z toho budu mít výčitky svědomí až do smrti.

Anebo ne.

V okamžiku, kdy jsem vycházel (vykulhal) z ordinace, zahučel rozrážený vzduch a někde na druhé straně domu se ozval uširvoucí kovový náraz.

Následovalo drhnutí a skřípání, které bylo ukončeno otřesem, až zem poskočila. Švihnul jsem sebou a zaryl hlavu do krvavého bahna.

Když se asi pět minut nic nedělo, opatrně jsem vstal a přikrčený, pušku před sebou, jsem obplížil dům.

Tank ležel na boku, dlouhý kanón zabořený v zemi a saladin měl radlici ještě ohnutější než dřív. Ono, převrátit takový tank... Co se asi muselo honit v elektronickém mozku mého stroje, když objel celou

mýtinu, a pak to do tanku plnou rychlostí zezadu napružil.

„No výborně,“ poplácal jsem zjizvený pancíř. Přibyla na něm ošklivá hluboká rýha po zásahu tankovým granátem - ty nakrápěle znějící rány šly do radlice. Docela jsem si po těch průvodních zvukových efektech oddechl.

Děšť zhoustl natolik, že jsem se vrátil do ordinace pro mýdlo, celý se v šatech namydil, a nechal ze sebe krev a špínu opršet. K masakru už se z džungle stahovali první strážníci - byla to ta malá páchnoucí zvířátka - moji starí známí. Vlezl jsem do převráceného tanku a prohledal ho. Byl to letitý americký BUSH II, a když už jsem si myslel, že v něm nic potřebného neobjevím, našel jsem vzadu, pod vysypanými granáty do kanónu, dřevěnou bedýnku plnou mosazných kulometných patron. Univerzální vzor, vhodný i do vulcanu.

Když jsem doplnil zásobníky, zbyly mi z dvou tisíc nábojů dva - schoval jsem si je do kapsy pro štěstí.

„Otevřít,“ sesmekl jsem se z pancíře rovnou do průlezu. Promočená kožená bunda vážila snad metrák.

Uvnitř saladinu něco strašně, ale *strašně* ohavně páchlo. Muselo to tam páchnout už dlouho, ale když je člověk v jednom smradu od rána do večera celé dlouhé dny, necítí ho. Klimatizace hučela trochu znepokojeně, ale toho jsem si všiml teprve teď.

„Nezavírat! Co to tady sakra tak smrdí?!“

„Otázka syntakticky nesrozumí...“

„Jako bych nic neřek‘,“ shodil jsem ze sebe vestu a bundu a začal čenichat, odkud se to line.

„Zavřít,“ rozkázal jsem, když se do mne začaly sosáky prvních moskytů.

Bůh ví, čím se ty bestie živí, když tu nejsem.

Průlez zapadl a smrad zhoustl - ani sprej proti moskytům ho nepřerazil. Pak jsem původce objevil byl to zelenočerný, plísňí obrostlý poslední článek mého levého malíčku. Štítil jsem se ho vzít do ruky musel jsem použít papír. Je to zvláštní, štítit se věci, která byla taková léta vaší součástí.

„Měl by sis píchat triády častěji, jestli si chceš skladovat své nepoužívané součástky uvnitř,“ řekl Ten druhý. Vyhodil jsem malíček do odpadu a se zápachem si časem poradí klimatizace. Převlékl jsem se do tepláků, rozvěsil mokré věci na šňůru a v papučích se posadil do křesla.

Amortizér hlasitě zaskřípal.

„Nějaké nové škody, z tankové bitvy?“ přelétl jsem očima kontroly a servisní monitor.

„Negativní,“ odpověděl počítač.

„Fajn. U Viktoriina jezera by někde měla být kuželová hora a na ní stavba. Zobraz mapu.“ Na hlavním monitoru se rozsvítilo požadované.

Kuželových hor počítač neidentifikoval mnoho, na žádné ale nebyla stavba.

„Jestli ten hajzl lhal... ! Co satelitní průzkum?“

„Signály civilních i vojenských navigačních satelitů - negativní,“ nevzrušeně odpověděl počítač.

„Sakra. Jak dlouho?“

„Třicet šest hodin, dvacet dva minut, přesně,“ odpověděl počítač.

„Pokusil ses s nějakým navázat kontakt?“

„Nedoporučuje se, mohla by být zaměřena naše přesná poloha.“

„Dobře,“ intenzivně jsem přemýšlel, „je možné zjistit, proč satelity nevysílají?“

„Jsou rušeny,“ odpověděl počítač, „rušičku nelze zaměřit - podle intenzity signálu se nachází do tisíce kilometrů od naší současné pozice.“

„Dokážeš navigovat i bez satelitů?“

„Ano.“ Zdálo se mi, že v hlase počítače slyším něco jako pýchu.

„Tak rychle odsud, kraválu bylo až dost,“ zařadil jsem ‚Vpřed‘ a dál to nechal na počítači. Ani na okamžik jsem nezapomněl, že felčar i Salinas z něčeho měli strach. A kvůli něčemu to tady Ruffus opustil - tak nadutý, abych si myslel, že kvůli mně, ještě nejsem.

Projeli jsme kolem odbočky k Ruffusově haciendě, ale nepřipadalo mi důležité se tam zastavovat.

„Cíl na deseti hodinách,“ řekl počítač, když jsme vyjeli na rozblácenou cestu směřující k východu. V pralese stál obrněný pásový transportér s plamenometnou věžičkou, zamaskovaný větvemi.

„Tím asi přijel Salinas a ostatní... ale na co sebou měli ten ztracený tank?“ zavrtěl jsem hlavou.

„Na ochranu,“ řekl počítač.

„To vím taky, konzervo, ale před čím? S Cizinci jsou jedna ruka a tím dělem by rozstříleli i... i bůhvíco,“ pokrčil jsem v nedostatku výřečnosti rameny.

„Možná na upíry,“ řekl Ten druhý.
„Možná,“ řekl jsem a zamrazilo mě.

Jeli jsme podél stop po pásech tanku a toho transportéru. Nebylo to tak zlé jako po dálnici, ale stejně jsem za hodinu musel vyhlásit první přestávku na jídlo - potřeboval jsem se najíst ani ne proto, že bych měl hlad, ale jak se mi na výmolech natřásal žaludek, s každým říhnutím se mi vracela chuť pavouka a vždy jsem si přitom vzpomněl na doktora, jak se topí ve zvracích.

„Na to si zvykneš,“ řekl Ten druhý, když jsem se cpal ohřátými párky z konzervy, a protože jsem neměl chleba ani hořčici, namáčel jsem si je do ovesných vloček.

„Na co si zvyknu? Na párky s ovesnýma vločkama, nebo jak umřel ten hnusák?“

„Na obojí. Stejně jako sis zvyknul na všechno předtím,“ moudře řekl Ten druhý.

„Nová doba chce nového člověka,“ řekl počítač. Oba s Tím druhým jsme zůstali sedět s otevřenou pusou.

„Kde se to v tobě vzalo, ta věta?“ řekl jsem večer, zatímco jsme se pomalu kolébali dál a dál a venku byla tma a stále šuměl déšť. Počítač, přestože mne právě drtil v další partii šachů, přesně věděl, kterou větu myslím.

„Otázka syntakticky nesrozumitelná,“ odpověděl a když jsem si myslel, že to je jako vždy všechno, pokračoval: „Věta byla složena z obsahu databanky automaticky budovaného konverzačního systému.“

Když mi došlo, co se stalo, na původní větu jsem úplně zapomněl a vytřeštil oči: „Ty ses pokusil o vtip!“

„Automaticky budovaný konverzační systém počítá ve specifických, vyloženě nebojových situacích i s variantou žertu. Tato varianta se nikdy nesmí promítnout do ostatních informačních a komunikačních systémů. Je povolena jen ve styku palubní počítač - přímá obsluha.“

Premýšlel jsem o samoučících počítačích a přestože mne těšilo,

že se mnou jeden takový spolupracuje, nevím proč, ale měl jsem z toho trochu strach.

Asi jsem u toho musel usnout, protože mne hlas počítače probudil:

„Cíl na jedenácti hodinách. Byli jsme zaměřeni směrovým radarem.“

„Střílej! Na co sakra čekáš!“ rázem jsem byl při plném vědomí.

„Cíl mimo dosah zbrojních systémů.“

„Mimo dosah... Co je to zač?“

„Vrtulník třídy Warbird A15. Podle charakteristických markerů ve zvuku motoru jsme se s ním střetli před padesáti osmi hodinami a dvaceti minutami. Negativně.“

„Jaká je pravděpodobnost útoku?“

„Neodhadnutelná - cíl se vzdaluje plnou rychlostí.“

„Co to sakra znamená?!“

„Otázka synt...“

„Ruffus ví, že k němu jedeme, a teď ví, kdy přijedeme,“ řekl Ten druhý.

„Pravda,“ řekl jsem já. „Aspoň víme, že jedem správným směrem.“

Zaklepal jsem na pult před sebou: „Víš pořád, že máš střílet na všechny mechanické cíle bez vyzvání?“

Počítači chvílku trvalo, než si otázku přebral, ale nakonec odpověděl:

„Ano.“

„Proč se ho ptáš?“ zeptal se Ten druhý.

„Jak někdo začne přemýšlet, začne zapomínat,“ řekl jsem a promnul si čelo. Z toho, jak mne před chvílí počítač vzbudil, mne rozbolela hlava.

Zkontroloval jsem předpokládanou délku cesty (skoro osm set kilometrů vzdušnou čarou), odpásal se z křesla a šel si lehnout. Mokré šaty na šňůře páchly bahnem a jak se saladin houpal, hlasitě plácaly o skříňky proti palandě.

Usnul jsem jako dřevo a zdálo se mi o ožvlých mrtvolách.

Druhý den krátce po obědě po nás nějaký vrtulník vypálil raketu - byl ale tak daleko, že jsem si málem stačil uvařit čaj, než k nám dolétla - počítač ji sestřelil vulcanem na sedmdesát metrů.

Od té doby stále jedeme v okraji radarového kuželu.

„Ti si troufají, mít puštěné radary takovou dobu,“ řekl Ten druhý.

„Z toho plyne, že okolí bylo vyčištěno od protiletectvých pastí.“

„Z toho plyne, že by tu po dlouhé době mohli být i Cizinci,“ řekl Ten druhý.

Od té chvíle jsem radši co nejvíc času trávil v řidičském křesle. Ale mimo vrtulníků, střídajících se v radarovém sledování, se nic zvláštního nestalo.

Už dávno jsme vyjeli z džungle a cesta strmě stoupala do hor. Nízké mraky zůstaly za námi jako šedá poklička nad pralesem, a po týdnech zas bylo vidět slunce a za saladínem se prášilo. Suché nerovnosti jsou mnohem tvrdší než rozbahněné.

Dojeli jsme na náhorní plošinu a všude rostla nažloutlá, přes metr a půl vysoká tráva a monotónně šustila. Podle směru, odkud přilétaly vrtulníky, jsem už dva dny dost přesně tušil, kde je Ruffusovo sídlo - připadalo mi, že nad nás warbirdy posílá jen kvůli tomu, abychom ho, když už jsme se dostali tak daleko, neminuli.

Zrovna jsem jedl bramboráky z ovesných vloček s trochu plesnivou, osolenou marmeládou, když se ve sluchátkách, která si už nesundávám ani na spaní, ozvalo divné zapraskání.

„Co to je?!“ vyskočil jsem od stolu a hnál se ke křeslu.

„Bylo navázáno vnější rádiové spojení. Přijmete hovor?“

„Ne. Ano! Kdo sakra...!“ úplně mne to vyvedlo z míry - vnější hovor!

„Příteli? Vy v tom nezničitelném přístroji, slyšíte mě?“ Byl to hlas generála Ruffuse. Z přihrádky s nenávisí prošlehl rudý plamen.

„Ano, příteli, slyšíme tě.“

„Slyšíme?“ Ruffus hlasitě a posměšně zafuněl. „Snad si nemyslíte, že nevím, že jste sám.“

„A víš to? Náfuko?“

„Neškodilo by trochu úcty!“ Ruffusův hlas práskl jako bič. Pak se asi silou vůle ovládl, protože promluvil zase klidně: „Ale proč vám volám...,“ odmlčel se: „Podle toho, jak jste se zachoval k mému... hm, řekněme uvítacímu výboru ve starém táboře, nejedete zrovna na přátelskou návštěvu. Ale přesto vám chci dát šanci. Šanci přežít. - Mám totiž eminentní zájem prozkoumat vaše vozidlo. Kdybyste mi to umožnil, zapomněl bych, že jste mi zničil tolik vrtulníků a zabil tolik blízkých spolupracovníků,“ Ruffus se odmlčel. „A přiznávám, nezájímá mne jen vaše vozidlo. Hodil by se mi i člověk vašich kvalit.“

„Komu ,by se mi‘ hodil?“ řekl jsem. Neprozradím mu, že ho znám. Časem by to mohla být má výhoda.

„Aha, vy mě neznáte. Jsem generál Ruffus. V téhle chvíli jediný vládce Afriky a vbrzku vládce celé Země. Nabízím vám - v rámci subordinace, ale zároveň i v rámci poněkud omezených kvalitních lidských zdrojů - příslušně vysoké postavení v uspořádání budoucího světa... Jaké je vaše jméno?“

„Jsem tvoje smrt!“ vykřikl Ten druhý, než jsem ho stačil zadržet. Přerušil jsem spojení.

„Vole,“ řekl jsem Tomu druhému, „co ty proti němu můžeš mít? A byla by to od nás docela dobrá léčka, souhlasit.“

„Jak bys vylezl ze saladinu, zabil by tě. Natolik ho znám.“

„Vysílání pokračuje,“ řekl počítač.

„Jenom to zaznamenej, nechci s ním mluvit,“ řekl jsem.

Saladin se kolébal dál a rostlinstvo kolem houstlo, ale džungle to nebyla - spíš něco jako řídké lesy ve Středomoří.

Večer jsem si nechal přehrát, co mi Ruffus ještě vzkázal. Vyplynulo z toho, že odvykl, aby mu někdo odmlouval. Ta poslední poznámka Toho druhého ho dost rozčílila.

„Nakonec jsi to zas tak špatně neřekl,“ usmál jsem se.

V noci na nás podnikly nálet tři vrtulníky - použily samonaváděcí bomby. Naštěstí jsem spal v křesle a připoutaný. Tak se mimo jednoho sestřeleného vrtulníku nic zvláštního nestalo.

Ráno bylo jako na pohlednici. Modré nebe, před námi nedohledná modrá hladina Viktoriina jezera, kolem hustá, šťavnatá, nizoučká tráva a řídce rostoucí stromy s korunami jako deštníky. K místu, odkud startovaly vrtulníky a vysílal Ruffus, to podle počítače bylo necelých dvanáct kilometrů.

Počítač projel malým údolíčkem, kde jsem vážně přemýšlel, že vystoupím a nasnídám se v trávě, a když jsme vyjeli na oblý hřbet protějšího kopce, řekl:

„Cíl na vizuální kontakt.“

A opravdu. Před námi se tyčila kuželová hora obklopená odlesněným údolím, zezadu krytá jezerem. Na vrcholu hory bylo něco jako nízký betonový hrad vypadalo to trochu jako pevnost zlého čaroděje z kresleného filmu; i věžičky to mělo.

U paty hory v pravidelných rozestupech stály stroje, na tu dálku titěnné, viditelné jen díky průzračnému vzduchu. Strašně moc strojů.

„Rádiová relace na...“

„Pusť mi to.“

„...slyšíte mne, příteli?“ Hlas generála Ruffuse přetékal dobrou náladou.

„Jo,“ přihnul jsem si mikrofon ke rtům.

„Nevydáte-li mi svůj stroj, také dobře. Kdybyste věděl, jak já už dlouho nezažil pořádnou tankovou bitvu... Doufám, že budete zdatný nepřítel. Á propos, nechcete se vsadit, jak daleko se dostanete? Tady nahoře si sázky stojí, že se proboujete do půl cesty k hoře. A dokonce je tu jeden bláznivý optimista...“ ve sluchátkách se ozval smích několika lidí, „...jeden bláznivý optimista, který si vsadil, že dojedete až k patě hory. Co vy na to?“

„Vyklid'te mi parkoviště tam nahoře v té betonové šaškárně. A dejte mi stranou nějaké čisté povlaky. Ať mi je neumaže vaše krev.“

„Musím vás upozornit, příteli, že nejste zrovna vtipný brach.“

„To taky nebyl žádný vtip, *příteli*,“ přerušil jsem spojení.

Počítač z toho smíchu dokázal rozluštit, že s Ruffusem se v té chvíli smálo pět dalších lidí - čtyři muži a jedna žena. Když mi začal odhadovat jejich věk, zarazil jsem ho. Přes silná předchozí slova mi po čele tekl pot a ježila se mi kůže na hlavě. Těch strojů u paty hory bylo opravdu až *dost*.

„Hezký den na bitvu,“ řekl počítač.

„Hezký den na smrt,“ řekl Ten druhý.

„Díky, chlapci,“ řekl jsem já.

„Nechceš vycouvat?“ zeptal se Ten druhý. Ještě by to šlo.“

„Vycouveme zpátky za kopec a připravíme se,“ řekl jsem.

„Myslel jsem vycouvat úplně - zmizet do dálek, kde obzor se v parách rozplývá.“

„Pěkně řečeno. Ale to už by nás asi nenechali.“

„Tuhle bitvu neskousneš v papučích... v papuči?“ zeptal se Ten druhý, když jsem se soukal do svého bojového oblečení. Všechno už bylo suché, ale ztvrdlé na prkno. S praskáním jsem rozhýbal rukávy bundy a oblékl si rukavice a vestu.

„Možná by sis měl na obličej namalovat černé pruhy,“ zachechtal se Ten druhý, „viděl jsem to v nějakém filmu. Když už doufáš, že se dostaneš až tam nahoru.“

Podíval jsem se do zrcadla.

„To není špatný nápad. Ale ne pruhy. Musím je něčím překvapit, a když jsem na to sám... Překvapit nebo vyděsit.“ Našel jsem paletu lihových fixů po Jonášovi a pracně si na zjizvený obličej namaloval bílozelenou příšeru. Žluté oko se v tom vyjímalo obzvlášť odpudivě.

„Myslím, že nejsi normální,“ řekl konverzačním tonem Ten druhý.

„Tak ty myslíš.“

S pomocí malého zrcátka za hlavou jsem si na holý týl nakreslil druhý pár očí - nevím kde, ale někde jsem četl, že se toho útočník ze zadu může leknout.

„Teď nastane tradiční utahování přezek a ověšování zbraněmi,“ řekl Ten druhý.

„Jo.“

K levému boku věrný aitor, do pouzdra na pravém předposlední walther, k pravému stehnu sponu s malým německým samopalem Heckler-Koch 6.35 s šedesátiranným zásobníkem.

„Ty si opravdu myslíš, že se tam dostaneš!“

„O tom nepochybuj.“

„Cíle jedna až čtyři vzlétly,“ řekl počítač. Že Ruffus má už jen čtyři warbirdy, vím dávno. I když to slůvko *jen*...

Pečlivě naolejovaná brokovnice se v držáku na stěně matně a výhružně leskla. „S tím bych souhlasil,“ řekl Ten druhý, „posledně se osvědčila.“

Sundal jsem zbraň a potěžkal ji. Na krátkou vzdálenost je opravdu účinná, ale nabíjet z kapes je zdlouhavé a nepraktické.

„Moment,“ něco mne napadlo, „kam jsem to jen...!“ začal jsem přehrabovat úzké skříňky. V druhé, v krabici u dna, jsem našel dva kožené pásy na brokové náboje. Do jednoho jsem zastrkal JEMNÝ BROK, do druhého HRUBÝ. Pásy jsem si dal křížem přes ramena. Ten přes pravé jsem ještě sundal a připevnil na něj závěs - pušku tak budu moci nést na zádech, když budu obě ruce potřebovat volné. Nakonec pár granátů k opasku.

„Ještě si vem něco,“ povzbudil mne Ten druhý, „pak všichni umřou úlekem, až vypadneš z průvlastu, zařinčíš a už se nezdvihneš.“

„Ha, ha,“ řekl jsem, trhl závěrem brokovnice a zasunul desátý náboj.

„Aktivita pozemních strojů. Spalovací motory. Není možné určit počet,“ řekl počítač. Položil jsem brokovnici na palandu a zajistil ji gumovými popruhy, původně určenými, aby polštář držel kde má. Bude tak pěkně po ruce. Snažil jsem se myslet na hlouposti, abych nemusel myslet na smrt.

„To se uvidí, kdo je lepší na tankové bitvy, Ruffusi,“ vklouzl jsem do křesla a pečlivě si přitáhl pásy. Včera jsem ty potřhané nahradil zánovními z Jonášova křesla.

„Všichni připraveni?“

„Ano,“ ozvalo se dvakrát.

„Víš, čím jediným můžeme zvítězit?“

„Rychlostí,“ řekl Ten druhý.

„Tebe se neptám.“

„Rychlostí,“ řekl počítač.

„Tak jdeme na to,“ zařadil jsem ,Vpřed‘.

Věděl jsem, že bude lepší, když bude celou dobu řídit počítač - já takové reflexy zdaleka nemám a ovládat poničený saladin bylo spíš pro kouzelníka než pro člověka.

„Cíl je proniknout do objektu na kuželové hoře,“ zopakoval jsem pro jistotu.

„Cíl potvrzen,“ zopakoval počítač.

Zatím jsme pomaličku, po vlastních, v trávě vytlačených stopách, vyjížděli zpátky na oblý hřeben, za kterým se rozevře pohled na údolí pod horou. Stíny větví deštníkovitých stromů se v ostrém slunci měnily na stíny kostlivých rukou.

„Nějak tě přešel humor,“ řekl jsem Tomu druhému.

Vzápětí mne přešel také.

To jsme dojeli na hřeben.

Od strojů v údolí stoupaly obláčky modrobílého dýmu a jely proti nám ve třech za sebou jdoucích rojnicích. Byly to převážně tanky ozbrojené dlouhými děly a bylo jich moc. Dal jsem si mezi zuby kus gumové hadice.

Pak počítač bez varování zrychlil.

Letěli jsme ze svahu, turbíny kvílely a na servisním monitoru vedle číslíce udávající rychlost svítilo slovo FORSÁŽ. Takovou rychlostí bychom měli pět kilometrů k patě hory překonat za dvě minuty.

Číslíce i slovo byly zřetelné, jen když jsme za táhlými nerovnostmi v nízké trávě opravdu letěli - to byly jediné „klidné“ okamžiky. Jinak mi příšerné vibrace a otřesy trhaly hlavou, až jsem se bál, že mi povolí vaz. Nemít břicho stažené širokým opaskem a neprůstřelnou vestou, utrpěl bych vnitřní zranění. Špatně připevněný nůž mi občas práskl do stehna jako rána karabáčem.

Roztřesený obraz warbirdu se mihl těsně nad zemí, plivl dvě rakety a prudkou zatáčkou zmizel z monitoru.

Hlína před saladinem vybuchla a už vybuchovat nepřestala.

V klidných fázích (při letech, které byly místy až padesátimetrové, našťástí velmi nízko nad zemí), bylo vidět, že tanky pálí ze všech hlavních a výmetnic.

„Vňňňňááá!“ švihlo něco do pancíře. Ve vzduchu tančily sloupky

kouře a rozžhavené půdy a saladin mezi tím kličkoval jako šílený slalomář.

Okamžik před tím, než jsme dosáhli dna údolí, jsme „prolomili“ první řadu Ruffusových strojů. - Tedy prolomili: počítač si vybral střed jedné asi třicetimetrové mezery.

Pak byl terén chvíli rovný.

Pak jsme najeli na travnatý hrbol, který nás vystřelil do nebe.

„Jáááááá!!!“ řval jsem, aniž bych pustil hadici ze zubů.

V té chvíli na nás zaútočily dva warbirdy.

Oba zepředu, jeden za druhým, jako šedé, plameny chrlící přízraky.

Piloti ale nepočítali s tím, že v okamžiku jejich útoku vzlétáme také - ten skok nás vymrštil skoro na jejich výšku. Letová hladina dvacet metrů.

Piloti warbirdů zareagovat nestačili.

Já jsem stačil tak akorát mrknout.

Počítači stačily dva průpalné granáty.

Pak jsme letěli v oblacích hořícího kerosinu a řev a kvílení trosek rozrážejících vzduch mne ohlušovaly i přes omezovač zvuků.

Pak jsme dopadli. Celé to netrvalo ani čtyři vteřiny.

Dopad byl standardně příšerný. Zatmělo se mi před očima, polovina překousnuté, slinami kluzké hadice se připleskla na monitor, kolem radlice explodoval vír hlíny, opěrka za hlavou povolila, znovu jsme vylétli do vzduchu, znovu... Napotřetí kola zůstala na zemi. Turbíny přetíženě ječely.

První, co jsem mezi rudými a žlutými kruhy spatřil, byl divoce kmitající obraz tanku, na který jsme se neztenčenou rychlostí řítili.

Počítač přibrzdil pravá kola, saladin se nebezpečně zapotácel, a tank se mihl snad o milimetr vlevo. Pak začalo stoupání.

Počítač nijak nezpomalil - akorát skoky byly trochu kratší.

„To nebylo špatné, s těmi vrtulníky,“ pronikl neutuchajícím rádně Ruffusův hlas (sluchátka jsou vymyšlená, aby při otřesech ne-

spadla), „ale myslím, že to byla spíš náhoda... A hlavně myslím, že teď přijde malé taktické překvapení.“

„Kurva!“ Už chvíli ve mně narůstal ošklivý pocit, že řadami Ruffusových tanků pronikáme nějak moc snadno.

To taktické překvapení se na nás vyřítilo zprava, zpoza úbočí hory - těsně nad povrchem. Vypadalo jako množství pontonů na stavbu provizorních mostů, bylo zatraceně rychlé a nemělo kola.

„Přátelé zdaleka mi po dlouhém naléhání vyhověli a přestavěli pár svých nepřekonatelných vozidel pro lidskou obsluhu.“ I přes to, že jsem v té chvíli rozuměl sotva každému druhému slovu, samolibost a vítězoslávu jsem z Ruffusova hlasu slyšel přímo odkapávat.

Na saladin se řítily cizinecké pancéřáky natřené maskovacími zelenohnědými fleky. A bylo jich *hodně*.

„A nemyslete si, příteli, že v nich jsou zabudované ty v místních podmínkách ne zcela účinné... řekněme bleskomety. Tady na Zemi kupodivu funguje něco, co *ne zcela* fungovalo tam daleko u mých přátel - naštěstí je po jistých nepříjemných zkušenostech napadlo vyzkoušet tyto zbraně i u nás. Velmi ničivá záležitost - volně přeloženo by se tomu dalo říkat ‚vrhače diskrétních potenciálů‘.“

Moc kecáš! chtěl jsem říct, ale přes zbytek hadice to nešlo.

To už jsem ty diskrétní potenciály viděl: nebo spíš co dokáží - první dávka jednoho z pancéřáků zasáhla tank, který se na okamžik dostal mezi něj a saladin. Utržená věž tanku bacila do hrany radlice a saladin nekonečnou chvíli balancoval na předních kolech.

„Jen tak dál, Ruffusi!“ zařval jsem do mikrofону a nedbal na to, že mi hadice vylétla z pusy a že jsem si na další nerovnosti prokousl jazyk.

V té chvíli z druhé strany hory zaútočil druhý proud pancéřáků a sevřel nás do kleští.

Diskrétní potenciály byly najednou všude - uhnuli jsme jen díky reakci počítače. Nevím, jak to udělal (po tom manévru jsem byl okamžik v bezvědomí), ale najednou jsme se řítili opačným směrem.

Tam, bohužel, byly všechny ty tanky, co jsme mezi nimi tak snadno projeli. Ty, co se ještě nestihly otočit, se právě otáčely. Vypadaly jako ocelová hradba.

Počítač bezradně zpomalil a v příštím okamžiku do pancíře švihly snad tři granáty z těžkých tankových kanónů. Vzápětí po zádi přejela dávka diskrétních potenciálů. Ucítil jsem intenzivní zápach spáleniny.

Počítač začal jezdit v kruhu.

Být v obklíčení má jednu jedinou výhodu - nepřátelé, pokud vás nezasáhnou, pálí do vlastních řad.

„Příteli, vzdejte to. Stačí říci, a je z vás škvarek,“ do Ruffusova hlasu zapraskaly poruchy, „...opravdu nejde o vaši smrt, hodil byste se mi, i to vaše vozidlo. Vzdejte to, zachraňte se.“

„Zkus to radši s tím škvarkem,“ řekl jsem.

Nepravidelný kruh tanků a pancéřáků se sice svíral, ale žádný nestřílel. Počítač na okamžik přibrzdil, aby mohl mířit, a vypálil jednomu tanku průbojný granát pod věž. Bohužel, s krátkou hlavní střela neměla dostatečnou energii prorazit dovnitř - zbyla po ní jen kouřící jizva. A aby nám některý ze strojů nastavil zranitelnější místa, na to byli řidiči příliš dobře vycvičení.

Pancéřáky se na nás začaly tisknout; jsou obratnější než tanky, takže počítač znovu vyrazil na kruhovou jízdu. Od kol létala hlína a rozemletá tráva, a odstředivá síla mi mačkala opěrku sedadla do boku.

„Nechte toho, prosím,“ řekl Ruffus.

„Budeš mě muset usmažit, protože dobrovolně ti nedám nic.“

„Hrdinská slova před hrdinskou smrtí,“ zašeptal Ten druhý, „třeba by tě opravdu nechal žít.“ Ruffus ho přes rachot panující v saladinu našťestí nemohl slyšet.

„Nechte toho! Rozkazuji to!“ zařval najednou Ruffus. Trpělivý otcovský tón mu došel.

„Jsi nějak nervózní, na to, že tady jen tak kroužím,“ řekl jsem.

„Útok,“ řekl nevzrušený hlas počítače.

„Jak chceš proboha úto...!“ zmlkl jsem, a nejen proto, že jsem si znovu prokousl jazyk.

Svět se otřásl, vybuchl a zmizel v pekle.

„*Co se to kurva děje?!*“ přistihl jsem se, jak ječím. Z vírů plamenů a černého dýmu, které najednou byly všude, vylétl rotující pancéřák s obrovským otvorem v boku, rozlomil se a vybuchl. Přetržený tankový pás švihl do saladinu a zohýbaná dělová věž prosvištěla kolem jako meteor a stříkala z ní krev.

Počítač otočil na místě a vyrazil zpátky do kopce.

Zatínal jsem zuby, co to jen šlo, ale stejně se mi z nich kousky odlamovaly. Na pravém monitoru jsem i přes šílené vibrace viděl, jak z výhně za námi, rozvířované dalšími a dalšími explozemi, šlehájí bílé pruhy diskrétních potenciálů - kupodivu ne na nás, ale někam skrz mraky dýmu; někam hodně doleva. Místa, odkud ty potenciály tryskaly, se vzápětí s železnou pravidelností stávala epicentry dalších a dalších výbuchů. Útržky pancířů přeorávaly zem, dým a prach zakryly slunce a nebe získalo apokalypticky temnou barvu.

Byl jsem tak otřesený a šokovaný, že jsem se nezmohl na víc, než na to zatínání zubů. Sluchátka něco křičela Ruffusovým hlasem a zpoza úbočí hory se vyhouply další pancéřáky - proti té předchozí zdrcující mase jich bylo jen pár, a jejich diskrétní potenciály bičovaly peklo za zádi saladinu. Nás si nikdo nevšímal a počítač se hnal do stále strmějšího kopce stále naplno.

Z plamenů a dýmů švihlo něco žhavého, ve vzduchu se objevila kouřová stopa, a jeden z nových pancéřáků se roztrhl jako granát. Vzal sebou dva další.

Nás jako by se boj pořád netýkal a betonová stavba na vrcholu hory rostla.

„*Co se to děje?!*“ křikl jsem při jednom skoku. Než mi počítač stačil odpovědět, prudké brzdění mne vrhlo do pásů a zase jednou jsem slyšel, jak mi vržou kosti. V travnaté louce pod pevností se otevřely tři poklopy a vyjely z nich tři pancéřáky snad čtyřikrát větší než ty, co znám. A i ty už jsou *dost* velké.

„*Jestli ty trubky jsou vrhače potenciálů, tak potěš!*“ zašeptal Ten druhý.

Byly.

V tom samém okamžiku, co spustily vrhače na obrovských strojích, spustily i vrhače v pevnosti. Monitory jako by mi explodovaly do očí.

Když jsem se rozkoukal, pádili jsme zpátky z kopce a počítač kličkoval doslova *šíleně* - ty obrovské pancéřáky v patách.

Byly mnohem rychlejší než my a mohly střílet za jízdy. A zatračeně přesně.

„Rozloučíme se!“ přeřval všepohlcující randál Ten druhý. Po pancíři přejela dávka diskrétních potenciálů a stroj se zapotácel. Spálenina byla cítit až nehezky.

„Třeba se stihnem schovat v tom kouři dole!“ zařval jsem já.

„To je jako by ses chtěl schovat do mlýnku na maso!“

Pak už jsme obrovského mračna prachu a kouře téměř dosáhli - blýskaly z něj stále nové a nové výbuchy. Počítač ostře zatočil, vyhnuli jsme se dýmající hromadě železa, kola zabubnovala po rozdrčených kusech tankového podvozku, a už jsem si myslel, že se nám to opravdu povede.

V té chvíli se z kotoučů dýmu vynořila ocelová, do ruda rozžhavená obluda.

Stihl jsem jenom zavřít oči.

Protože se v sekundě, kterou jsem považoval za poslední, nic nestalo (žil jsem dál!), znovu jsem oči otevřel. Počítač právě začal s jednou ze svých nejběsilejších zatáček. Hlava mi narazila do opěrky, prokousl jsem si ret a místo rozžhavené obludy se na nás najednou řítíl jeden z těch obrovských pancéřáků.

„Co to...!“ zaječel jsem a v té chvíli se mezi nás a útočící pancé-

řák vklínila ta obluda. Byla snad dvakrát větší než on.

Je jen jediná věc na světě, která je tak velká.

Je jen jediná věc na světě, která dokáže rozpoutat takovéhle peklo.

Svého času dokonce zastavila i saladin.

„Drobek!“ zařvali jsme s Tím druhým současně.

Pancéřák narazil do Drobka a gigantický tank zmizel ve víru plamenů a létajícího kovu. Tlaková vlna vykopla před' saladinu do nebe.

Když se dým rozplynul, pancéřák byl pryč a Drobek vyjížděl z kráteru.

Nechápal jsem, kde se tady automatický tank bere, ale jen málo kdy jsem něco nechápal tak rád.

Od přední věže Drobka vyšlehl plamen a raketa rozsekla bok druhého útočícího pancéřáku. Pancéřák se odpařil v bílém záblesku.

Saladin najednou stál snad o třicet metrů jinde a zjistil jsem, že mimo vysokého pískání nic neslyším. V té chvíli se všechno znovu otřásl, hlava mi udeřila do opěrky a rozplývající se žlutočervené efekty v očích mi zase zhoustly - asi deset metrů za námi se z kotoučů dýmu vynořil tank a z hlavně mu vyšlehl plamen. Náraz druhého granátu se od prvního nijak nelišil - jen barevná kolečka v očích mi zhvězdičkovatěla. Saladin zabral, třetí granát nás minul, a tank zmizel v kouři - opět jsme se hnali do toho kopce.

Drobek se mihl v závojích dýmu napravo. To, že je rozžhavený do ruda, se mi předtím nezdálo; višňový žár jeho pancíře zatím přešel do bílorudého - zezadu do něj šlehaly diskrétní potenciály ze dvou míst ukrytých v kouři a zepředu se mu ten poslední velký pancéřák pokoušel upálit věž s raketometry. Potenciály z velkého stroje byly mnohem větší - vypadaly jako šňůry nesnesitelně zářících fotbalových míčů.

Drobek bílé smršti zepředu nastavil radlici, zezadu neměl co. To už můj počítač stál na brzdách a saladin se otřásl, jak mauser páčil do dýmu, odkud Drobka šlehaly pruhy menších potenciálů. Dosáhl jen toho, že z kouře vytryskla další potenciálová smršť a saladin se musel začít ze všech sil smýkat, aby jí unikl.

Když jsme projížděli kolem Drobka, zahlédl jsem, jak z obrovské radlice stříká roztavený kov. V té chvíli od pásů stroje vylétly kusy hlíny, megatank se málem postavil na zadní a plnou rychlostí skočil proti obrovskému pancéřáku. Pochopil jsem, že poslední raketa byla vůbec poslední, a pochopil jsem, že stroj, jehož pancíř svítí jako tavenina ve vysoké peci, je téměř mrtvý. Byl to poslední útok.

Divná věc, v té chvíli jsem na tu horu železa myslel jako na přítele.

Vzápětí jsem pochopil ještě něco. Po páteři mi švihla mrazivá metla.

„Pryč,“ řekl jsem a přestože jsem se neslyšel, cítil jsem, jak se mi třese hlas. Původně jsem to slůvko chtěl zařvat, ale nešlo to.

Počítač našťestí pochopil všechno, co jsem tím myslel: Zelené slovo FORSÁŽ na popraskané obrazovce levého monitoru se rozsvítilo červeně a začalo blikat. Akcelpace mne zarazila do sedačky.

Drobek je se svým reaktorem pojízdná jaderná puma. A jeho konstruktéři nikdy nemohli počítat s tím, že stroj narazí na mimozemskou zbraň, které se říká vrhač diskrétních potenciálů.

Drobek vybuchl v okamžiku, kdy jsme dlouhým skokem přelétali šikmý horizont. Před tím jsem nic moc nevnímal, protože otřesy v saladinu byly prostě nepopsatelné. Viděl jsem jen proudy diskrétních potenciálů šlehajících z dýmu dole, z pevnosti, z velkého pancéřáku... Z Drobka stříkala ocel a radlice připomínala doběla rozžhavené řešeto.

Být u jaderného výbuchu na dvě stě metrů znamená jistou smrt. Pokud nejste zakopáni hluboko v zemi nebo nejste zalezlí v pevnosti, která je proti jaderným výbuchům vymyšlená. Anebo nesedíte v saladinu TSR.

Svět se změnil ve světlo.

Saladin našťestí dopadl za obzor, takže se tlaková vlna prohnala

nad námi. Vír, který způsobila, ale stačil, aby se překulil jednou doko-
la; bohudík skončil opět na kolech.

Tráva všude kolem zmizela a vzduch byl neprůhledný tunami ví-
řícího popele. Z šedé země, co jsem na monitoru viděl, stoupal šedý
dým - jako večerní mlha nad blaty. Monitory několikrát zamrkaly,
zhasly a opět se rozsvítily. Po řídicím pultu se převálilo několik vln
rudé barvy, ale kontrolky se rychle vrátily k „normálu“. Po obrazovce
servisního monitoru se rozběhla řada čísel - ani mne tak nezajímala
vnější radiace, ani pancířem odstíněná dávka pronikavého záření, ani
pravděpodobný počet tun ekvivalentu TNT, jako to, že ty věty běhají -
to znamená, že počítač přežil.

„Budeš asi jediná funkční elektronická kisa široko daleko, co?“
řekl jsem a v uších mi praskalo a slyšel se jako ze sudu.

„Otázka syntakt...“

„Budeš asi jediný živý člověk široko daleko, co?“ řekl Ten druhý.

Bratři v tancích a pancéřácích, co přežili Drobkův útok, jeho smrt
přežít nemohli. Za horizontem se k nebi vzpínal obrovský sloup dýmu
a prachu a jak se vysoko nahoře jaderný hřib rozbaloval, stmívalo se.
Z nebe pršelo rozžhavené kamení a beztvaré kusy kovu.

„Pokračujeme,“ řekl jsem a počítač zatočil a znovu vyrazil proti
kopci. Saladin se při jízdě otřásal jako v po sledním tažení - kola na
čerstvě poničených osách kmitala a poskakovala.

Pevnost se blížila mnohem pomaleji než při předchozích útocích
(dá-li se to tak nazvat) - saladin byl schopen maximálně padesátikilo-
metrové rychlosti a stejně hrozilo, že kola upadnou. Naštěstí po nás
nikdo nestřílel.

„Jak se sem dostal Drobek? A zrovna v ten nejvhodnější oka-
mžik?“ konečně byl čas se zeptat.

„Útok byl koordinován,“ odpověděl počítač.

„Kým proboha?!“

„Autonomní takticko-strategický systém převzal rámcové rozka-
zy před...“

„Kdo že převzal rozkazy?! Jaké rozkazy!? Od koho rozkazy?!“

„Autonomní takticko-strategický systém je software vyvinuté pro automatické koordinování bojových operací. Rámcové rozkazy byly předány oprávněnou obsluhou kódovanou jako MAXMILIAN před...“

„Jaké rámcové rozkazy?! Jak to, že o tom takticko-stratisko... o tom zatraceném systému slyším poprvé?!“ Byl jsem trochu rozčilený.

„Otázka synt...“

„Poděj informace o takticko-strategickém systému!“

„Strana 2012 *Průvodce ovládáním a základním technickým popisem*, data přístupná jen oprávněným osobám,“ řekl počítač a po obrazovce servisního monitoru se rozběhly první věty. Četl jsem s opravdovým zájmem. Některé z mých řečí mohly být opravdu považovány za rámcové rozkazy - obzvlášť hovory s Tím druhým.

„Jak byla s Drobkem udržována komunikace?“

„Kódované mikrosekundové pulsy,“ odpověděl počítač.

„Kvůli tomu nás našly warbirdy!“ praštil jsem pěstí do opěrky.

„Klid,“ řekl Ten druhý.

„Riziko bylo propočítáno a označeno jako minimální,“ řekl počítač.

„Minimální! Vždyť mne málem zabili!“

„Uklidni se,“ zopakoval Ten druhý, „blíží se čerstvé problémy.“

Pevnost už zabírala celý hlavní monitor - počítač se k ní blížil ze strany sežehnuté jaderným výbuchem. Spousta věžiček zmizela, ze spousty zbyly pahýly pevnost teď vypadala nejspíš jako připálený placatý dort.

Přesto z úzkých střílen zakrytých lamelovými pancíři vyjely hlavně malorážných automatických děl a kolem saladinu začaly vybuchovat granáty. Byly velmi nepřesné.

„Ještě že nestřílejí těmi potenciály,“ otrásl jsem se.

„Ty jim asi zničil přítel jaderný Drobek; stejně jako naši vysílačku - už dlouho jsem neslyšel Ruffusovy povzbudivé poznámky,“ řekl Ten druhý.

Mrkl jsem na pult: „Přišli jsme i o radar.“ Elektromagnetický puls přenesený anténami nemohly přístroje přežít.

A pak jsme dojeli k pancéřovým vratům pevnosti. Stavba asi dřív

sloužila jako „obytný dům“ nějakému mocipánovi; odhadl jsem to z toho, že veřeje vrat byly ozdobeny autogenově-listnatě-uměleckými motivy. Teď intenzivně natavenými.

Jaderný výbuch intenzivně natavil a prohnul dovnitř celá vrata.

Saladinu do nich stačilo dvakrát strčit a byli jsme uvnitř.

Uprostřed popelem zasněženého nádvoří, pod pahýlem vlajkového stožáru, leželo několik zuhelnatělých mrtvol. Lidské tělo se žárem zmenší skoro na polovinu a stažené svaly mu dají podivně groteskní tvar - vypadá trochu jako chrlič.

Počítač objel celé prostranství - na každé straně byly průjezdy, kterými se dala podél „hradeb“ objet celá pevnost. Všechno, co bylo v okamžiku Drobkova konce nad úrovní vnější zdi, zmizelo - z vrhačů diskrétních potenciálů zbyly jen krápníky stříbritého kovu rozteklé kolem pobořených střeleckých věží. Ty okrasné věžičky, kvůli kterým mi pevnost připomínala hrad z disneyovek, odlétly snad až do jezera.

„Musíme se dostat dovnitř,“ řekl jsem, když jsme dojeli zpět k pahýlu stožáru.

„Nemusíme. Ty tam ale chceš,“ řekl Ten druhý.

„Nechci, musím,“ řekl jsem.

V betonové zdi pevnosti (která bez okras vypadala až neuvěřitelně bytelně a nedobytně), byla další vrata - na nich byly autogenově-listnaté ozdoby neporušené.

Chtělo to osm průbojných granátů do stejného místa, než se mau-seru povedlo prostřílet pouhopouhý vnější plášť. Musel bych mít nábojů asi tak tunu, kdybych chtěl dovnitř tímhle způsobem.

Pak jsem do vrat asi půl hodiny bušil radlicí. Najížděl jsem do nich stále rychleji a rychleji, dokud mne jeden z nárazů neomráčil. S „dvířky“ úder třisetunového stroje ani nehnuly. Zato z radlice zbyl jen takový zohýbaný kovový žmolek.

„Já se tam dostanu!“ odpoutal jsem se z křesla a z pancéřované schránky pod palandou vyndal pět termitových granátů. Padaly mi po zemi, jak se mi trásly ruce. Nevěděl jsem, jestli je to ze vzteku, nebo jak se můj organismus vzpamatovává z předchozích šoků.

Pověsil jsem si oranžové válečky na opasek vedle obranných, tak zvaných lidských granátů. Lidské se jim říká proto, že jsou určeny na

zabíjení lidí. Z palandy jsem odpoutal brokovnici a ujistil se, že v kapse kalhot mám obdélníkový klíč od saladinu.

„Jdem na to,“ řekl jsem a cvakl knoflíkem.

Průchod se neotevřel, ani když jsem to několikrát zopakoval a zkusil i slovní rozkaz i ruční ovládání. Po čele mi najednou tekly stružky potu.

„Přece neumřu zaletovanej jako sardinka...!“ nasazoval jsem si sluchátka a vzpomínal, jak do zádě bušily diskrétní potenciály, které dokázaly tavit Drobka jako čokoládu.

„Před odchodem se obsluze doporučuje učinit opatření proti jadernému zamoření,“ řekl počítač, „do té doby je v rámci ochrany života výsadek zapovězen.“

Chvilí jsem zdravou nohou kopal do jedné ze skříněk, ale opravdu se mi ulevilo.

„Fajn, protiatomový oblek by tu někde být měl...,“ vzpomínal jsem, kam jsem dal ten, co jsem v Německu používal proti mouchám. Nenašel jsem ho, ale ve skříňce s ošacením jsem objevil dva úplně nové. Než jsem se oblékl, píchl jsem si triádu rozšířenou o injekci A-13. (A-třináctka je cosi proti následkům radiace; ve vojenském kursu jsme to jako tankisté probírali do zblbnutí, ačkoli právě nám by to bylo úplně na nic. Jak jsem si před slabou hodinkou ověřil.) Než počítač povolil otevřít průchod, klimatizace natlakovala kabinu, aby radioaktivní popel nenavál dovnitř.

Přemýšlel jsem, jak to udělá, až půjdu zpátky.

To už jsem ale stál na tichém nádvoří. Na opuštění stroje mi počítač odpočítal dvě vteřiny, pak za mnou veřeje průvlaku zapadly jako gilotina.

Šedobílý popel pod nohama byl sametově měkký a každý sebe-menší pohyb ho zvedal v malých obláčcích. Ze slunce byl vidět jen kalný, nezdravý kruh a vzduchem se snášel další a další popel; jako velké sněhové vločky. Ručička dozimetru na mém zápěstí byla hluboko v červeném poli.

Trochu jsem to nedomyslel - chci-li termitové granáty, musím si rozepnout protiatomový oblek.

„Co se dá dělat,“ zašeptal jsem.

Vzal jsem tři, přepnul je na režim HOŘENÍ, odjistil a nastrkal dírou po zásazích mauseru do poškrábaných a očouzených vrat. Vzpomínal jsem přitom na jemnou a čistou práci s T-Klíčem.

Chvilku se nic nedělo, pak z veřejí začal stoupat dým, pak stékat listnatá výzdoba, pak dveře začaly zářit, stále víc a víc, až svítily, že se na ně nedalo koukat, pak se začaly boulit, ve zdi kolem zárubní se objevily puklinky, ze kterých vypadávaly kousky betonu, pak se na dveřích objevilo cosi jako břicho, nad ním trhlina, a pak napůl vypadly a napůl se vylily na nádvoří zvířený prach mi zakryl výhled.

Naštěstí jsem stál trochu bokem - tak smršť střel, kterou vzápětí otvor po vratech vychrlil, zasáhla jen saladin. Švihl jsem sebou do popele a odražené kulky hvízdaly všude kolem. Podle zvuku to byly minimálně dva velkorážné kulometry (pomalé hluboké rány) a nespočítatelně ručních automatických zbraní (rychlá drnčivá staccata).

Pak se z druhé strany ozvalo krátké jedovaté zavytí a mimo hlubokých ran jednoho velkorážného kulometu všechno ztichlo. Znovu to zavytí, a ztichl i poslední kulomet. Když jsem se zvedal, ještě jsem zahlédl, jak se dovírá poklop nad vulcanem.

Popel na celém nádvoří byl počmárán rýhami po odražených střelách - podle toho, že jsem cítil, jak mi táhne na krk, se nějaká odrazila i od mé neprůstřelné vesty - vůbec jsem si ale na žádný náraz nebo úder nevzpomínal.

Přeběhl jsem louži rychle chladnoucí taveniny. Tavenina chladla tak rychle, protože se na ni z široké chodby tlačila kapalina podstatně chladnější. V hustých oblacích syčící páry se nedalo poznat, z kolika bratrů vulcan nadělal obvyklou řezanku. Podle toho, že krve bylo nad kotníky, jich asi pár bylo.

Protiatomový oblek měl záda na cáry (od neprůstřelné vesty se odrazily dokonce dva nebo tři malé projektily) a měl utavené podrážky. Zjistil jsem to, když jsem si ho sundal - a to jsem udělal hned v chodbě, protože sundávání obleku není nijak snadná operace a v chodbě by mne ještě ochránil saladin.

„Jak ti chutná radioaktivní vzdoušek?“ trochu vyplašeně se zeptal Ten druhý, když jsem si stáhl kuklu.

„Ber to jako lázně. Jako plicní kůru,“ řekl jsem a měl co dělat, abych se nepozvracel ze zápachu uškvařené krve.

Lidské zbytky vrstvicí se po podlaze nebyly skrz horkou mlhu vidět - jenom se mi namotávaly na nohy. Levou rukou jsem jel po zdi, odjištěnou brokovnici v pravé. V zubech mi skřípal radioaktivní popel a viditelnost se každým krokem zlepšovala. Chodba končila stěnou, která byla posekaná zásahy po kulkách všude se válela omítka a kous-

ky kovu - ze stěny trčely dvě roztržené hlavně. Vpravo i vlevo byly pancéřové dveře.

„Vpravo nebo vlevo?“

Radioaktivní popel mne dřel i v očích.

„Vpravo. Vlevo. To je jedno,“ řekl Ten druhý.

Ustoupil jsem a položil předposlední termitový granát ke dveřím vlevo.

Přes své poznámky o lázních jsem chtěl být z kontaminovaného prostředí co nejrychleji pryč.

Ty dveře byly mnohem slabší než vstupní brána. Kupodivu i podlaha byla nějaká odfláknutá - betonovo - ocelová tavenina se propálila někam dolů.

Překročil jsem žhnoucí otvor a ze zakrvácených bot se mi zakouřilo.

Za bývalými dveřmi byl chladný klimatizovaný vzduch, výtah a schodiště dolů - jako by to bylo postaveno podle stejného vzoru jako Základna u Mullhausenu.

„Výtahem bych nejezdil,“ zašeptal Ten druhý.

„Já taky ne,“ otočil jsem brokovnici, vykopl dveře a dvěma ranami přestřelil ocelové lano. Zřítilo se dolů jako nekonečný černý had.

„Ničíš si ústupové cesty,“ zašeptal Ten druhý.

„Nebudu ustupovat,“ řekl jsem já. „A proč šeptáš?“

Cítil jsem se divně omámený, píchalo mne na plicích a mlha ze spálené krve mi potáhla vnitřek úst mědnatě chutnající vrstvičkou.

Schody byly přes celou šířku pokryté tmavočerveným běhounem zajištěným mosaznými tyčemi. Uprostřed byl barevný úzký koberec s oblíbenými listnatými motivy - i zábradlí vypadalo jako nekonečný bronzový keř.

Pomalu jsem sestupoval, brokovnici před sebou. Levou nohou jsem vždy došlápl zlehka, pod protézou i přes koberec každý schod trochu zaduněl.

První tři patra mi připadala tak snadná, že mne na čtvrtém mezaninu málem dostali - lépe dostaly, protože ve zdech byly dva automatické kulomety. Byly proti sobě, dovedně zamaskovány v ocelovém křoví obklopujícím něco jako středověké erby. V poslední chvíli mne

varoval instinkt, který mi vždy naježí kůži na zátylku. Proudý stříl mne minuly o pověstný fous.

Bylo to hloupé, ale kolem kulometů se nedalo projít ani proplazit. Na ten vzdálenější jsem vyplýval dvacet patron s hrubými broky, než zmlkl.

To už opadal erb, železné ozdoby i omítka z poloviny stěny. Na kulomet, který byl v bližší stěně, se nedalo zamířit, aby broky vletly do hlavně.

Proto jsem se musel vrátit až nahoru, kde byla vedle rozkopnutých dveří od výtahové šachty protipožární schránka - vyndal jsem z ní hasičkou sekeru na dlouhém topůrku. Sekera je natřená na červeno a na zadní straně má něco jako menší, velmi ostrý krumpáč.

Hlaveň kulometu vydržela jen dvě rány - ohnula se, a při pokusu o výstřel se roztrhla.

Opřel jsem sekeru o zeď a pokračoval v sestupu. Když se schodiště zalomilo posedmé, objevila se velká místnost s nízkým stropem, huňatým kobercem a malým kulatým stolkem s leštěnou deskou a zakřivenými nohami; kolem pět křesel a pět pečlivě vycíděných měděných stojanových popelníků. Na stěnách viselo několik obrazů, neodmyslitelné kovové listí, erby, a proti schodišti byly velké dvoukřídlé dveře, které vypadaly jako dřevěné.

Záda těsně u zdi, došel jsem ke dveřím. Když jsem na ně zaklepal klouby prstů, kupodivu jsem zjistil, že jsou opravdu dřevěné. Ukročil jsem a od boku vypálil do středu velkého obrazu visícího vlevo.

Zařinčelo sklo a z roztrženého otvoru začala vytékat krev. Přestal jsem se tisknout ke stěně a dvěma ranami rozstřelil zámek dveří. Třísky se rozlétly do stran.

„Jde to všechno nějak moc snadno,“ řekl Ten druhý, když jsem po druhé ráně trhl závěrem.

„Těš se, Ruffu...!“ kopl jsem nad díru po zámku a v uších mi po střílení hlasitě zvonilo.

Za dveřmi byla chodba. A v ní, v naprostém tichu, stáli mrtváci. Jak se mi tak najednou objevili před očima, vypadalo to, že jich jsou stovky a stovky. Ti první v sobě měli zasekány dlouhé třísky, a oškli-

vé díry po brocích.

Ještě než se má noha vrátila na koberec, masa mrtváků se dala do pohybu - všichni v jednom okamžiku.

Černošší mrtváci jsou strašidelnější než bělošší - dlouhé kudrnaté vlasy jim dělají obrovské hlavy a mají šedočernou kůži.

Jak jsem uskočil, zamotaly se mi nohy - naštěstí jsem neupadl. To už má levá ruka pumpovala závěrem brokovnice a proudy broků se napřely proti pružinovitě kráčejícím nestvůrám.

Měl jsem bohužel nabito jen pět ran - vzduch se přesto naplnil kusy tkání, hořícími vlasy a výtrysky černé krve. Když jsem poslední ranou zasáhl jednoho z mrtváků do pupku, hlavou mi kmitla věta, kterou kdysi dávno strýc Damián popisoval dědovi, jak byl kdosi nešťastnou náhodou na střeleckých závodech zblízka zasažen brokovnicí do břicha: „Střeva byla všude po stromech,“ řekl tehdy strýc Damián.

„Nechte toho, před tím klukem!“ zakřikla je babička.

V místnosti samozřejmě stromy nebyly, ale byl tady strop a na zdech ty listnaté ozdoby.

Když jsem vypálil poslední ránu, nevěděl jsem, že byla poslední. Trhl jsem závěrem, namířil... a po cvaknutí úderníku se mi ruce nejbližšího mrtváka zaryly do ramen. S protézou se pozadu chodí strašně špatně.

Zespodu jsem mu vrazil hlaveň brokovnice pod bradu - viděl jsem, jak mu vylezla za vyceněnými zuby. Trhl jsem, zakroutil a začal ustupovat i se šklebící se hlavou na hlavni.

Do schodů jsem na protéze i při maximálním vypětí dosahoval asi takové rychlosti, jako mrtváci - špatně se jim ohýbala kolena. Bohužel jsem se musel jednou rukou odrážet od zábradlí, tak jsem nemohl nabít brokovnici, a bohužel jsem nemohl použít jinou zbraň, protože ve volné ruce jsem tu brokovnici musel nést - s obrovskou afro-hlavou se nevešla do závěsu. Za druhým mezaninem se mrtvákům začala kolena rozhýbávat a začali dotahovat - blesklo mi, jak podobné to je zážitku z Německa: podzemí, schody, mrtváci...

„Akorát tu není nikdo, kdo by tě z toho dostal,“ zadýchaně vyrazil Ten druhý.

Na posledním schodu před dalším mezaninem se mi za rameno zahákla šedivá ruka s dlouhými černými nehty a málem mne strhla dolů.

Zatímco mrtvákům se klouby rozhýbávaly, já už jsem skoro nemohl - táhnout do kopce celou svou výbavu, s jednou nohou...

Další mezanin byl ten, co jsem na něm likvidoval automatické kulometry.

Sekera byl opřená o protější zeď a z vydrolené omítky nad ní trčela očazená, roztřepená hlaveň. Přes ostrou bolest vystřelující z pahýlu jsem mezanin kulhavě přeběhl - získal jsem tím asi vteřinu k dobru.

Ale stačila.

Hlava z brokovnice na mne naposledy mrkla, rozkrápl jsem ji o zábradlí, zarazil zbraň do závěsu a otočil se k mrtvákům čelem.

Anatomicky tvarovaný topor sekery jako by někdo vyřezal podle mých prstů.

A ruce mám na rozdíl od nohou docela silné.

Po několikaminutovém tréninku jsem začal i přes hromady těl postupovat. Jakmile jsem mrtváky zatlačil ke schodům, ještě se to zrychlilo. Řekl bych, že mrtváci mají mnohem měkčí hlavy, než normální lidé. I když, žádnému normálnímu člověku jsem zatím hlavu sekerou nezkoušel.

Zatím.

Sestupoval jsem pravidelným tempem. Po běhounech na schodišti tekly bystřiny mrtváckých tělních kapalin a dokonce zurčely. Nevadilo mi to, protože hrubé podrážky mých bot neklouzají.

Bylo slyšet jen pravidelné svištění sekery, křupání a praštění kostí, a duté rány, jak se těla kácela. Bylo jedno, kolik mrtváků proti mně jde - na schodišti mohli být maximálně tři, čtyři vedle sebe. A to jsme se sekerou hravě stíhali.

Když jsem se prosekal zpátky do čekárny s popelníky a rozšíhl poslední kudrnatou hlavu, zjistil jsem, že se nahlas směju. Když jsem si to uvědomil, smích ustal, jako když utne. Jako když sekne.

„Stává se z tebe veselá kopa,“ řekl Ten druhý a znělo to tak divně zakřiknutě.

Opřel jsem sekeru o zeď a nabil brokovnici. Se sekerou jsem se ale nějak nemohl rozloučit - dal jsem si ji tedy do závěsu místo pušky; topůrko mne tlouklo do stehna a za krk mi teklo něco studeného a mazlavého, ale nevadilo mi to.

„Nová doba chce nového člověka.“ Nemohl jsem si vzpomenout, kde jsem tuhle větu slyšel.

V chodbě, kde předtím čekali mrtváci, byl koberec tak nasáklý černou krví, že mi hlasitě bublala pod podrážkami. Opatrně jsem vykoul za roh a ustřelil kameru, která na mne zaostřila. V té chvíli se ze dveří vpravo i vlevo začali hrnout bratři. Většina měla uspávací karabiny, ale někteří i malé samopaly s ostrými. Přesmekl jsem se zpátky za roh, hodil jim v ústrety granát a zalehl za jednoho z mrtváků. Tyhle ‚lidské‘ granáty mají jednu skvělou vlastnost - pamatují si, z kterého směru přilétly a disciplinovaně vybuchují na opačnou stranu.

Tlaková vlna zdvihla z koberce peřej krve a posunula mne i s mým ‚tělesným strážcem‘ kus dozadu.

Bratři dopadli hůř - za rohem se válely cáry potrhane výstroje a kouřícího masa. Trupy v neprůstřelných vestách zůstaly v celku.

„Každý člověk, kterého teď zabiješ, bude později Světu chybět,“ řekl Ten druhý otřeseně, „možná by jim stačilo sundávat členky, ne po nich házet granáty.“

„Každý člověk, kterého teď nezabiju, může později zabít mě. A ne zas tak *moc* později,“ řekl jsem a vyrazil podél zdi. „Ale jestli jim chceš sundávat členky prosím. Já mám brokovnici.“ Ten druhý neodpověděl.

Bratři změnili taktiku a útočili po jednom nebo po dvou. Tak se všude válely ustřílené hlavy a končetiny.

Pak si šlehli kinetinu.

Přestože jsem průběžně dobíjel, když začali kmitat, přestal jsem stíhat. Protože jsem si kinetin nechtěl brát, musel jsem použít druhý granát.

„Kam vlastně jdeš?! Víš to?“ zeptal se Ten druhý, když jsem se zdvihal z koberce.

„Zabít Ruffuse,“ odpověděl jsem.

„Ty víš kudy?!“

Tentokrát jsem neodpověděl, protože zasáhnout muže se stříbrnou čelenkou, běžícího v kinetinové smršti, není snadné ani z brokovnice. A druhého a třetího a čtvrtého... Přestože jsem se snažil sebevíc, za chvíli jsem měl na vestě a stehenních chráničích spoustu skvrn omamně páchnoucího narkotizačního roztoku a dokonce několik trhlin po kulkách ze samopalů - cítil jsem, jak mi z výparů uspávací látky tuhne nos.

Pak se stalo to, s čím jsem sice počítal, ale ne tak brzo - když jsem prohlížel místnost za jedněmi z téměř nekonečného počtu dveří, přehlédl jsem schovaného bratra a ten mi po několika krocích vpadl do zad.

V kinetinové excitaci měl hroznou sílu a nic ho nebolelo. Pokoušel se mi zabodnout pod vestu dlouhý tenký bajonet - jak na mne tlačil, podlomila se mi protéza, upadl jsem a on na mě. Ať jsem ho kopal kam kopal, špice bajonetu byla pořád blíž a chodbou už se ozývalo dupání dalších útočníků. V posledním okamžiku - ani nevím, jak mne to napadlo - jsem bratrovi strhl čelenku. Měl ji tak pevně zataženou, že šla dolů i s kůží. Bratr vyvalil oči, otočily se mu v sloup, mezi rty zabublala pěna a tělo zkroutila křeč.

Bylo hloupé, že jsem ležel pod ním - nemohl jsem se hýbat, k obličejí se mi tisklo oblečení nasáklé uspávací látkou a zpěněné sliny mi kapaly do očí.

V posledním okamžiku se mi podařilo uvolnit hecklera ze spony na stěně a od podlahy zastavit bratry ženoucí se chodbou. Ten první byl už tak blízko, že mi jeho ruka padla na rameno. Vyprostil jsem se zpod těl a ztěžka vstal (s dlouhou sekerou na zádech a jednou nohou to není nic jednoduchého). Točila se mi hlava, že jsem málem znovu upadl.

Opíral jsem se rukou o zeď a potácel se dál.

Za dalším rohem jsem jako ve snách zahlédl další kameru - jak na mne zaostřovala, její objektiv se pootácel. Doufal jsem jen, že se mi

nepootáčejí oči, ačkoli jsem to vnímal spíš takto. Zvedl jsem hecklera, ale nějak jsem nemohl kameru udržet v mířidlech. Pak jsem si vzpomněl, že tyhle kamery mívají i mikrofony, a protože jsem nějak nemohl dál, napadlo mne něco velmi, ale *velmi* chytrého:

„Ruffusi! Slyšíš mě?! Domluvíme se. Už bylo dost smrti,“ upustil jsem samopal. Kamera jako by nevěřícně mrkla. „Pošli pro mě někoho.“ Sesul jsem se podél zdi a hlava se mi točila, jako bych ji měl zároveň na krku a ve větráku. Vířily mi v ní útržky vzpomínek; vodopády krve tekly do schodů, rozštípnuté tváře se usmívaly a povzbuzovaly mne k další ráně, střeva se plazila po koberci a syčela a někdo jako by se mi pořád snažil něco říci. Podle těch slov jako bych měl něco udělat.

„Ale když mně se chce tak strašně spát,“ pokusil jsem se odpovědět, ale slyšel jsem jen takové divné mumlání. Hlava mi ztěžkla tak, že jsem ji neudržel rovně.

„Kinetin, polkni kinetin! Musíš!“ Ten hlas si pořád nedal pokoj - nevěděl jsem, jestli jde zevnitř nebo zvenčí. Pak někdo vzal mou paži, rozeplnul kapsu prosáklou krví, vyndal malé stříbřité platíčko, vylouppl z něj dvě pilulky a spolu s krvavými otisky prstů mi je vsunul do úst. Ale v mých ústech nebyl nikdo, kdo by je polkl.

V té chvíli mi někdo odkopl samopal od ruky, chytl mne za krk a zdvihl do výšky - byl ke mně velmi surový, protože mne narazil zády na zeď.

Topůrko sekery se mi bolestivě zarylo do zátylku.

„Hajzle!“ prskl mi do obličeje nějaký vysoký člověk s šedou bradkou.

Jak mě držel za krk, špatně se mi dýchalo. Když mne pustil, bolestivě jsem si narazil pahýl.

„Vemte ho, je v limbu. A pozor! Dýchejte s nosem od něj, ať vás to neuspí taky.“ Kolem se zahemžily přátelské tváře s kovovými čelenkami.

Vzali mne na ramena a nesli jako krále.

Před očima mi houpavě proplouly bílé koule elektrických světel a rytmické kroky mých nosičů uspávaly. Myslí mi tak líně táhlo, kde jsem toho pána s šedou bradkou už viděl - vzpomněl jsem si, že

jsem ho míval velmi rád.

Pak se mi hlava převážila na stranu. Místo světel tam defilovala řada miniaturních pokojů, které měly místo dveří mříže - v každém byla dvě lůžka a dvě ženy s obrovskými břichy.

„Nemám rád děti,“ pokusil jsem se říci, ale někde kolem uší mi jen tak divně zabublalo. Pak jsem si vzpomněl, odkud toho pána s šedou bradkou znám, a místo pocitu, že jsem ho míval rád, se objevilo slovo HAJZL. Pak jsem si uvědomil, že se mi kinetin v ústech rozpustil a začíná zabírat.

Vzápětí jsem si uvědomil, kdo jsem, kde jsem a co se se mnou děje. Jedna ze spodních zásuvek v mém vědomí se otevřela a vše, na co jsem se díval, zrudlo.

„Hod'te ho tady na zem, tady,“ poklepal Ruffus špičkou nohy a bratři mne upustili na tmavou parketovou podlahu. Zakrvácené oblečení šplouchlo a hlava mi dramaticky zaduněla. Byli jsme ve velké, téměř neosvětlené místnosti, jejíž stěny pokrývaly sbírky tradičních afrických zbraní a rituálních masek.

Tvářil jsem se pořád obluzeně až bezvědomě moc jsem se ani nemusel namáhat. Jak kinetin bojoval s uspávací látkou, strašně jsem slinil a přes zuby to působivě pěnilo.

„Všichni jděte uklízet a opravovat,“ rozkázal Ruffus, „pan Bizsend vám řekne.“ Bratři mi zmizeli ze zorného pole.

Když klaply dveře, Ruffus si nalil oblíbené suché martini, sedl si pod stojanovou lampu a v kuželu žlutého světla, vykružujícího z temnot jeho ruce a kolena, si začal číst. Občas zašustila obracená stránka, občas cinkla sklenice pokládána na stůl a občas na mne přes okraj knihy bleskly Ruffusovy oči. Na kolenou měl položenou známou terčovou pětadvacítku s dlouhou hlavní - tentokrát bez tlumiče.

Po slabé půlhodince jsem v hlavě měl už docela čisto a zvažoval šance.

Na jednu stranu bylo skvělé, že jsem se tak snadno dostal k Ruffusovi, na druhou bylo špatné, že to asi nepřežiju. Naštěstí jsem si dobře vzpomínal na Ruffusovu zálibu ve vypravování - jak nám, čerstvým bratrům, líčil svůj „pohnutý život“. Napadlo mne také, že bych mohl zkusit vytáhnout walther a pokusit se ho zastřelit. Ale stejně

dobře jako na zálibu ve vyprávění jsem si vzpomínal i na jeho střelecké mistrovství. Vesta by mi nebyla nic platná - na tu vzdálenost by mi dokázal od boku vystřelit oko. A navíc jsem si nebyl jistý, jestli mi, jak jsem byl mimo, někdo pistoli nevzal. Sekeru jsem měl - ta mě tlačila do zad.

Byl čas začít jednat.

„Ááá!“ zasténal jsem a překulil se na bok, tváří od Ruffuse. Ozvalo se hlasité zapraskání, jak se mé krvi prosáklé šaty odtrhly od parket.

Koutkem oka jsem zahlédl, jak se hlaveň Ruffusovy pistole bleskově pohnula. Pomalu jsem se začal zdvihat, způsobem, aby z toho bylo jasné, že jestli se dokážu postavit, bude to výkon, jako by zdravý člověk vyšplhal na osmitisícovku. Když se mi to povedlo (dvakrát jsem se složil), pracné udržování rovnováhy jsem ani nemusel předstírat.

„Možná byste se mohl otočit, příteli,“ řekl Ruffus.

Předvedl jsem úlek i s třetím pádem; vstával jsem stejně ztěžka a ještě se snažil tvářit co nejvíc vytřeštěně. Zasychající krev mi napínala obličej a holou hlavu a svědila v uších.

„Pozor na ty boty, ať mi nepoškrábete parkety!“ To jsem se zapotácel a kování na podrážkách po tmavém dřevu ošklivě zaskřípalo. Když jsem chytil rovnováhu, už jsem věděl, že pouzdro na mém boku je prázdné.

Ruffus zaklapl knihu, vyměnil ji (v levé ruce) za sklenku, napil se, vstal a pomalu mě obešel. Světlo v celé místnosti se pomalu rojasnilo - jako když vychází slunce.

„Smrdíte, příteli. Asi bych vás měl zastřelit,“ pokračoval poměrně nesouvisle. „Víte, kolik jste mi zabil lidí?“

„Žádného člověka jsem neviděl,“ řekl jsem a byla to radost, zase slyšet svůj hlas. To rudé světlo, co mi zářilo v hlavě, kupodivu nebylo žhavé jako dřív, ale studené, ledově studené. Bylo to mnohem horší.

„Ponechme žerty stranou, příteli; zvykl jsem si svým podřízeným říkat lidé, a tak to kvůli vám nebudu měnit,“ Ruffus se zastavil a zahleděl se mi do obličeje. Tvářil se zamyšleně. „Přestože bych vás *měl* zabít, nemohu pominout, co jste dokázal. Sám, samojediný... Ještě navíc ošklivě kulháte... Nakolik jste byl při smyslech, když jste mi nabízel domluvu?“

„Dost, abych věděl, co dělám,“ řekl jsem.

„Byl byste ochoten se podřídit... *mně* se podřídit, a v rámci zácvi-ku si dobrovolně nechat nasadit korunu věrnosti?“

„Korunu věrnosti?“

„Ti, co vás přinesli, je měli kolem hlav; je to taková technologie... řekněme cizí technologie.“

„Co by to pro mne znamenalo?“

„V první řadě život,“ Ruffus se usmál, až se mu nad bradkou za-leskly zuby. „Jinak byste byl pár týdnů poněkud... poněkud omezen. Ale slibuji, jakmile bychom prověřili vaše pohnutky, sundali bychom vám ji.“

„Nevěřím vám, myslím, že se mě pokusíte zabít.“

„Ale kde,“ Ruffus mávl rukou, „to by se v minulé půlhodině dalo udělat tisíckrát. Jak jste řekl, smrti už bylo dost. A lidí je bohužel má-
lo, obzvlášť lidí vašich kvalit. Vašich bojových kvalit,“ opravil se.

„Na co by vám byly mé bojové kvality? Není s kým válčit.“

Ruffus na mne vrhl postranní pohled, a jako by nad něčím uvažo-
val; pak jeho vášeň pro vypravování zvítězila: „Ale já vám to řeknu. Proč by ne. Stejně se to odsud nedostane. Buď se domluvíme, ne-
bo...,“ usmál se:

„Nebo.“

Zopakoval mi skoro slovo od slova to, co říkal tenkrát v haciendě u tábora v džungli.

„A nakonec mne napadlo ještě něco lepšího,“ pokračoval. „Na co vládnout jenom Zemi - bez lidí, když těch Bytostí je tak málo a nebyť jejich techniky, jsou křehké a zranitelnější než, než...“ zakroužil v ne-
dostatku slov zápěstím a šedé vousy mu roztáhl úsměv. „Jsou opravdu velmi zranitelné. Mít několik strojů, jako je ten, co jste s ním dobyl mou pevnost, neměly by šanci - když víte, jak na to. A já to vím,“ dopil martini a poklepal si prázdnou sklenkou na hrud'. „Předpoklá-
dám, že ten stroj je nějaké evropské štábní vozidlo NATO. Když jsem býval v činné službě, občas o těch superstrojích něco prosáкло... určitě to tak je, i s těmi počítači, protože jinak si nedovedu představit, že by někdo ovládl jihoafrického superkillera. Ale zpět k tématu: Chcete se účastnit na ovládnutí vesmíru?“

Otíral jsem si sliny z brady a krku a blahořečil svému zmalova-
nému a krví zlitému obličej, že na něm nejsou vidět hnutí ducha.

„Co dostanu, když vám pomůžu?“

„Mimo mé smrti, kterou jste si při našem prvním rozhovoru tak

přál, cokoli,“ Ruffus se spokojeně rozesmál a zastrčil si pistoli za opasek kalhot. „Proč jste mě vlastně chtěl zabít? Proč mě nenávidíte - tak, hmm, tak osobně? Nevzpomínám si, že by se naše cesty kdy zkřížily.“ Když jsem sklopil oči, pokračoval: „Upozorňuji vás, pokud si necháte nasadit korunu věrnosti, řeknete mi to stejně. Takže...“

„Ti vaši lovci v členkách mi vzali ženu a syna,“ řekl jsem.

„Aha. To je mi líto,“ Ruffus omluvně rozložil rukama. „Žen ale dostanete, kolik budete chtít - podle vlastního výběru. A synové přijdou sami,“ Ruffus se usmál, „synů budeme všichni potřebovat hodně.“ Ted’ jsem byl obzvlášť rád, že se nemusím zabývat svou mimi-kou. Stejně jsem radši začal mluvit. Hlas ovládnout dokážu:

„Pochopil jsem, že ty... ty Bytosti už opustily Zemi. Jak chcete provést expanzi? Možná by se našlo pár raketoplánů, ale...“ Ruffus, který zase začal přecházet, zastavil, zhoupł se na patách a uznale kývl:

„Líbíte se mi, příteli. Sotva se držíte na nohou a už řešíte otázky vesmírné expanze lidstva.“ Na okamžik se zarazil, jako by přemýšlel, zda pokračovat. Jeho vypravěčský pud opět zvítězil: „Bytosti se vrátí - pro další nižší velitele svých armád. Když jsme vás sem nesli, procházeli jsme kolem malé části mých líhní... to jste asi nevnímal. Co hlavního, já přesně vím, kdy se Bytosti vrátí, kde dosedne jejich loď a jak ji získat.“

„Líhně, líhně...“ nakrčil jsem čelo.

„Spousta ženských, každých pár měsíců čtyřčata. Mám lékařku, která vyvinula poměrně pokrokovou reprodukční technologii. Implantace oplodněných vajíček, odebírání zárodků, vývoj v inkubátorech - to aby matky mohly začít s novou dávkou vojáků. Máme vysokou produktivitu. Opravdu.“ Ruffus se rozzářil.

„Proč si něco takového nezařídily Bytosti samy?“

„To víte, matička Zem je matička Zem. Tam nahoře mají jen nehostinný vesmír, záření, mutace... Sakra! Ted’ mě napadá! Ten výbuch venku - vy jste zamořený! S tím musíme hned něco udělat!“ Spěšně ode mne odstoupil a zdvihl sluchátko telefonu, ležící na stolku vedle dózy s olivami.

Mluvil rychle a tiše a nerozuměl jsem mu. Zatímco mluvil, nespouštěl ze mě oči a já jsem úspěšně předstíral, že se na nohou držím opravdu jen tak tak. Ruffus položil sluchátko: „Ještě vydržte, příteli. Nabídl bych vám křeslo, ale bohužel jste poněkud, hmm, špinavý,“ okomentoval sedlé louže krve a kousky mrtváckých mozků, které byly

všude kolem. Jak na mně krusta cizích tělních tekutin zaschla, bolestivě to šponovalo kůži - při sebemenším pohybu jsem hlasitě popraskával. Nejhorší to bylo vzadu na krku.

„Opřu se o sekeru,“ řekl jsem, nečekal na svolení a začal lepkavou zbraň dobývat ze zádového závěsu.

Ruffus byl ve střehu - hlaveň pistole mi mířila na čelo, skoro jsem pohyb, s kterým ji tasil, nepostřehl. Dělal jsem, že jsem si zbraně nevšiml a dál pracně tahal sekeru. Předstíral jsem nemohoucnost tak věrohodně, že jsem u toho málem doopravdy upadl. Ruffus se usmál a schoval pistoli. Pak se mi konečně podařilo sekeru vyndat a s nahrbenými zády jsem se o ni opřel jako o hůl - oběma rukama.

„Vydržte, příteli, hned přijde lékařka s asistentem, postarají se o vás.“ Jen to dořekl, za zády se mi ozvalo tlumené zaklepání, a když Ruffus stiskl tlačítko vedle telefonu, ode dveří to zabzučelo a klapla klika.

Zapotácel jsem se kolem sekery, nechal topůrko po hladkých parketách podklouznout a padl na kolena. Zadunělo to a po pití v Ruffusově sklence se přehnaly vlnky.

„Je trochu mimo, náš nový přítel,“ řekl Ruffus ženě s vychrtlou bledou tváří a dlouhými bezbarvými vlasy sepnutými do koňského ohonu. Mladý muž s obludně širokými rameny, který ji doprovázel, už otevřel černý kufr a oba si navlékali vysoké gumové rukavice; tvářili se přitom navýsost profesionálně.

„Doktorka Lodbergová, její asistent pan Ostwald,“ představil mi je Ruffus.

„Ten je ale zaprasený,“ řekla doktorka, do něčeho namočila velký tampón a začala mi otírat zaschlé nánosy cizích mozků z týlu. Když se probrousila k namalovaným očím, poděšeně uskočila.

„Pozor, doktorko, není to žádný mazlíček,“ usmál se Ruffus.

„To je ksicht,“ začala mi tampónem hoblovat čelo a spánky, „vypadá jako Masakr Petrov z toho komiksu.“ Ostwald zatím vyndal z kufru stříbřitý ovál s třemi kovovými obdélníčky a na krk si pověsil stejný přístroj, jaký jsem zahlédl tenkrát, když mi členku dávali poprvé.

Natočil jsem hlavu, aby doktorka při nasazování koruny věrnosti musela být mezi mnou a Ruffusem.

Doktorka vzala členku, zkušeně obhlédla mou hlavu a o několik otáček povolila vymezovací šroub. Ostwald něco dělal s tlačítky na

přístroji - držel se trochu bokem a buď se mě štil, nebo měl strach z ozáření.

Jak jsem klečel, doktorka se nade mnou sklonila, lesklou obruč v rukou.

„Ted’!“ řekl Ten druhý.

Jak jsem klečel, stále jsem se oběma rukama opíral o sekeru. Stačilo trhnout vzhůru.

Patka topůrka doktorku zasáhla do špičky brady; ošklivě to křuplo.

Ještě jsem postřehl, jak se jí vyvracejí oči, ale to už jsem ji chytl za plášť a vši silou mrštil na Ruffuse.

Teprve nyní asistent zdvihl hlavu - tvářil se překvapeně.

Proti člověku pod kinetinem nemají normální lidé šanci. Pokud nejsou tak rychlí jako Ruffus.

Ztratil jsem spoustu času, když jsem se stavěl na nohy.

Ruffus se nepokusil letící doktorčino tělo zachytit (ačkoli by to měl udělat instinktivně!); levou rukou jeho let odklonil stranou, a to už měl prsty pravé obtočené kolem pažby pistole. Postřehl jsem, že natáhl kohout, ještě než zbraň vytrhl zpoza opasku - dost nebezpečná manipulace. V té chvíli už jsem stál.

Temný otvor hlavně se začal zvedat - připadalo mi, že to trvá dlouho.

(Dá-li se o zlomcích sekundy mluvit jako o ‚dlouhu‘.) Ruffus musel namířit nad horní okraj mé vesty.

V okamžiku, kdy mi pomyslná čára od hlavně přejížděla po prsní kosti, zasáhl jsem Ruffuse sekerou do ruky. Naplocho. Přes topůrko se mi do dlaně přeneslo ošklivé prasknutí a Ruffusova terčovnice zafičela vzduchem a následoval ji dlouhý cákanec krve.

Zatímco Ruffusovi se začaly nevěřičně rozšiřovat oči a zatímco je stácel na krvavou hroudu, která mu zbyla ze zápěstí, prudkou otočkou jsem se dostal těsně k svalnatému asistentovi a jen tak zlehka ho sekerou cinkl do čela - od okamžiku, co jsem napadl doktorku, nestihl ani sundat ruce z tlačítek přístroje. Tihle svalovci bývají vždycky pomalí - akorát Ruffus je hnusná výjimka.

A generál se projevil jako daleko tvrdší, než jsem čekal. Přes své zranění záutočil.

Nevím, co mne přimělo hnout hlavou - asi ten můj instinkt. Kolem ucha mi doslova *bleskla* noha v polovysoké hnědé botě. Dostat

ten kop do zátylku, měl bych nos plný vlastního mozku.

Nebyl čas přenést váhu; musel jsem se otočit na pravé noze - a na rychlé otáčení nejsou protézy moc dobré. Ani teď se to nepovedlo. Místo otočky jsem najednou padal po zádech. V kinetinové excitaci mi všechny pohyby připadaly zpomalené, i volný pád jakoby se lou-
dal.

Narazil jsem na podlahu a parkety zaduněly - pád mne ale zachránil před druhým Ruffusovým kopem. Zasáhl by mne do krku, kdyby se mi otočka povedla.

V následující chvíli už se generál vznášel ve vzduchu a od rozbité ruky mu vlál oblouk rudých kapek, který přesně popisoval směr jeho pohybu. Byl opravdu neuvěřitelně rychlý.

Převrátil jsem se na bok a Ruffusovy nohy dopadly v místě, kde jsem měl před okamžikem hrudník. Reakce podlahy mne vymrštila dobrých deset centimetrů do výšky. Ruffus by mi i přes vestu dokázal rozdrtit žebra.

Jak doskočil, bacil jsem ho zezadu přes kolena topůrkem.

Znovu vzlétl - tentokrát nedobrovolně - a vzápětí dopadl na záda a hlava mu bacila o podlahu, až parkety zapraskaly.

To už jsem klečel.

Než se otřesený generál zorientoval, stál jsem nad ním.

„Nikdy nikomu nevěř,“ řekl jsem a patkou topůrka ho krátkým prudkým šťouchem trefil mezi oči - jako při kulečnicku. Podlaha znovu zaduněla a v místnosti najednou zavládlo ticho; jen omráčený asistent trochu chrčel.

„Tak se ti to povedlo,“ řekl Ten druhý. „Nikdy bych tomu nevěřil, ale asi jsi vyhrál.“ Odmlčel se: „Co bude teď? Rozsekáš je na kusy, nebo tak něco?“

„Ale kde, smrti už bylo opravdu dost,“ sebral jsem ze země lžhev martini a dal si malý doušek, abych spláchl chuť krve. „Dostal jsem lepší nápad. Přivedl mne na něj dokonce tady náš generál,“ kývl jsem k rozvalenému tělu, od jehož ruky se plazil rudý had. Na stolku vedle Ruffusovy knihy ležel můj walther. Zkontroloval jsem ho a zasunul do pouzdra.

„To, jak jsi mluvil o té smrti, do kamery, to jsem považoval za otravu uspávacím... Docela jsem měl chvíli strach, že to myslíš vážně, že se k nim přidáš a budeš dobývat vesmír. Jaký jsi dostal nápad?“ přeskakoval Ten druhý témata jako blecha.

„Uvidíš,“ zdvihl jsem ze země ‚korunu věrnosti‘ a vzal sténajícímu panu Ostwaldovi jeho přístroj.

Nejdřív jsem oholil hlavu Ruffusovi. Když jsem na čelence dotahoval vymezovací šroub, probral se. Stačilo jenom zmáčknot knoflík označený slovem AKTIVACE. Cizinci vyrobili ovládání opravdu pro hlupáky. Ruffuse zkroutila oblouková křeč - to se tělo opírá o podlahu jen zátylkem a patami. Vzpomněl jsem si, jak to těsně po aktivaci bolí a otrásl se.

„Doktorko, vstávat,“ nalil jsem bledé ženě do obličeje trochu martini.

„Co se to... Co si to...! *Generále!*“ Nejdřív vyprskla alkohol, pak začala ječet. Vzápětí se chytla za bradu a z očí jí vyhrkly slzy. To otevření pusy jí muselo dost bolet - bradu měla po mé ráně modrofialovou.

„Je to jenom modřina,“ řekl jsem, „generál potřebuje ošetřit ruku. Ale nejdřív nasad'te panu asistentovi tohle,“ hodil jsem jí do klína druhou čelenku.

„Ne,“ řekla, „to neudělám!“ Operetně otočila hlavu na stranu. Vytáhl jsem walther a střelil ji do místa, kde měla ohon vlasů stažený těžkou sponou. Bacilo to s ní o zem a vzduch naplnil přiškvařený zápach.

„Moje vlasy... Mohlo mi to zlomit vaz!“ rty se jí třásly.

„Do spánku to bolet nebude,“ řekl jsem a usmál se.

Síla mého úsměvu je opravdu značná - ty válečné barvy ji ještě umocňují: doktorka začala poslouchat. Za okamžik oblouková křeč zkroutila i pana svalnatého Ostwalda.

To už Ruffus ležel klidně a upíral oči na strop po tvářích mu tekly velké slzy.

„Sedni si, Ruffusi. Teď tě nebude nic bolet,“ řekl jsem a kývl na doktorku. Během několika okamžiků měl ruku profesionálně ovázanou a dostal triádu. Dál tupě zíral na stěnu naproti a slzy mu promáčely bradku. Nechtěl bych zažít, co asi právě zažíval. Dobře jsem si vzpomínal, jak mne pod vlivem čelenky zaplavila oddanost a láska ke generálu Ruffusovi - hlavně ten pocit, že bych pro něj okamžitě, bez zaváhání zemřel. Muselo to být odporné, zjistit, že on sám je tím, koho tak miluje a pro koho chce zemřít. A co by pro toho, pro koho chce zemřít, bylo horšího, než jeho vlastní smrt, že. Téměř jsem viděl, jak se Ruffusovi ten bezvýchodný kruh točí v mozku stále rychleji a rych-

leji.

„Tak takhle jsi to vymyslel,“ řekl Ten druhý, a cítil jsem, jak se někde uvnitř mne otrásl. „To musí být trochu horší, než ho jen umlít v průmyslovém mlýnku na maso.“

„Mnohem, *mnohem* horší. A delší,“ usmál jsem se, „nekonečný mlýnek na duši. A není z toho svinstvo po podlaze.“

Doktorka si vyděšeně zakryla tvář. Kdo členku nezažil, nemůže pochopit, co mám na mysli; ale jako lékařka musí mít v tomto směru docela dobrou představivost.

„Ruffusi, vstaň,“ rozkázal jsem. Poslechl, a když se na mne podíval, uviděl jsem v jeho uslzených očích lásku. Pomocí přístroje jsem v něm vzbudil vztah, jaký jsem já pod vlivem členky choval k Salina-sovi.

Pohled na mě pro něj bude jediným vysvobozením z jeho soukromého pekla.

„Teď vy, doktorko,“ vyndal jsem z černého kufru třetí členku.

„Ne. Mně ne,“ začala couvat. Vyndal jsem pistoli: „Ruffus byl proti mně jen takové neškodné zvířátko.“ Na mé větě ji asi nejvíc vyděsil ten minulý čas týkající se Pána Světa. „Možná vás jednou propustím,“ pokrčil jsem rameny, když jsem jí obruč usazoval kolem oholené hlavy. Ztrátu vlasů nesla velmi těžce; snad proto se mi pokusila loktem rozdrtit hrtan. Jenom jsem stiskl tlačítko AKTIVACE.

„Ještě by tu měli být tři bez obruče,“ řekl Ten druhý. Kinetin přestával působit a začínalo se mi dělat zle. Zbytek stříbřitého plátíčka jsem ztratil na chodbě, a v lékařském kufru žádný nebyl - doktorku právě kroutila iniciační křeč, tak mi také nemohla pomoci.

Navíc už jsem měl kinetiny dva a navíc jsem po zážitcích z džungle a pouštní procházky na kinetin trochu přecitlivělý. Brzy to se mnou sekne.

„Od čeho máme pana Ruffuse a pana asistenta,“ odkopl jsem k druhému jmenovanému sekeru, sedl si do křesla pod lampou a nastavil stínítko, aby mi nebylo vidět do obličeje. Ruffus na mé laskavé přání

zvedl telefon a jednoho po druhém ty zbylé tři přivolał: byli to inženýři, starající se o provoz pevnosti. Ruffus mi každého představil a podrobně mne seznámil s jeho kvalifikací a specializací. To už se inženýrova hlava seznámila s topůrkem Ostwaldovy sekery.

„Vzácné mozky, v dnešních dobách,“ řekl jsem. Asistent uměl dát přesně takovou ránu, aby jen padli do bezvědomí - pak každému oholil hlavu a nasadil čelenku.

Pak se probírala doktorka.

Nakonec tam proti mně stáli, šest Vládců Vesmíru, a přibližně se usmívali. Nadechl jsem se a téměř slovo od slova jim řekl, co kdysi Salinas řekl mně: vyjmenoval jsem, co všechno mohou dělat bez mého vědomí, a kdyby mi nebylo tak zle, snad bych přitom cítil i škodolibost.

Mimo Ruffuse jsem jim navíc povolil mluvit bez přímého rozkazu.

Ruffus odešel na záchod a inženýři za prací - řídili bratry, kteří po mém útoku dávali pevnost do pořádku.

„Doktorko, ty tu ještě počkej,“ zavolał jsem, když se také chystala odběhnout, „pan asistent vaši práci jistě na chvíli zastane sám.“ Ruffus už se vrátil a všiml jsem si, že se stále snaží, aby mne měl v zorném poli. Když se na mě díval, byly to jediné okamžiky, kdy mu po obličejí netekly slzy. Nechal jsem si od něj vysvětlit, kde má koupelnu. Doktorka mi musela pomoci vstát a musela mi tam pomoci dojít. Podlamovaly se mi nohy, a hlava se mi točila tak, že mne v té chvíli ani nezajímalo, jestli jsou vodovodní baterie a držáky na mýdlo opravdu zlaté, nebo se mi to jen zdá. Musel jsem ze sebe smýt zaslou kreve, ale hlavně radioaktivní prach.

Padl jsem do vany, jak jsem byl, v šatech i s pistolí, a nějak jsem nemohl dál. Naštěstí jsem doktorce ještě zvládl říci, co všechno se mi stalo, tak se iniciativy chopila ona.

Studená voda mne trochu probírala a dokázal jsem se postavit - doktorka pustila sprchu naplno a horlivě mne drhla a drbala kartáčem na podlahu.

Voda pleskala a rachotila a měnila se v černočervenou břechku. Pak si nic nepamatuju, ale musel jsem se nějak svléknout z promoče-

ných šatů a někdo mi musel pomoci odejít z koupelny, protože jsem najednou ležel na čistotou vonící kulaté posteli uprostřed velké ložnice a doktorka mne balila do županu a na levé noze i na pahýlu jsem měl tlusté bílé ponožky.

„Dala jsem vám preparáty proti ozáření, standardní komplex léčiv a ještě dostanete infuzi a regenerátor proti kinetinové otravě,“ doktorka mluvila docela přirozeně. Nebýt čelenky, mohl bych si připadat jako v nemocnici. V nemocnici před dvěma roky.

„Ať Ruffus nechá uklidit koupelnu, ať zařídí, aby mi dali do pořádku oblečení, a ať všechno v pevnosti běží jako dřív,“ zašeptal jsem a pak jsem asi usnul.

Nevím, jak dlouho jsem spal, ale když jsem se probudil, bylo mi zle.

Dokázal jsem jenom přeformulovat rozkazy pro Ruffuse – v tom ,ať pevnost běží jako dřív‘ byly i takové věci, jako že Ruffus chodil spát do své ložnice - dost jsem se vyděsil, když jsem uviděl jeho hlavu vyčnívat zpod peřiny na druhé straně postele.

Pak jsem ani ne tak spal jako chvílemi upadal z mělkého do hlubšího bezvědomí - doktorka mne napojila na přístroje sledující životní funkce a chodila se na mne každou půlhodinu dívat. Měl jsem nemoc z ozáření a byl jsem zasažen prudkou otravou z mrtváckých tkání, které jsem spolykal při svém sekerovém vstupu. Kinetinový šok ani nepočítám.

Ve světlejších chvílkách jsem zjistil, že mi kůže na čele a tvářích ošklivě mokvá, že mi vypadaly všechny chlupy a že mi krvácejí dásně a lůžka nehtů. Doktorka mne ujišťovala, že určitě nezemřu. Jak v souvislosti se mnou padlo slovo ,smrt‘, vždycky se roztřásla.

S tím, že nezemřu, měla kupodivu pravdu. Je to dobrá lékařka.

Když se mi začalo dělat dobře, konečně jsem si mohl vychutnat lahůdky (výhradně rosolovité a tekuté), které mi připravoval bývalý Ruffusův osobní kuchař.

„Nemyslel bych, že tohle ještě někdy budu pít,“ nábožně jsem

polkl doušek tmavého cejlonského jasmínového čaje. Další chod byl jahodový pudink se šlehačkou. Nemohl jsem moc otvírat pusu, protože jsem měl celý obličej potažený zaschlým hojivým gelem; navíc jsem se přes doktorčino uklidňování bál, že mi vypadají zuby - hrozi-
vě se mi viklaly.

Za tři dny jsem vstal z postele. Šaty jsem měl pečlivě vyžehlené a dokonce navoněné - starou koženou bundu mi někdo vycídlil do matného lesku a rezavé řetězy namazal olejem. Přejel jsem nad oblečením dozimetrem a kupodivu bylo v normě. Přesto jsem si raději nechal župan a navíc se mi začala tak točit hlava, že jsem si musel znovu leh-
nout. V uších mi nechutně hučelo.

Dalším dobrým znamením (prvním bylo, že jsem se dokázal postavit; ne, že mi hučelo v uších) byla má rostoucí chuť k jídlu, a to, že jsem přestal usínat v těch nejneočekávanějších okamžicích.

Za další tři dny, po snídani, jsem vstal definitivně a za další den se nechal Ruffusem provést po pevnosti. To, co jsem odhadoval na maximálně dvě hodiny, se protáhlo na dva dny. Pevnost je mnohem rozsáhlejší, než jsem myslel a dokonce i než se mi kdy zdálo: Jak jsem předpokládal, dal si ji vybudovat jeden z dřívějších afrických vůdců a Ruffus ji nechal rozšířit (lépe prohloubit) a stále se na tom pracuje - v nejspodnějším patře zástupy bratrů vysekávají a betonují další a další sály a místnosti.

Viděl jsem celé líhně, viděl jsem obrovské jesle (přes dva tisíce dětí všech barev a ras, staré od několika dnů do tří let), viděl jsem obrovské sklady (opravdu *sklady*) plné mrtváků. Pomalu chodí dokola, aby neztuhli, a jednou za čas jim je potřeba dát k jídlu nějaké slupky nebo listí; nejlépe řasy z jezera. Nechal jsem si vysvětlit, co se s lidmi vlastně stalo, jakým mechanismem byli přeměněni v mrtváky, ale Ruffus i doktorka jenom tak blekotali, nikdo nevěděl nic určitého - jen že ta pružinovitá chuť je snad způsobuje pro pohyb v místech s nízkou gravitací.

„Jednou za čas musí mít i maso - to vždy několik z nich porazí-me,“ řekla doktorka. Zaklapl jsem průzor.

Měl jsem z mrtváků husí kůže, ale jsou pro nás nutné, protože doktorka experimentuje s jejich ovládáním: „Když to dokáží Bytosti,

my také," řekla. A jistě už nějakého pokroku dosáhla - vzpomněl jsem si, jak na mne tiše čekali v chodbě.

Pak jsem viděl obrovské sklady potravin (Cizinci je Ruffusovi navezli z celého světa), viděl jsem elektrárnu, viděl jsem ubytovny bratrů, viděl jsem všechno.

Mimo nejmenších dětí měl každý členku.

Přemýšlel jsem, že ženy z líhní a bratry osvobodím, ale to by vypukl hrozný chaos. A nahoru zatím stejně nikdo nemůže, dokud deště neodplaví radioaktivní popel. A kdo by se staral o ty děti.

Byl jsem se také podívat na místa, kudy jsem přišel. Koberce byly nové, chodby vymalované, ty příšerné železné křoviny po zdech opravené, stejně jako výtah, kterému jsem přestřelil lano, stejně jako obě pancéřová vrata. Inženýrům členky nebránily v užitečných iniciativách, a tak bych dnes ty hlavní termitovými granáty nepropálil.

Za pár dnů začalo období dešťů. Nechal jsem obnovit celý 'elektronický deštník', jak tady dříve říkali systému kamer, senzorů a meteopřístrojů, a díval se, jak proudy vody splachují vrstvy šedobílého popele. Rozkázal jsem, že mrtváci nějaký čas nesmějí dostávat jezerní řasy.

Saladin stál před nyní už opravenými vraty, jak jsem ho opustil, a jeho zmáčený, ohořelý a orvaný pancíř vypadal pod nízkými mraky smutně.

Když za dva měsíce deště skončily, cítil jsem se naprosto fit.

„Je čas pokračovat,“ řekl jsem jednou ráno a po dlouhých týdnech se neoblékl do županu nebo do tepláků, v nichž jsem „běhal“ po chodbách.

Jinak jsem trávil dny zavřený v bývalém Ruffusově apartmá a stejně jako dřív on jsem se pečlivě zamykal. Každý by asi podlehl paranoi, mezi těmi tichými usměvavými tvory s členkami; za zády jsem nikoho z nich nesnesl.

Běhal jsem vždy s brokovnicí, a na dobu mého běhání měl Ruffus rozkaz vyklidit příslušné chodby. Kdyby se tam kdokoli objevil, bez váhání bych ho zastřelil.

Aby nedošlo k mýlce, byly to spíš procházky než běh, ale jako jednohému mi dělá dobře, říkat, že běhám.

Šaty na mně pořád trochu visely. Prohlížel jsem se ve velkém nástěnném zrcadle a zkonstatoval, že vypadám jako smrt. Holohlavý, bledý, hubený; ze zjizvené kůže obličej trčí křivý nos a svítí žluté oko. Po ozáření mi vypadalo obočí i řasy - jenom vousy rostou nerušeně dál.

Ze začátku jsem se nechával holit, ale poslední měsíc kolem sebe nesnesu už nikoho. Ti usměvaví nelidští lidé jsou hlavní důvod, proč jsem se rozhodl pokračovat tak brzo.

Ze začátku jsem také přemýšlel, že alespoň jednu ženu nechám zbavit členky. Ale z dlouhodobého hlediska by to byla chyba. Citové vazby, kompromisy, nutnost důvěry a tak. „Bude opravdu nejlepší, když jim ty členky necháš všem,“ schválil tehdy mé rozhodnutí Ten druhý. Přesto jsem si nechal zjistit, jestli některá žena nemá na pravé ruce jen tři prsty. Dvě neměly, ale žádná z nich nebyla Singhaia.

Natáhl jsem si své staré bezprsté rukavice (levá na dlani stále má lesklou čmouhu po zásahu Salinasovou kulkou) a udělal do zrcadla napoleonskou pózu.

Pak jsem zavolal Ruffuse, dal mu poslední instrukce, nechal si připravit zásobu jídla a vody, a pak jsem výtahem vyjel na povrch. Věci mi neslo několik bratrů.

Ruffus od doby, co jsem mu řekl, že jedu pryč, jenom slzí. Stále tak pečlivě udržovanou bradku má celou zmáčenou. Nezávidím mu.

Prošel jsem dlouhou chodbou k pancéřovým vratům ven. Tady jsou místa, kde na stěnách i přes vrstvy barvy stále vyvstávají skvrny od krve.

Od předvčerejška bratři v protiatomových oblecích čistí nádvoří; všechna místa, kde déšť zanechal usazenou vrstvu radioaktivního popelu, všechny okapy a skruže prostříkali hadicemi. Tak se dá vyjít beze strachu z ozáření. Saladin sice pod geigerem cvaká trochu víc, než je zdravo, ale uvnitř to bude v pořádku.

„Otevřít,“ řekl jsem a zjizvený a popálený průvlak se otevřel.

Zevnitř to zavonělo zatuchlinou a domovem. Když mi bratři přinesli zásoby, poslal jsem je do pevnosti. Když za nimi zapadala vrata, cítil jsem se volněji.

Ve věžích na ochranné zdi byly instalovány nové vrhače diskrétní

ních potenciálů a střídají se v nich hlídky. Ruffus vede pevnost stejně dobře jako bez čelenky, nemusel jsem se bát odjet.

Naložil jsem zásoby (příjemně jsem si přitom protáhl záda), nalil do zásobníku vodu, nastoupil, zavřel, a zapadl do křesla. Poničený amortizér zasténal.

„Přeji hezký den,“ řekl počítač.

„Hezký den i tobě. Rád tě slyším.“

„Já vás také. Byly při dokončování útoku nějaké problémy?“

„Problémy?“ zahleděl jsem se na popraskanou obrazovku. „Ani ne.

Nakonec to bylo docela jednoduché.“

„Jak výstižně řečeno,“ řekl Ten druhý.

Pak se otevřela vrata v obranné zdi (i na nich bylo to železné chrastí opravené), počítač se otočil na místě a vyjel ven. Kola na poškozených osách zabubnovala po první nerovnosti. Zase jsem se po dlouhých týdnech cítil dobře.

„Jaký je cíl?“ zeptal se počítač.

„Nevím, kde to přesně bylo, ale pamatuješ si místo, kde zemřel ten Japonec? Takado?“

„Jistě.“

„Tak tam.“

Na černém úbočí kuželové hory se válely rezavé, žárem natavené vraky obrněnců, a v místě, kde vybuchl Drobek, byl vodou zalitý kráter.

Překonali jsme radioaktivní poušť a cesta začala být příjemná.

Počítač jel pomalu a nebe bylo modré.

Cesta byla příjemná, dokud jsme nesjeli z hor a nevjeli do džungle.

Tam bylo po deštích rozbahněno a nebe zmizelo za bující klenbou zeleně.

Ale i tak to bylo hezké - počítač se v osamělých měsících zabýval rozvojem konverzačního systému (rozpracoval ho z mých rozhovorů s Tím druhým), a tak se nám všem třem docela hezky povíдалo.

Jednou k večeru počítač špatně odhadl nosnost povrchu na takové velké mýtině v džungli. Rostla tam šťavnatá tráva, nízký bambus a vypadalo to velmi pevně. Všude kolem se splétal temný prales plný lián a vysokých stromů, a tak se mýtinu stejně nedala objet. Počítač přidal, ale po pár metrech se kola začala propadat a vzápětí těžký stroj klesl do slizkého červeného bláta až po břicho.

„Naviják a dozadu,“ spíš jsem konstatoval, než se ptal. Ne že bych z toho měl radost, ale docela jsem se těšil, že si trochu rozhýbu nohy. I když se mezitím venku úplně setmělo.

„Ano,“ odpověděl počítač a jedním dechem pokračoval: „Cíl na sedmi hodinách, výška padesát metrů.“

Když se něco začne kazit, začne se kazit všechno naráz.

Dávka z vulcanu upíra rozsekla vejpu. Ne že by mu to dvakrát vadilo.

Konec konců

Kdyby kinetin v lékárně saladinu neměl stářím sníženou účinnost a kdybych si nevbodl infuzi a regenerátor, už bych se neprobral.

Takže jsem se zase jednou probral a zase jednou se cítil jako mrtvola.

Seděl jsem v křesle a vnímal, jak se saladin pohupuje a otrásá. Počítač jel velmi pomalu, přesto mne hlava bolela tak, že se mi do ní každý pohyb zarýval jako rozžhavené hřebíky.

„Jaká je situace?“ zachraptěl jsem, a jak mi jazyk zachřestil po patře, zjistil jsem, že mám strašnou žízeň.

„Dva dny po napadení nepřátelským objektem označovaným termínem ‚upír‘,“ řekl počítač, „po tyto dva dny obsluha označovaná termínem ‚Maxmilian‘ neaktivní. Rád vás slyším,“ přešel z oficiálního do konverzačního tónu. Jako bych v tom elektronickém hlase ucítil úlevu, možná i radost.

Bolest v hlavě mi pulsovala, rozlévala se do celého těla, a ve vrcholných okamžicích mi rozostřovala pohled a zvukům přidávala nepravděpodobné ozvěny. Pokusil jsem se pohnout, ale moc to nešlo; zaschlým bahnem jsem byl ke křeslu doslova přibetonovaný. Nakonec jsem vstal i s potahem nalepeným na zádech, a za mohutného praskání a opadávání bahnité krusty se po čtyřech doplazil k lednici. Po dvou doušcích džusu jsem se cítil mnohem lépe - abych do sebe nenalil všechny zásoby lahodné tekutiny naráz, spotřebovalo téměř veškeré mé sebeovládání.

Seděl jsem na podlaze a prohlížel si vnitřek saladinu. Vypadal jako prasečí rochniště; jako zaschlé prasečí rochniště. Červené bláto bylo absolutně všude a u prův laku ležely tři černošedé ruce. Vzchopil jsem se a píchl si triádu - za pár minut už mi bylo zas o trochu lépe. Bolest v hlavě se stočila jako unavený had a jen při rychlejším pohybu o sobě dala vědět výstražným zasyčením. Dopil jsem druhý džus.

„Jak daleko je k cíli?“ už se mi mluvilo docela fajn.

„Při současné průměrné rychlosti ještě třináct a půl hodiny,“ odpověděl počítač.

Sedm hodin z těch třinácti jsem spal, po zbytek jsem střídavě drápal bahno z koberce (a vůbec ze všeho), dával si na vykloubené prsty studené obklady, mazal si popálený obličej, vyhazoval smradlavé mrtvácké ruce a odpočíval. Když jsem se pak sprchoval a v umyvadle čistil oblečení, ucpal se odpad.

„Myslíš, že tady těch bestií zůstalo víc?“ poprvé se ozval Ten druhý.

„Upírů, myslíš? A tím ‚tady‘, tady na Zemi?“ pokrčil jsem rameny: „Kdo ví. Mě spíš překvapili ti mrtváci.“

„Třeba někdo objevil, jak je ovládat, a třeba je poslal proti Ruffusovi,“ řekl Ten druhý.

„Třeba. Ale moc tomu nevěřím. Spíš to byla náhoda a upír se mrtváků držel kvůli jídlu. Nás napadl jen tak ze cviku.“

„Třeba,“ přikývl Ten druhý. Usnul jsem s rukama v rozdělaném odpadu.

Od doby, co jsem tu byl naposledy (vlastně i poprvé), se okolí zatraceně změnilo. Možná to dělalo, že je po období dešťů a že všude něco roste.

„Je to přesně tady?“

„Souřadnice se kryjí,“ odpověděl počítač.

Otevřel jsem průvlak a do bolavého obličeje se mi napřela vlna horka.

Přes vůni rostlinstva byla cítit poušť. Trochu jsem se otrásl, i když Sahara voní jinak než Kalahari. S brokovnicí v ruce jsem sklouzl do po lehlé trávy. Ve vzduchu bzučely mouchy, ale nebyly jich takové miliardy, jak by se dalo čekat. Pod nohama se mi rozběhli pavouci.

Pomalů jsem obcházel okolí a stále mi nic nepřipadalo povědomé.

Všechno rašilo a bujelo; i mnohé z těch spálených stromů, co vypadaly jako mrtvé černé pahýly, zezelenaly.

„Tady tenkrát Guss zabil toho Japonce,“ ukázal Ten druhý na pruh písku v trávě.

„Taky to mohlo být támhle,“ kývl jsem na druhou stranu k téměř stejné písčíně. Deště z načervenalého písku odplavily popel.

„Nesmysl...!“ chtěl se začít hádat Ten druhý, ale zarazil jsem ho:

„Jak to Guss tenkrát přesně říkal? Každý *druhý* měsíc tu na tebe bude někdo čekat, nebo každý *nový* měsíc?“

Ten druhý se zamyslel: „Nevím, jestli každý nový nebo každý druhý, ale s měsícem to něco mělo.“

„Takže dík. Takže počkáme,“ otočil jsem se a vrátil se do saladinu.

Osobně si myslím, že Guss říkal každý nový měsíc. Podle počítače bude nový měsíc (astronomicky, ne kalendářně) za sedmnáct dnů.

„Nevěřím, že z Gussova klanu někdo cestu do Jižní Afriky přežil. Vzpomeň si, jak jsme dopadli my,“ Ten druhý už zase začínal se svými optimismy. A to čekáme teprve třetí den.

„Jestli někdo přežil, tak právě oni. My jsme na to šli úplně hloupě.“

„Kdyby to někdo z nich dokázal, věřím, že bychom tu neutronovou bombu nepřehlédli. Jak by odbouchla Cizincům raketu.“

„Těžko tomu mezihvězdnému kolosu můžeš říkat raketa,“ ušklíbl jsem se, „a třeba neutronové granáty nenašli, třeba jim to trvalo déle, třeba tam vůbec nešli, třeba... Co já vím. Počítač výbuch třeba nemusel zaznamenat. Ale jestli tam šli, věřím, že se někdo z klanu vrátil. Guss, minimálně.“

„O tom výbuchu by Ruffus určitě něco věděl.“

„Ty ses ho na to ptal?“

„Vždyť s Cizinci od Čadského jezera kšeftoval, a řekl, že odlétli!“

„Guss nemusel odbouchnout zrovna ty od Čadského jezera.“

„Ale..!“

V podobném a stále zostřujícím duchu se nesly naše debaty. Čím jsme byli s Tím druhým nervóznější, tím moudřeji počítač mlčel - možná si buduje ‚hádací submodul‘ konverzačního systému.

Osmý den už se s Tím druhým v saladinu nedalo vydržet. Obličej i prsty byly v pořádku, tak jsem si do tlumoku zabalil jídlo a vodu na dva dny, uvázal si turban proti slunci, vzal si pás s náboji a brokovnici a vyrazil na „procházku“. Chůze mne vždycky uklidňovala.

Zahlédl jsem několik malých zvířat (velkých asi jako kočka) a dokonce i nějaké ptáky. Na noc jsem si lehl doprostřed holiny v křoví, ale nespál jsem, a díval se na hvězdy. Kolem šustili pavouci a malí, téměř průhlední štírci. Pomrkávající hvězdy mi připadaly nepřátelské.

Přemýšlel jsem, na kterých asi právě vymírá lidská rasa přeměněná na bojové automaty.

Druhý den procházky byl daleko zajímavější než první - nemohl jsem nalézt saladin.

„Přeješ půl pouště jen tak od oka a dojdeš přímo k němu. Teď se tady motáš jako cvok,“ popichoval mne Ten druhý a snažil se mi radit, jak zacházet s velkým, přesným, vojenským kompasem - navigační počítač jsem si nevzal naschvál (bez funkčních satelitů by mi tady mimo cest byl stejně na nic). Nechápal jsem, jak jsem se mohl po poušti orientovat s tím mrňavým rozkomíhaným nesmyslem z výbavy aitoru.

„Asi to byla opravdu náhoda,“ řekl jsem, schoval kompas do kapsy a vykročil podle citu.

Po pár metrech jsem uslyšel nějaký zvuk. Slabý zvuk. Cizí zvuk. Zase jednou se mi zježila kůže na hlavě a brokovnice mi ze zádového závěsu vylouzla do rukou ani nevím jak. Takový zvuk jsem nikdy neslyšel - bylo to něco jako rychlé pravidelné bručení.

„Možná nějaký pták,“ zašeptal Ten druhý.

„Možná nějaký upír,“ zašeptal jsem já a proklínal se, že mne taková hloupost jako dvoudenní výlet vůbec kdy mohla napadnout.

„Nejlepší bude zjistit to,“ zašeptal jsem.

„Nejlepší bude zmizet,“ zašeptal Ten druhý.

Sice se mi třásla kolena, ale vykročil jsem vpřed. Ten druhý chvilku zuřivě protestoval, ale pak zmlkl, aby mne nerušil.

Prerývané bručení se blížilo a než jako bručení teď znělo jako mručení. Chvillemi kolísalo, chvillemi zesilovalo.

Po krku mi tekl pot (ani neprůstřednou vestu jsem si nevzal!) a pod podrážkami šustila tráva a vrzal starý, deštěm udusaný popel. Mouchy bzučely a pavoucí nožky hlasitě škrabotaly. Měl jsem pocit, že slyším, jak dopadají paprsky slunce.

„Nemáš nataženou flintu!“ najednou zašeptal Ten druhý. Málem jsem si ukousl jazyk, jak jsem se jeho hlasu lekl. Zarachocení závěru se rozlehlo jako výbuch.

Přestože jsem měl kolem čela závit turbanu, pot mne přes bezřasá víčka pálil v očích, že jsem musel stále mrkat.

„Tam na tom stromě!“ zašeptal Ten druhý.

„Co to sakra je!“ šel jsem do kleku, brokovnici zapřenou v lokti. Na zuhelnatělém pahýlu tlusté větve, ve stínu čerstvých haluzí, viselo něco jako obrovský pavoučí kokon. Bylo to sice dost daleko, ale namodralou barvu čerstvých pavučin rozeznám snad i potmě.

„Ježišimarja!“ neudržel se Ten druhý. Mně se najednou tak potily ruce, že mi málem vyklouzla puška.

„Teďka se ti to všechno vrátí! Všichni ti snědení pavouci!“

Když jsem podle velikosti kokonu odhadl velikost pavouka, který do něj zabalil svá vajíčka, málem jsem začal ječet. Jinak jsem naprosto nevěděl, co dělat. Nejméně ze všeho se mi chtělo hýbat - pavouci špatně vidí nepohyblivé věci, ale bleskurychle reagují na náznak jakéhokoli hnutí.

„Sakra, proč by ale pavoučí zámotek mručel?“ napadlo mne najednou.

„To nevím. Taky jsem nikdy tak velký pavoučí zámotek neviděl!“ hystericky zašeptal Ten druhý.

„Třeba to není pavoučí zámotek.“

„Třeba je to africký mručící pytlík! Vidiš tu pavučinu, vidiš ji?“ zasyčel Ten druhý o poznání hysteričtěji.

„Jo,“ řekl jsem, pomalu vstal a na toporných nohou vykročil k zámotku.

Ten druhý nad mým činem dočista oněměl.

Okolním rostlinstvem se prohnal závan větru. Přes svou (řádoby) odvahu jsem v tom spíš než vítr slyšel zašustění nohou obrovského útočícího tvora. Strnul jsem jako socha, s protézou nakročenou ve vzduchu.

„Kde by se takový velký pavouk vzal?“ dodal jsem si kuráž, když mne předsmrtná strnulost přešla. Zámotek se ve větru lehce pohupoval.

„Radioaktivita, mutace...“ začal mi dodávat kuráž i Ten druhý.

„Blbost!“ šeptem jsem ho zakřikl.

„Tak si třeba Cizinci chtěli vyvinout ještě jeden druh pozemských vojáků a třeba jim nějaký utekl. Víš, jako upíři.“

„Blbost,“ zopakoval jsem, ale to už tak přesvědčeně neznělo. Přesto jsem pokračoval v chůzi.

„Můžeš mi *sakra* říct, proč k tomu *sakra* jdeš?!“ hlas Toho druhého začínal přeskakovat.

„Ne,“ řekl jsem.

A pak jsem byl těsně u kokonu. Visel asi ve výšce mých prsou a jasně jsem cítil kyselou vůni čerstvé pavučiny. Kokon byl tak těžký, že jeho závěs, troucí se o větev, povrzával. Měl jsem takovou husí kůži, že jsem si připadal jako dikobraz; přes sluneční žár a proudy potu mne chvílemi roztřásala zimnice. Kokon stále přerývaně mručel.

„Třeba jsou v tom mouchy, aby mladí pavouci měli co jíst,“ zašeptal Ten druhý, „proto mručí.“

„Třeba,“ řekl jsem a opatrně šťouchl do kokonu hlavní. Mručení zvýhružnělo.

„Proč tohle děláš?!“ hlas Toho druhého zněl najednou plačtivě. Nevím, jak bych mu vysvětlil, že bych už nikdy neměl klidný spánek, pokud bych nezjistil, co ten kokon znamená.

„Takhle budeš mít neklidnější spánek, jaký si dovedu představit. Věčný se mu říká,“ šeptl Ten druhý, jako by mi četl myšlenky. „Aspoň do toho nejdřív střel, než do toho budeš příště šťouchat!“

Také jsem o tom přemýšlel, ale na kokonu se mi něco zdálo čím dál divnějšího, než abych do něj střílel.

Zaťal jsem zuby a vytáhl aitor.

„Snad do toho nechceš říznout!“ málem vyjekl Ten druhý.

„Mlč!“ zakřikl jsem ho a opatrně nařízl první vrstvu pavučin. Pot z brady a špičky nosu mi kapal na ruce.

„Sakra!“ vydechli jsme s Tím druhým jednohlasně. Pod pavučinami byla tmavomodrá látka. Obvyčejná tmavomodrá látka. A snovat látku žádný pavouk nedovede. Jak jsem se nad kokonem nakláněl, ucítil jsem na zpoceném obličejí takový teplý voňavý závan. A znova, a přesně v rytmu toho mručení.

„Ne. Tomu nevěřím,“ řekl Ten druhý.

„Kde by se to tady uprostřed ničeho taky vzalo,“ přisvědčil jsem, ale schoval jsem nůž a dál pavučinu trhal prsty.

Když jsem se propracoval k druhému konci, kokon se zamlel a mručení ustalo. Závěs, který vypadal jako z pavučin, byla pavučinami opletená liána.

Nadzvedl jsem cíp modré látky.

Neuviděl jsem hemžení osminohých tělíček, jak jsem se v koutku duše obával, ale uviděl jsem přesně to, čeho jsem se obával snad ještě víc: malý hnědý obličejík, černé vlasy, palec v puse a obrovské modrošedé oči zarámované dlouhými řasami. Dítě vyndalo prst z pusy a řeklo: „Á?“

Ten modrošedý pohled mi byl nějak divně povědomý.

V tu chvíli se za mnou ozvalo rychlé kovové zasvištění.

Padl jsem na zem a hledí brokovnice překrylo postavu s napřaženou mačetou.

Nevím, proč jsem nestiskl spoušť.

Nevím, proč v kratičkém okamžiku mého zaváhání mačeta nedopadla. Asi instinkt.

„Vidím tvé jizvy, Maxmiliane,“ řekla Singhaia.

Úplně jsem zkoprnl, tak mne Ten druhý předběhl:

„Na co je to sakra dítě zamotané v sakra pavučinách?! Málem jsem z toho měl smrt!“

Singhaia sklonila mačetu a zuby se jí zaleskly v širokém úsměvu: „*The Second*, démon. Zdravím tě. Pavučiny jsou nejlepší ochrana proti moskýtům.“

„Singhaio?!“ konečně jsem se také zmohl na slovo. Chytla mne za ruku a pomohla mi vstát. „Co tady proboha děláš!“

„Máš tady poblíž domluvenou schůzku s Gussem. Každý nový měsíc. Tak kde jinde bych měla být?“ Sundala mi z ramene rozmáčk-lého pavouka a znovu se usmála.

Co se na tohle dá říct? V hlavě jako by mi pršely bleděmodré cihly.

Otočil jsem se a ukázal na dítě: „A co je sakra tohle. *Kdo* je sakra tohle?“

„Myslíš Džounasin?“ Singhaia mluvila tónem, jako bychom se naposledy potkali včera večer někde v cukrárně.

„Džounasin?!“

„Dostala jméno podle Džounase, o jehož bílých vlasech zpívá Dech pouště.“

„Dech... Dostala... navíc holka...! A kdes ji vzala?“ cítil jsem, že

začínám trochu vrávorat.

„Kdyby mne vychovali v misijní škole, řekla bych, že je to plod naší čisté lásky,“ Singhaia se nad výrazem mého obličejě škodolibě zachechtala.

„Dobře,“ ovládl jsem se. „Dobře. Popovídáme si, ale někde jinde, v klidu. Mám tady auto, chci říct obrněný transportér. Ale vlastně ho nemůžu najít...,“ najednou mne nějak rozbolela hlava.

„Je kousek odtud. Jen proto, že jsem poznala saladin, ještě žiješ. K Džounasin nikdo nesmí.“

„Tak proč ta mačeta?“ vyhrkl Ten druhý.

„Stroj jsem poznala... Ty jsi jiný. Hmm. Hezčí.“

„Dík,“ zašklebil jsem se.

„Žluté oko je oko démona, a vidoucího démona nikdo neporazí,“ zahleděla se mi do obličejě, „a jizvy jsou paměť bojů. Na ty je každý pyšný.“

„Taky pořád s těma jizvama...“ vzal jsem Singhaiu za bradu a natočil jí tváře ke slunci. Asi neměla snadný život. Byla hubená a kolem úst se jí táhly dvě vrásky, jaké mívají lidé, kteří buď mnoho utrpení zažili, nebo mnoho utrpení způsobili.

„Rád tě vidím,“ řekl jsem.

Pak nastalo takové to objímání a slzení. Nevěřil bych, že Singhaia dokáže slzet.

„Á,“ ozvalo se zezadu.

„Lezou po ní mouchy, jdeme,“ řekl jsem.

Saladin byl opravdu už jen kousek.

A pak jsme si se Singhaiu vyprávěli a vyprávěli, střídavě chovali Džounasin, a slunce se pomalu sklánělo k obzoru. Nejdřív jsem mluvil já (sklidil jsem několik obdivných pohledů - ani ne za to, že jsem dokázal vyprostit saladin, uříznout si nohu nebo dobýt Ruffusovu pevnost, ale za to, že jsem se dokázal živit syrovými pavouky), pak Singhaia. Vyprávěla, když mne tenkrát zasáhly uspávací střely z vrtníku, jak je s Jonášem pronásledovali muži v čelenkách, a jak se rozdělili.

„Boj je společný, utíká každý sám,“ řekla Singhaia, „a Džounas to nedokázal.“ Tvářila se jako kámen, ale já v té chvíli pochopil, kde

se vzaly ony dvě vrásky kolem jejích úst.

Když se setmělo, rozdělali jsme malý oheň. To je prý starý africký zvyk, posedět u ohně, když se lidé setkají po dlouhé době. Oheň spojuje to, co čas uvolnil.

„Myslel jsem, že jsi mrtvá,“ díval jsem se do tančících plamínků a přemýšlel, co k Singhaie doopravdy cítím. Bylo dlouho ticho a hmyz šustil a noční vítr pročesával křoviny.

„Já jsem věděla, že jsi živý,“ přihodila do ohně větývku a dřevo hlasitě zapraskalo.

„Neprozradí nás ten oheň?“ řekl Ten druhý.

„Jak stará je Džounasin?“ zeptal jsem se.

„Nevím přesně. Kolem půl roku.“

„Je zdravá?“

Singhaia pokrčila rameny: „Občas se jí špatně dýchá. Dost špatně.“

Měla dítě položené na kolenou. Zamrkalo, jako by vědělo, že mluvíme o něm. Plamínky jeho pohledu se mi odrazily v očích, holčička se bezzubě usmála a zase usnula.

„Už vím, proč je mi ten její kukuč tak povědomý,“ řekl Ten druhý, „viděl jsem ho na tvé fotce z dětství.“

„Na jaké, prosím tě?“

„Z domova. Z děcáku.“ To české slovo znělo noční africkou buší hrozně cize.

Pak jsme šli spát i my se Singhaiou.

Cesta krve

Uplynul zbytek dní do nového měsíce.

Právě se nacyloval večer a právě jsem vyráběl našeho boha. To řekla Singhaia, že každý kmen by měl mít boha a každý bůh by měl mít tělo.

Teprve vyřezáním se bůh stane opravdovým bohem.

Zápasil jsem s metrovým špalkem už druhý den, ale aspoň bylo co dělat.

Zrovna jsem se snažil špičkou aitoru vydlabat něco jako oči, když se z otevřeného průvlastu ozval hlas počítače: „Čtyři cíle na pěti hodinách.“

Bylo to tak nečekané, že jsem ztuhl jako nedodělaný bůh. Jen prsty, v nichž jsem svíral rukojeť nože, mi zběhaly. Zbraně saladinu však zůstaly skryté.

„Zdravím tě, Pane neviditelného stroje,“ promluvil mi za zády hluboký hlas s irským přízvukem. Pomalu jsem vstal, a zatímco jsem se otáčel, dostával jsem pod kontrolu obličeje.

„Vidím tvé jizvy, náčelníku Gussi,“ obřadně jsem pozdravil. Guss v nízkém slunci vypadal pořád stejně. Ostře řezané zjizvené tváře, černé vlasy, rovná postava, široká ramena. Zvedl ruku a od křovin neprůhledných padajícím soumrakem se odlepilo několik stínů. Přesně tři stíny. Dvě ženy se samopaly a vysoký mladík s dlouhou puškou.

Obřadně pozdravili mé jizvy, když ze saladinu vyklouzla Singhaia, v jedné ruce pistoli, v druhé Džounasin.

Atmosféra rázem zledovatěla.

„Zdravím vás. Náš oheň je váš oheň,“ řekla po chvílce mlčení a schovala zbraň. Příchozí se uvolnili, beze slova se rozsadili kolem ohniště a odložili automaty do trávy. Tihle lidé chtěli Singhaiu už dvakrát použít jako potravu. To asi zanechá stopy i v otrlé duši.

Protože slunce zatím téměř zmizelo, přiložil jsem na oheň odřezky z našeho boha.

„Hezký bůh,“ řekl Guss zdvořile-konverzačním tónem. Šokovalo mne, že ti lidé berou něco tak nepravděpodobného, jako naše setkání, *tak* samozřejmě. Ten druhý se neudržel a řekl to nahlas.

„Slíbili jsme si přece, že se tu setkáme. Můj klan byl dlouho na

cestách, ale vrátil se, a teď na tomto místě uvidí už čtvrtý nový mě-
síc,“ Gussova angličtina zněla trochu udiveně - asi se divil mému údi-
vu.

Pak jsme mlčeli, dokud Singhaia neudělala jídlo a dokud každý
nedostal plechovku džusu. Kupodivu sem to ticho patřilo a nebylo
nijak nepříjemné.

„Jak dopadly tvé plány, Gussi?“ řekl jsem, když do mne po jídle
Singhaia nenápadně strčila loktem.

„Protože ses nevracel, můj klan odešel do Jižní Afriky. Cizinci
ale odvezli všechny neutronové zbraně. A mimo těchto tří bojovníků o
všech ostatních zpívá Dech pouště,“ Guss na chvíličku sklonil hlavu:
„Jak dopadly tvé plány, Maxmiliane?“

„Stejně,“ řekl jsem, „stejně špatně. Do Jižní Afriky jsem se ani
nedostal a přišel jsem o Jonáše a o nohu,“ vyhledal jsem jeho pohled.
„A tvé další plány, náčelníku Gussi?“ Neuhnul, ale v jeho očích bylo
něco, co tam dříve nebyvalo: taková matná šedá propast. Beznaděj.

„Cizinci odlétli. Pralesem chodí muži se stříbrnými členkami a
loví lidi. Živí mrtví mají hlad a viděl jsem dalšího létajícího upíra. Ti s
členkami mi vzali polovinu klanu. Odejdu, a buď zvítězím nad jejich
vládcem, nebo zemřu.“

„Muži se stříbrnými členkami už nebudou lovit lidi a nebude
třeba je zabíjet. A na smrt ještě není čas, je před námi práce,“ řekl
jsem.

Guss má slova ignoroval: „Vím, kde má pán stříbrných členek
sídlo. Pomůže mi tvůj stroj v jeho dobytí?“

Řekl jsem mu tedy, co se stalo v pevnosti. Upřel na mne dlouhý
pohled a vážně přikývl:

„Máš pravdu. Nebude třeba zabíjet.“ Jak to říkal, zcela mimovol-
ně v pěsti rozdrtil plechovku od džusu: „Jaké jsou tvé nové plány,
Maxmiliane?“

Vysvětlil jsem mu je. Jak jsem mluvil, jeho vyhaslý zrak se po-
stupně rozjasňoval. Můj plán byl trochu upravený Ruffusův plán.
Když jsem domluvil, Guss vytáhl krátký opotřebovaný nůž a beze
slova začal pracovat na mém bohu. Všiml jsem si, jak se Singhaie
údivem rozšířily oči. Špičkou nohy mi přistrčila můj nůž a bradou
naznačila, ať okamžitě začnu vyřezávat také. Pak s oběma ženami i
chlapcem urychleně odešla od ohně.

Guss vyřezával zleva, já zprava a odřezky jsme házeli do plame-

nů.

Potom jsme noži vyhloubili jámu, boha do ní usadili, zkontrolovali, zda stojí rovně, zasypali jeho patu, a zem pečlivě udusali jílci. Po nepravdělné dřevěné tváři tančily odlesky červeného světla.

„Zavolám ostatní,“ řekl Guss a tiše hvízdal. Vynořili se jako tmavé nedočkávané stíny.

Rozesedli jsme se kolem boha.

„Protože neznáš slova obřadu, pronesu je já, Maxmiliane,“ řekl Guss.

Zvedl hlavu k hvězdnatému nebi, rozpřáhl ruce a slavnostně oznámil:

„Toto je nový bůh pro nové časy. Strhne všechna vítězství na naši stranu. Teď musí dostat jméno,“ otočil se na mě a plameny se mu leskly v očích. Krásný obřad, pomyslel jsem si, krásný a krátký. Ale jak se sakra dávají jména bohům?! A jak si mám nějaké tak narychlo sakra vymyslet?!

Pak mi hlavou kmitla škodolibá myšlenka. Nabízelo se to vlastně samo:

„Tvé jméno bude *The Second*.“

„Pojmenováním nový bůh ožívá,“ řekl Guss. Všichni jsme s úctou sklonili hlavy.

„Vypadáš jako pěkný slizoun,“ tichounce jsem zašeptal a vrhl pohled na nesouměrnou dřevěnou sošku. Ten druhý dokázal přes mé zařaté zuby jen temně zavrčet.

Pak se nálada uvolnila. Sedělo nás tam šest lidí ztracených v noci a obrovské pustině, možná šest posledních svobodných lidí na Zemi, a povídali jsme si. Šest lidí a dřevěný bůh v kruhu třepotavého světla obklopeného temnotou. Po tvářích nám tančily červené odlesky, hořící dřevo vonělo a plánovali jsme dobytí vesmíru.

Guss zvrátil hlavu k pomrkávajícím bodům v nebeské báni. Všichni jsme ho následovali.

„Hvězdy zrudnou krví našich nepřátel,“ řekl, „máme nového boha a máme cíl. Cesta krve může začít.“

Když jsem uléhal vedle Singhaiy na palandu v saladinu, řekla: „Tím, že s tebou Guss pracoval na našem bohu, tě přijal za sobě rov-

ného. Časem ti nabídne tetování *Naší cesty*. Neodmítني to.“

„Neodmítnu.“

Singhaia dlouho mlčela a když jsem podle jejího pravidelného dechu myslel, že spí, řekla: „Co když ti Cizinci, co byli tady, jsou v širším měřítku ti hodní?“

Také jsem o tom přemýšlel. Už dřív, a dlouho a dlouho. Chtěl jsem jí odpovědět něco jako: ‚tak my budeme ti zlí,‘ nebo: ‚vztáhneme na ně lidské měřítko‘, ale nakonec jsem neřekl nic. Džounasin spící na horní palandě hlasitě chrčela.

Těsně před usnutím jsem zašeptal: „Jonáš není mrtvý. Mají ho oni.“ Ale to už Singhaia asi doopravdy spala.

Druhý den ráno jsem Gussovi řekl heslo, na které ho strážce vpustí do pevnosti. Dohodli jsme se, že otrokům členek svobodu nevrátíme.

„Dobře, že jsi nepodleh, a nezabil bývalé vládce. Byli dobří vůdci, budou dobrými poddanými. A muži ve stříbrných čelenkách jsou dobří bojovníci - neznají strach ani pochybnosti. Budeme je takové potřebovat.

Proti nim budou stát cizí válečníci, a kdo ví, zda by jako svobodní neselhali,“ řekl Guss a tím to pro něj bylo vyřešené. V tomhle jsme se plně shodovali - já jsem si pocít, že se ze mne stal druhý Ruffus, vyjasnil už dávno a Guss se takovými problémy vůbec nezatežuje.

Nejdůležitější je zvítězit.

Tráva byla zvlhlá rosou a k snídani byl *pap-anc-tek*. Není o moc horší než přestálý syrový pavouk. Pak byl čas se rozloučit.

„Změnil ses, Maxmiliane,“ obřadně mi položil ruku na rameno Guss, „stejně jako se tvůj stroj změnil z neviditelného na viditelný.“

Pak jsem si položil ruku na rameno s ostatními, jen Džounasin jsem cvrknul do nosu.

Slunce už vystoupilo nad obzor a oni museli vyjít dřív, než začne připalovat. Má cesta vede přesně na opačnou stranu. Chci zajet do Evropy, sehnat si pořádnou protézu, opravit saladin, možná zprovoznit ty ostatní, jestli tam kdesi v Německu zůstaly, poohlédnout se...

„Jak chceš přivést další stroje, když budeš sám, Maxmiliane?“ zeptal se ten vysoký mladík - je to starý známý Abdullah a o mou kádvojkou pečuje jako o živého tvora. Teď místo do pevnosti u Viktoriina

jezera chce se mnou do Evropy.

„Můj počítač to zařídí,“ poplácal jsem pancíř saladinu, z kterého už slunce odpařilo rosu.

„Abdullahu, neklad' hloupé otázky!“ řekla starší z Gussových žen.

Singhaia si nadhodila Džounasin v zádovém závěsu, levou ruku zaháknutou v popruhu samopalů, a tak divně se jí leskly oči. Nemohla pochopit, proč ji a Džounasin nechci s sebou. Nemohla pochopit, že se už nikdy na nikoho nechci vázat, že chci být sám. Vyhrožovala, že za saladinem půjde pěšky. Zlomil jsem ji teprve tím, že v pevnosti je lékařka, která dítěti vyléčí obtíže s dechem. A tím, že se do roka vrátím.

Než se vrátí Cizinci, budeme mít k dobru ještě rok.

Slunce tedy svítilo normálně jako každý den. Singhaia se zlobila a Abdullah byl uražený. Mě po snídani trochu bolelo břicho. Guss se tvářil neproniknutelně a jeho ženy už byly netrpělivé a chtěly vyrazit. Náš bůh ve slunečním světle vypadal jako špalek dřeva zčásti zakopaný do země.

Ten druhý kupodivu mlčel.

Stíkl jsem klíč, vyhoupl se do saladinu, krátce zamával a průvlak se ze mnou skřípavě zabouchl. Křeslo předsmrtně zasténalo a spona bezpečnostních pásů kovově cvakla.

Takhle obyčejně a všedně začala Cesta krve. Cesta ke hvězdám. Na jejím konci už možná nebudu živý, ale co vím, že naši nepřátelé budou litovat, že kdy sestoupili na Zem a dotkli se Člověka.

„Ale co když Cizinci nemají červenou krev? Co když nemají žádnou krev? Jak potom hvězdy zrudnou?“ řekl Ten druhý.

„Panebože, mlč už taky jednou!“

Jiří Kulhánek: Cesta krve II. - Cynik

Ilustrace na obálce a frontispis: Martin Zhouf

Vydal United Fans a. s. ve spolupráci s Klubem Julese Vernea
Praha v roce 1997

Odpovědný redaktor: E. Čierny

Adresa redakce: Matěchova 14, 14000 Praha 4

Sazba: Brhlík & Modřinka (systém TEX)

Vytiskla tiskárna Severografie s. p. Most Cena: 118,- Kč